Α.Ο.Δ.Ο.

ΤΟ ΜΟΝΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΤΟ ΕΧΟΝ ΚΥΚΛΟΦΟΡΙΑΝ
6,000 ΑΝΤΙΤΥΠΩΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ:
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΦΡ. 8.—ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΔΡ. 6

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 10

Α.Ο.Δ.Ο.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΑΘΗΝΑΙ, ΚΥΡΙΑΚΗ 16 Δεκεμβρίου 1906 | ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ | ΕΤΟΣ Γ'—ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 157—54

ΟΝΕΙΡΟΠΟΛΗΣΕΙΣ ΔΙΑ ΜΙΑΝ ΒΑΣΙΛΕΙΑΝ

Χωμένος μέσα εἰς τὸν ὑψηλόν του πῖλον, τὸν κυανοῦν του ἐπενδύτην, ὅλως διόλου ἀπεριποίητος, ὁ πρίγκηψ Χερενχόφεν διηυθύνθη δρομαίως εἰς μίαν ἔπαυλιν τοῦ Κολοράδου κειμένην παρὰ τὰς ὑπωρείας ἑνὸς ὑψηλοῦ λόφου. Οἱ δύο ποιμενικοὶ κύνες τῆς ἐπαύλεως, ὁ μὲν μαῦρος, ὁ δὲ κίτρινος, ἀμφότεροι μολοσσοί, τὸν ἐχαιρέτισαν μακρόθεν δι' ἀδρῶν ὑλακῶν, διότι ἦτο βουτηγμένος μέσα εἰς τὴν σκόνην ἀπὸ τὸν πολὺν ἄνεμον, ὅστις ἐσήκωνε νέφη ὁλόκληρα σκόνης καθ' ὅλην ἐκείνην τὴν ἀγροτικὴν ὁδόν. Ἡ σκόνη δὲν λαμβάνει ὑπ' ὄψει τὴν κοινωνικὴν τάξιν, εἴτε πρίγκηψ εἶνέ τις, εἴτε ἐπαίτης τὸ πρᾶγμα εἶνε τὸ αὐτό. Ἐπιθυμεῖ νὰ ἔχῃ σχέσιν καὶ μὲ τὸν βασιλέα καὶ μὲ τὸν πτωχόν, μὲ τὸν ἀριστοκράτην καὶ μὲ τὸν ὄχλον.

Καθ' ὅσον ἐπλησίαζεν ὁ κατασκονισμένος πρίγκηψ αἱ ὑλακαὶ τῶν κυνῶν ἐγίνοντο ἠχηρότεραι. Οἱ χωρικοὶ καὶ μάλιστα αἱ γυναῖκες των συνηθροίσθησαν περὶ τὰς θύρας τῶν οἰκιῶν των καὶ συνωμίλουν χωρὶς νὰ τολμήσουν νὰ τὰς ἀνοίξουν.

«Καλησπέρα», εἶπεν ὁ πρίγκηψ Χερενχόφεν κινήσας ζωηρῶς τὸν πῖλόν του.

«Καλησπέρα» ἀπήντησε ἡ γυνὴ μὲ ἐρωτηματικὸν ὕφος.

«[illegible] αὐτὴ ἡ ἔπαυλις τοῦ Τζόνς»;

«[illegible] ἐκεῖ κάτω ἐνῷ ἠρχόμην, ὅτι ἴσως θὰ [illegible] εὕρω ἄσυλον δι' αὐτὴν τὴν ἑσπέραν».

«[illegible] γνωρίζω. Περιμείνατε μίαν στιγμὴν [illegible]

Ἡ μορφή, ἡ ὁποία μόλις ἐφαίνετο ὄπισθεν τῆς θύρας ἀπεσύρθη εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς οἰκίας. Μετ' ὀλίγον βαθειὰ ἤκουσεν ὁ πρίγκηψ μίαν φωνὴν κράζουσαν.

«Παπά! πατέρα!»

Ἐπηκολούθησε μικρὸς διάλογος καὶ ὁ «πατέρας» ἐπροχώρησεν ὀλίγα βήματα, ἤνοιξε τὴν θύραν καὶ παρετήρησε τὸν ξένον μὲ περιέργειαν χωρικοῦ.

Ἀφοῦ ἐπί τινα λεπτὰ τὸν παρετήρησεν [illegible] εἶπε μὲ ὕφος ἐκφράζον συμπάθειαν.

«Δὲν διατηροῦμεν ξενοδοχεῖον, ἀλλ' ὁσάκις δυνάμεθα, παρέχομεν ἄσυλον καὶ προστασίαν εἰς τοὺς ξένους. Φέρε τὸ ἄλογό σου εἰς τὴν παραπλεύρως κειμένην θύραν καὶ θὰ σοὶ δείξω ποῦ νὰ τὸ δέσῃς. Ἀλλὰ καλλίτερα νὰ τὸ φέρῃς κοντὰ στὴν σκάφην διὰ νὰ πίῃ πρῶτον ὀλίγο νερό».

Ἀφοῦ ἐχόρτασεν, αὐτὸ μὲν ὡδηγήθη εἰς τὸν παραπλεύρως κείμενον σταῦλον, ὁ δὲ πρίγκηψ εἰς τὴν πενιχρὰν οἰκίαν. Μετ' ὀλίγον ἦλθε καὶ ὁ Τζόνς, περίεργος νὰ μάθῃ ποῖος ἦτο αὐτὸς ὁ ξένος καὶ ἀπὸ ποῦ ἤρχετο. Διότι ἡ μὲν φυσιογνωμία του ἐπρόδιδεν ἄνθρωπον ὑψηλῆς περιωπῆς, ἐν ᾧ ἡ ἐνδυμασία του ἐμαρτύρει τοὐναντίον.

Εἰς τὰς ἐπανειλημμένας του ἐρωτήσεις ὁ πρίγκηψ ἀπήντησεν, ὅτι ὠνομάζετο Προὺκς ἐκ Νέας Ὑόρκης· εἶχεν ἐξέλθῃ μὲ τοὺς φίλους του εἰς περίπατον ἀνὰ τὰ δάση, τοὺς ὁποίους δυστυχῶς ἀπολέσας ἠναγκάσθη νὰ στραφῇ πρὸς τὴν ἔπαυλιν, τὴν ὁποίαν ἔβλεπεν ὡς μόνην ὄασιν ἐν τῇ ἐρήμῳ ἐκείνῃ.

«Τὸν ἵππον τὸν παρωμοίασα μὲ τὸν ἵππον ἑνὸς τῶν υἱῶν τοῦ Πάκερ, εἶπεν ὁ Τζόνς, ξύνων σκεπτικὸς τὴν γενειάδα του, διότι πολλάκις ὁδηγεῖ ξένους εἰς τὰ μέρη ταῦτα. Ἐχασμήθηκε. «Καλά, μετ' ὀλίγον τὸ δεῖπνον θὰ εἶνε ἕτοιμον, τώρα ἀμέσως. Ἂς ὑπάγωμεν μέσα νὰ νιφθῶμεν».

Εἶπε καὶ διηυθύνθη μὲ τὸν νέον διὰ τοῦ στενοῦ διαδρόμου εἰς τὸ ἑστιατόριον ὅπου ἡ κυρία Τζόνς κατεγίνετο νὰ προετοιμάσῃ τὸ δεῖπνον.

«Μπορεῖτε νὰ καθίσητε ὀλίγον», εἶπε.

«Ὁ κύριος Προὺκς, εἶπεν ὁ Τζόνς δεικνύων τὸν πρίγκηπα, «ἡ κυρία Τζόνς, εἶπε συνιστῶν τὴν κυρίαν του.

Ἡ κυρία Πόνς ἔκαμεν ὑπόκλισιν, τὴν ὁποίαν ἐμιμήθη καὶ ὁ πρίγκηψ. Ὕστερα ἐσπόγγισεν ὀλίγον τὸ πρόσωπόν της εἰς τὸ χειρόμακτρον, τὸ ὁποῖον ἐκράτει εἰς τὰς χεῖράς της καὶ εἶπεν ἀφελῶς·

«Μά, γιατί δὲν μᾶς εἶπε τὸ ὄνομά του ὅταν τὸν ἠρωτήσαμεν καὶ τέλος πάντων καθίσατε, τὸ φαγητὸν εἶνε ἕτοιμον. Αὐτὴ ἐδῶ δὲ εἶνε ἡ κόρη μου, κύριε Προὺκς».

Ὁ πρίγκηψ αὐτὴν τὴν φορὰν ἔκαμεν ὑπόκλισιν ἐδαφιαίαν ἐνώπιον τῆς κόρης, ἡ ὁποία ἐξήρχετο ἀπὸ τὸ ἀντικρυνὸν δωμάτιον. Ἐπὶ τέλους ἐκάθισαν.

Ἡ τράπεζα ἦτο πλουσίως ἐστρωμένη μὲ γάλα καὶ καφέ, ζεστὰ παξιμάδια, βρασμένες πατάτες, φαόλια καὶ πιζέλια καὶ διάφορα ἀποικιακά. Εἰς τὸ μέσον μία μεγάλη κιτρίνη πήττα κομμένη εἰς μικρὰ τεμάχια.

Ἡ κυρία Τζόνς ἦτο κοντὴ τὸ ἀνάστημα, παχεῖα, αἱματώδης, μὲ πλουσίαν κόμην καὶ ῥοδόχρουν πρόσωπον.

Ὁ κύριος Τζόνς ἦτο καὶ αὐτὸς βραχύσωμος, μελαχροινός, ῥαιβόπους (στραβοπόδαρος) ὀλίγον, μὲ μεγάλην μύτην καὶ νωθροὺς ὀφθαλμούς, σχεδὸν κοιμωμένους. Ἀλλ' ἡ κόρη ἦτο εὐσταλής, μὲ στρογγυλὰ μέλη, μὲ κάτασπρον λαιμόν, στρογγυλοπρόσωπη, μὲ λεπτοτάτους δακτύλους καὶ μαλακὸ δέρμα, μὲ μαῦρα μάτια καὶ μαλλιὰ περιβάλλοντα ἕνα πάλλευκον πρόσωπον. Ὁ πρίγκηψ τὴν παρετήρει μετὰ μεγάλου θαυμασμοῦ, διότι ἦτο ἀπὸ τὴν πρωτεύουσαν, ἀπὸ τοὺς Παρισίους ἢ τὸ Βερολῖνον· ἐ- αὐτὴ ἦτο ἡ πρώτη γυναικεία καλλονή, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἰδῇ μετὰ τόσον καιρόν. Ἡ κόρη ἔτρωγεν ὅλως ἀδιαφοροῦσα, ἐκτὸς ἐνίοτε ὅτε ἠναγκάζετο νὰ δώσῃ κανένα πιάτο εἰς τὸν πρίγκηπα. Τὰ ἀντικείμενα τῆς συνδιαλέξεως ὑπῆρξαν πολλὰ καὶ διάφορα.

«Πῶς περάσατε λοιπὸν στὴν ἐκδρομήν σας;» ἠρώτησεν ὁ Τζόνς.

«Πολὺ καλά, ἀλλὰ βλέπετε πόσον κουρασμένος εἶμαι, ἔχω ἤδη ἓξ ἑβδομάδας, ἀφ' ὅτου ἐχωρίσθηκα ἀπὸ τὴν οἰκογένειάν μου», εἶπεν ὁ νέος.

«Σᾶς πειράζουν τὰ κουνούπια;»

«Μᾶς τρῶνε ζωντανούς», εἶπεν ὁ πρίγκηψ.

«Ἔχομεν καὶ ἡμεῖς, ἀλλὰ προφυλαττόμεθα μὲ κουνουπιέρας», εἶπεν ἡ κυρία Τζόνς. «Φαίνεται ὅτι εἶνε ἀπὸ τὴν ὑγρασίαν. Δώδεκα χρόνους μὲ τὸν φετεινὸν ἔχουμε ἐδῶ καὶ ὅμως δὲν ἐνθυμοῦμαι ποτέ μου τοιαύτην βροχήν».

«Αὐτὸ εἶνε καλὸν διὰ τὰ σπαρτά», εἶπεν ὁ πρίγκηψ γελῶν.

«Μάλιστα, ἂν μπορούσαμε νὰ ἔχουμε κανένα νὰ μᾶς βοηθήσῃ νὰ τὰ πάρωμε μέσα», ὑπετονθόρισεν ἡ κυρία Τζόνς μὲ στενοχωρίαν. «Φαίνεται ὅτι εἶνε πολὺ δύσκολον νὰ εὕρῃ κανεὶς ἐργάτας ἐδῶ εἰς αὐτὸ τὸ ἐρημοχῶρι.»

«Ὅλοι θέλουν νὰ γίνουν ποιμένες», εἶπε μὲ σιγανὴν φωνὴν ἡ κόρη.

Ἦτο ἡ πρώτη λέξις, τὴν ὁποίαν ἐξέφερε καθ' ὅλον τὸ δεῖπνον καὶ ὁ πρίγκηψ ἔλαβεν ἐνδόσιμον νὰ στρέψῃ εἰς αὐτὴν τὴν ὁμιλίαν.

«Ἐπιθυμοῦν νὰ γίνουν ποιμένες!» ἀνταπήντησε γλυκά, γλυκά. Φαίνεται ὅτι κερδίζουν περισσότερα ἀπὸ τὴν ποιμενικήν, δὲν σᾶς φαίνεται;»

«Ὄχι· νομίζουν ὅτι εἶνε εὐγενέστερον νὰ ἱππεύουν, εἶπε σαρκαστικῶς. Ἡ γεωργία τοὺς φαίνεται ἐξευτελισμένον ἐπάγγελμα».

«Ἡ Κλάρα ἔπρεπε νὰ ὁμιλήσῃ διαφορετικώτερα περὶ τῶν ποιμένων μας», εἶπεν ἡ κυρία Τζόνς ἀστειευομένη.

«Καὶ διατί;» ἠρώτησε περίεργος ὁ πρίγκηψ. «Μήπως ἔχει κανένα φίλον ἀπὸ τοὺς ποιμένας;»

«Δὲν ξεύρω, ἀλλὰ ἕνας ἔρχεται πολὺ συχνὰ ἐδῶ ὁλόγυρα. Φαίνεται ὅτι γυρεύει τὰ ζῷά του τὰ ὁποῖα πολλάκις παραπλανῶνται εἰς τὰ μέρη αὐτά».

Ὁ πρίγκηψ ἔρριψεν ἕνα φλογερὸν βλέμμα εἰς τὸ πρόσωπον τῆς κόρης, κατακόκκινη ἐκείνη ἔκλινε τὸ πρόσωπόν της ἐπάνω εἰς τὸ πιάτο της.

Μετὰ τὸ δεῖπνον μητέρα καὶ κόρη κατεγίνοντο νὰ πλύνουν τὰ σκεύη μέσα εἰς τὸ μαγειρεῖον τὸ ὁποῖον ἐχρησιμοποιεῖτο καὶ ὡς ἑστιατόριον. Ὁ πρίγκηψ ὡδηγήθη ὑπὸ τοῦ Τζόνς εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον, ἐνῷ τὸ σκότος σιγὰ σιγὰ ἥπλωνε τὰ πτερά του. Ἀφοῦ ἐκάθισαν, ὁ Τζόνς ἤρχισε νὰ ἐρωτᾷ τὸν πρίγκηπα ἂν ἤξευρε κανένα φάρμακον κατὰ τῆς δυσπεψίας. Ὁ πρίγκηψ ἀπεκρίθη ὅτι δὲν ἐγνώριζε κανὲν τοιοῦτον ἐκτὸς τῆς σόδας, τὴν ὁποίαν ἔπρεπε νὰ πάρῃ κάθε ὥραν εἰς ἕνα κουτάλι καὶ τοῦ δυνατοῦ τείου ὡς λίαν δραστικοῦ!

«Ἀλλὰ ἡ κόρη σας, εἶπεν ὁ πρίγκηψ, ἐπὶ τέλους ἐξαντλήσας τὴν ὑπομονήν του, νομίζω ὅτι εἶνε πολὺ καλά. Δὲν φαίνεται νὰ σᾶς κληρονομήσῃ εἰς τὴν ἀσθένειαν αὐτήν».

Ὁ Τζόνς ἐφάνη πρὸς στιγμὴν ὠργισμένος, ἔκλινε κάτω τὴν κεφαλήν, ὕστερα τὴν ἐσήκωσε καὶ λέγει:

«Ὅπως σᾶς εἶπα, τὸ μόνον φάρμακον, τὸ ὁποῖον πέρνω τώρα εἶνε «Δύο Σταγόνες».

Κάποιος εἰσῆλθεν ἀπὸ τὸ μαγειρεῖον· ὁ πρίγκηψ ἔστρεψε νὰ ἴδῃ ἐὰν ἦτο ἡ κόρη τοῦ Τζόνς, ἀλλὰ δυστυχῶς ἦτο ἡ μήτηρ της. «Γιατί κάθεσθε στὸ σκοτάδι; ἀνάψατε τὸ φῶς τὸ ἐπὶ τῆς τραπέζης».

«Βεβαιότατα θέλετε νὰ ἡσυχάσετε πλέον» εἶπεν ὁ Τζὸνς εἰς τὸν ξένον.

«Εἶμαι ἤδη ἕτοιμος», εἶπεν ὁ πρίγκηψ χασμώμενος.

Διέταξε νὰ φέρουν καὶ ἄλλο φῶς, τὸν ὡδήγησεν εἰς τὸ ἄνω δωμάτιον, ἔθηκε τὸ φῶς ἐπάνω εἰς τὸ γραφεῖον, ἐμουρμούρισεν ἕνα «καληνύχτα» καὶ ἀπεσύρθη.

«Τὸ πρόγευμα περὶ τὰς ἑπτά» ἐφώναξεν εἰς τὸν πρίγκηπα.

Ἐπὶ ἀρκετὴν ὥραν ὁ πρίγκηψ ἐκάθισε παρὰ τὸν καθρέπτην θεωρῶν τὸ πρόσωπον καὶ τὴν ἐνδυμασίαν του. Ἐπὶ τέλους ἐμειδίασε μειδίαμα ἀναγνωρίσεως τῆς ὡραιότητός του· μολονότι ἦτο ἀσχημομούρης καὶ χοντροκαμωμένος. Ἐστράφη πρὸς τὴν κλίνην του διὰ νὰ τὴν ἐξετάσῃ. Ἦτο πολὺ καθαρὰ καὶ ἀναπαυτικὴ μὲ τὰ ἐφαπλώματα ἡμιανοιγμένα δι' αὐτόν. Ἔσβυσε τὸ φῶς καὶ κλείσας τὸ παράθυρον ἐβυθίσθη εἰς τὸ μαλακὸ κρεββάτι.

«Εἶνε ὡραῖα καὶ πλέον ἀπὸ ὡραία», εἶπε μουρμουρίζων καὶ ἐξαπλώνων τὰ σκέλη του διὰ νὰ κοιμηθῇ.

Μετ' ὀλίγον ἀπεκοιμήθη· ἂν καὶ ἦτο πρίγκηψ μόλα ταῦτα ἐρογχάλιζεν ὡς κοινὸς ἄνθρωπος.

«Σκέπτεσθε νὰ ἐπιστρέψετε σήμερον εἰς τὴν πόλιν;» ἠρώτησεν ὁ Τζὸνς τὴν πρωΐαν κατὰ τὸ πρόγευμα.

«Ὄχι, ἀπήντησεν ὁ πρίγκηψ ἡσύχως. Νομίζω, ὅτι θὰ μένω ἐδῶ ἐπί τινας ἡμέρας, ἐὰν δύνασθε νὰ μὲ φιλοξενήσητε καὶ δὲν ἔχετε καμμίαν ἀντίρρησιν. Πόσον θὰ μὲ πάρετε διὰ τὴν κατοικίαν;»

«Πόσον καιρὸν θέλετε νὰ μένετε;» ἠρώτησεν ὁ Τζόνς.

«Ἕωσοῦ ἡσυχάσω. Αὐτὴ ἡ κλίνη μοῦ ἐφάνη πολὺ ἀναπαυτική».

«Μόνον δέκα δολλάρια θὰ σοῦ πάρω διὰ σὲ καὶ διὰ τὸ ζῷόν σου, εἶπεν ὁ Τζόνς. Αὐτὴ εἶνε ἡ τελευταία τιμή. Ἤ, ἂν θέλετε νὰ μένετε μαζί μου τὸ θέρος διὰ νὰ μὲ βοηθήσητε εἰς τὰς ἐργασίας μου, θὰ σᾶς δώσω ἓν δολλάριον τὴν ἡμέραν! Φαίνεσθε ῥωμαλέος καὶ καλός. Λοιπὸν θέλετε νὰ γίνετε γεωργός;»

«Ὄχι, ἀπήντησε σοβαρῶς ὁ πρίγκηψ. Δὲν ἠμπορῶ νὰ ἐργασθῶ. Μόνον δύναμαι νὰ πληρώσω καὶ αὐτὸ θὰ ἱκανοποιήσῃ καὶ τοὺς δύο».

«Καλὰ εἶνε ὅπως τὰ λέτε, ἐψιθύρισεν ὁ Τζὸνς ἀπὸ τὴν χαράν του. Ἀλλὰ θέλω καὶ ἄλλον ἄνθρωπον να ἐργασθῇ μαζῆ μου, διότι καθὼς βλέπετε, τὸ χῶμα εινε πολὺ σκληρό.

«Βάλε τὴν κόρην σου νὰ ἐργασθῇ μαζί σου», εἶπεν ὁ πρίγκηψ μειδιῶν.

«Τὴν Κλάραν; Ὄχι, ἡμεῖς δὲν ἔχομε σκοπὸ νὰ κάμωμεν τὴν κόρην μας γεωργὸν ὅπως μερικοὶ ἄλλοι, εἶπεν ἡ κυρία Τζόνης. «Δὲν εἶνε συνειθισμένη εἰς τὴν ἐργασίαν, εἶνε πολὺ χαϊδεμένη καὶ θὰ ἀρρωστήσῃ ἀμέσως».

«Τότε θὰ τὴν λυπηθῆτε νὰ μοῦ τὴν δώσητε ὀλίγον νὰ μοῦ γυρίσῃ ὀλίγην ὥραν τὰς κορυφὰς τῶν πέριξ λόφων», ἀπήντησεν ὁ πρίγκηψ μειδιάσας καὶ παρατηρήσας εἰς τὸ πρόσωπον τῆς κόρης.

Ἡ Κλάρα ἔγεινε κατακόκκινος ἀπὸ τὴν ἐντροπήν της.

«Ἔχετε τὸ ἄλογό σας, δὲν εἶν' ἔτσι;» εἶπε «καὶ ἐγὼ ἔχω τὸ ἰδικόν μου».

«Τὸ μόνον ποῦ μπορεῖ νὰ κάμῃ εἶνε νὰ καβαλλικεύῃ» εἶπεν ἡ κυρία Τζὸνς μὲ μεγάλην φωνήν. «Εἶνε τὸ μόνον πρᾶγμα τῆς ἀγροτικῆς ζωῆς, τὸ ὁποῖον ἀγαπᾷ κάπως».

«Θὰ μὲ ὁδηγήσητε λοιπόν;» ἐπανέλαβεν ὁ πρίγκηψ εἰς τὴν κόρην.

«Δὲν ἔχει πολλὰ ἀξιοθέατα μέρη» ἐψέλισε δεικνύουσα τὴν συγκατάθεσίν της.

«Ὦ! θὰ σὲ δείξῃ πολλὰ πράγματα. Γνωρίζει τὰ μέρη πολὺ καλλίτερα ἀπὸ μένα», ὑπετονθόρισεν ὁ πατήρ. «Θέλετε νὰ στείλητε καμμίαν εἴδησιν εἰς τὴν πόλιν; διότι πρόκειται σήμερα κάποιος νὰ καταβῇ ἐκεῖ.

«Ἠμποροῦσα νὰ στείλω εἴδησιν εἰς τὴν πόλιν εὔκολα, ἀλλὰ δὲν θέλω νὰ τοὺς εἰδοποιήσω ποῦ εὑρίσκομαι.

Οἱ δύο ἵπποι ἔβοσκον ἐκεῖ πλησίον κινοῦντες τὰς οὐράς των. Ὀλίγον παρακάτω ἔρρεεν ὁ ποταμὸς διὰ μέσου τῶν λόφων καὶ τῶν δένδρων. Ἐκεῖ ἔξω εἰς τὸν πλησιέστερον λόφον ἀνέβησαν ὁ πρίγκηψ καὶ ἡ νέα ἔχοντες ἄνωθεν τὸν κυανοῦν οὐρανὸν καὶ κάτωθεν τὴν ἐκτεταμένην πεδιάδα ἐνδεδυμένην μὲ ποικιλίαν ἀνθέων. Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς κόρης ἐκυλίοντο ἐδῶ καὶ ἐκεῖ εἰς τὸ χάος, ἐνῷ οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ πρίγκηπος ἐπροσηλώθησαν ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς κόρης. Καὶ οἱ δύο ἦσαν κατενθουσιασμένοι, ἡ μὲν κόρη ἀπὸ τὰς καλλονὰς τῆς φύσεως, ὁ δὲ πρίγκηψ ἀπὸ τὴν ὡραιότητα τῆς κόρης.

«Παρατήρησον, εἶπεν ἡ κόρη, πῶς φαίνεται τὸ μέρος, τὸ ὁποῖον ἐποτίσθη πῶς εἶνε φορεμένο μὲ παχεῖαν χλόην, ἐνῷ τὰ ἄλλα τὰ μὴ ἀρδευθέντα μέρη εἶνε φθισικὰ καὶ μαραμένα. Πόσον εὐεργετικὸν πρᾶγμα εἶνε τὸ νερό».

«Ὅσον καὶ ὁ ἔρως διὰ μίαν καρδίαν, ἔ;» ἀπήντησεν ὁ πρίγκηψ μὲ χαμηλὴν φωνήν. «Ἡ γῆ δια νὰ ὑποχωρήσῃ ἔχει ἀνάγκην ὕδατος καὶ μόνον ὕδατος, ἡ δὲ καρδία διὰ νὰ ἀνοιχθῇ ἔχει ἀνάγκην ἔρωτος».

Ἡ κόρη ἐκοκκίνησεν.

«Δὲν ξεύρω», ὑπετονθόρισε.

«Δὲν μπορεῖτε νὰ μὴ ξέρετε», ἀντεῖπεν ὁ πρίγκηψ ἀβροφρόνως. «Ξεύρεις καὶ ξεύρω, διότι εἴμεθα γυνὴ καὶ ἀνήρ. Καὶ πλὴν τούτου», ὁ τόνος τῆς φωνῆς του ἔγινεν ἐδῶ ἀσθενέστερος ἀλλὰ σταθερός, «ἐκεῖνος ὁ Γιῶργος, ὁ ποιμενίσκος, ὅστις ἐπερίμενε τόσον καιρὸν χθὲς εἰς τὴν θύραν, θὰ σοῦ εἴπῃ ἢ μᾶλλον σοῦ ἔχει εἴπῃ ἕως τώρα περὶ τούτου».

Ἡ κόρη ἐστενοχωρήθη πρὸς στιγμήν, μετ' ὀλίγον ὅμως ἔλαβε θάρρος καὶ εἶπε:

«Αὐτὸς ὁ Γιῶργος! Νομίζει ὅτι κάτι εἶνε καὶ τὸ περίεργον κατώρθωσε νὰ ἐμβάλῃ αὐτὴν τὴν ἰδέαν εἰς τὸν πατέρα καὶ τὴν μαμά μου».

«Λοιπὸν δὲν σᾶς ἀρέσουν οἱ χωρικόπαιδες;»

Ἡ κόρη ἐδίστασε νὰ ἀποκριθῇ.

«Ἡ ἀγροτικὴ ζωὴ εἶνε καλή, εἶπεν ἡ κόρη, ἀλλὰ τί ὠφελεῖ ὅταν μία καρδία δὲν εὕρῃ ἄλλην νὰ συμπάλλῃ μὲ αὐτήν;»

«Νομίζω ὅτι ἠμπορῶ νὰ μένω ἐδῶ καὶ νὰ γίνω γεωργὸς ἀπήντησεν ὁ πρίγκηψ.

«Διατί ὄχι, ἀφοῦ τόσαι γαῖαι μένουν ἀκαλλιέργητοι ἐκεῖ κάτω εἰς τὸν ποταμόν. Ἐκεῖνο τὸ περιβόλι, τὸ ὁποῖον βλέπεις πίσω ἀπὸ τοῦ παπᾶ τὸν ἀγρὸν οὐδέποτε ἐσπάρη οὔτε ἐβωλοκοπήθη» ἐξηκολούθησε μὲ ἐντροπαλὴν φωνήν.

Τριῶν ἡμερῶν περίπατος μεταξὺ τῶν δένδρων εἰς τὸν καθαρὸν ἀέρα τῶν λόφων σημαίνει πολύ. Ὁ ἔρως τοῦ πρίγκηπος ηὔξανεν ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν. Ἐπὶ τέλους τὴν τρίτην ἡμέραν τὴν ἐναγκαλίσθη ἀπὸ τὴν μέσην καὶ τῆς λέγει:

«Ἐπιθυμεῖς νὰ μὲ ἔχῃς, πουλάκι μου; Ἐσὺ καὶ ἐγὼ μαζὶ θὰ φιάσωμε ἀληθινὸν παράδεισον ἀπὸ αὐταῖς ταῖς ἰτέαις καὶ τὰ χλωρὰ χόρτα. Νερὸ—καὶ ἀγάπη, αὐτὰ θὰ εἶνε οἱ σύμμαχοί μας. Ἆρα γε ὁ Γιῶργος θὰ ἀντιτείνῃ εἰς τὴν ἕνωσίν μας!;»

«Δὲν εἶμαι ἠρραβωνισμένη μὲ τὸν Γιῶργον, μόνον λόγον ἔδωκα» ἀπεκρίθη ἡ κόρη μὲ σιγανὴν φωνήν.

«Ἐλησμόνησα. Δὲν ἀγαπᾶτε τὴν ἀγροτικὴν ζωὴν πολύ. Δὲν εἶνε ἀληθές;»

«Αὐτὸ ἐξαρτᾶται» ἀπεκρίθη ἡ Κλάρα κοκκινίζουσα ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον.

«Βασιλεὺς—κανεὶς μπορεῖ νὰ γίνῃ καλλίτερα βασιλεὺς ἐδῶ πέρα» ἐμουρμούρισε παρατηρῶν τὰ

ΕΠΙ ΤΗι ΕΥΚΑΙΡΙΑι ΤΩΝ ΕΟΡΤΩΝ

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΠΑΥΛΟΣ

ἐγκαταλείπων τὴν εἰδωλολατρίαν καὶ ἀσπαζόμενος τὸν Χριστιανισμὸν

(Εἰκὼν Γάλλου ζωγράφου)

πέριξ καὶ σφίγγων περισσότερον τὴν μέσην τῆς κόρης. «Νὰ ἔχῃ κανεὶς τὴν περιουσίαν του ἐδῶ, νὰ εἶνε ἀνεξάρτητος, νὰ ζῇ ὑπὸ οὐρανὸν περιστοιχιζόμενον ὑπὸ λόφων, ὅπου ἕκαστος εἶνε ἀνεξάρτητος, νὰ ἔχῃ ἀνάγκην μόνον ὕδατος καὶ ἔρωτος— αὐτὸ εἶνε ἡ ἀληθινὴ βασιλεία.

«Κάποιος φαίνεται ὅτι ἔρχεται μὲ μεγάλην βίαν, εἶπεν ἡ κόρη δεικνύουσα τὴν κάτω ἐκτεταμένην ὁδόν. «Ζαλίζομαι νὰ βλέπω νὰ τρέχουν τόσον πολὺ μὲ τὸ ἄλογο, καὶ σεῖς,»

Ἡ κόρη ἔρριψεν ἐπ' αὐτοῦ δειλὸν βλέμμα.

Ὁ πρίγκηψ ἀδιακόπως παρετήρει τὸν ἱππέα ἐλαύνοντα ἀπὸ ρυτῆρος ἐν τῷ μέσῳ τῆς σκόνης κάτω εἰς τὴν μεγάλη

Ἔξαφνα ἠγέρθη.

«Φαίνεται ὅτι μοῦ ἔφεραν σπουδαίας ἀγγελίας· ὁ Παῦλος δὲν τυνειθίζει νὰ τρέχῃ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον». Ἔτρεξεν εἰς τὰ ἄλογα. «Ἔμεινε παρὰ τὴν ἔπαυλιν;» ἠρώτησε τὴν Κλάραν.

«Ὀ-ο-χι— μάλιστα, μάλιστα ἔμεινε!» ἐφώναξεν ἡ κόρη. «Νομίζω ὅτι δὲν θὰ εἶνε κακαὶ εἰδήσεις» εἶπε μὲ τρέμουσαν φωνὴν ἐκ συγκινήσεως.

Συνέλαβε τὸν ἕτερον ἵππον, ἐδιόρθωσε τὴν σέλλαν του καὶ τὴν ἐβοήθησε νὰ ἱππεύσῃ. Μετ. ὀλίγον ἱππεύει καὶ αὐτὸς καὶ διευθύνονται ἀστραπιαίως κάτω εἰς τὴν ἔπαυλιν.

Ἀμέσως ἀπ' τὸν ἀφρισμένον ἵππον διηυθύνθη πρὸς αὐτοὺς εἰς ἄνθρωπος βαστάζων ἐπιστολήν, τὴν ὁποίαν ἐνεχείρησεν εἰς τὸν πρίγκηπα.

«Πῶς εἰσθε Παῦλε;» ἠρώτησεν ὁ πρίγκηψ καὶ ἤρχισε νὰ ἀναγινώσκῃ τὴν ἐπιστολὴν κρατῶν τὰ ἡνία εἰς τὰς χεῖράς του. Τὴν ἐπανέκλεισε καὶ τὴν ἔρριψεν εἰς τὸ θυλάκιόν του.

«Συγχώρησόν με» εἶπεν εἰς τὴν κόρην «Ἐπιθυμεῖτε νὰ ἐπιστρέψατε ἀμέσως Παῦλε;» ἠρώτησε.

«Πρέπει». Ἡ ἀπάντησις ἦτο ἀπότομος καὶ πειρακτική.

Ὁ πρίγκηψ «τοὺς δύο ἵππους μὲ τὸν ἀφρισμένον, θὰ τοὺς θέσω μαζὶ εἰς τὸν σταῦλον, εἶπεν εἰς τὴν κόρην, ἡ ὁποία μετ' ὀλίγον ἐξηφανίσθη μέσα εἰς τὴν ἔπαυλιν.

«Πότε ἤλθες;»

«Σήμερον πολὺ πρωΐ. Τὴν ἔφερα ἀμέσως».

«Τὸ βλέπω». Ὁ πρίγκηψ ἐγέλασε πικρῶς. «Καὶ πῶς εἴξευρες ὅτι ἤμουν ἐδῶ;»

«Ἡ εἴδησις μᾶς διεβιβάσθη εὐτυχῶς τὴν παρελθοῦσαν νύκτα». Ὁ ὁμιλητὴς ἐσιώπησεν. Καὶ μετ' ὀλίγον· «Διατί ἔκαμες αὐτὸ τὸ ἀλλόκοτο πρᾶγμα;» εἶπεν «Δὲν ξεύρεις πόσον ἐστενοχωρήθημεν Γιῶργο —νὰ ἐξαφανισθῆτε μέσα εἰς τὰ δάση!».

«Ἐχάθην καὶ ὅμως ζῶ, Παῦλε. Καὶ διατί ἐστενοχωρήθητε, ἀφοῦ σᾶς ἔστειλα ἐσχάτως εἴδησιν.»

«Μάλιστα ἔστειλες, ἀλλὰ ἔπρεπε νὰ ἔλθῃς σὺ ὁ ἴδιος».

Ὁ πρίγκηψ ἐκίνησε βιαίως τοὺς ὤμους του.

«Ἀλλὰ ἀγαπητὲ Παῦλε, εἶδες τὴν κόρην, δὲν εἶνε ἄτζι;»

«Γιῶργό μου οὔτε ὁ καιρὸς οὔτε ὁ τόπος εἶνε κατάλληλος διὰ τοιαῦτα πράγματα. Κάλιστα μποροῦν νὰ τεριγιάσουν εἰς τὴν πόλιν, ἀλλ' ἐδῶ εἶνε τὸ μόνον ἀκατάλληλον μέρος. Ἀλλὰ σεῖς βλέπω ὅτι ἐκυριεύσατε τὸ φρούριον καὶ πρόκειται νὰ τὸ ληστεύσητε».

«Μὴ κοροϊδεύετε, Παῦλε» διεμαρτυρήθη ὁ πρίγκηψ σιγά.

«Ἡ ἰδέα — εἰς ἄνθρωπος τῆς θέσεώς σου νὰ ἐνεργήσῃ ὡς ἕνας κοινὸς νέος, φεύγων ἀπὸ τὴν πόλιν—»,

«Ἐχάθηκα», διέκοψεν ὁ πρίγκηψ.

«—καὶ νὰ ἔλθῃς εἰς τόσον πενιχρὰν ἔπαυλιν διὰ νὰ διασκεδάσῃς μὲ μίαν κόρην εὐτελοῦς χωρικοῦ—μὲ ἐκπλήττει. Καὶ τώρα τί σκέπτεσαι νὰ κάμῃς;»

«Εἶνε πολὺ ὡραία ἔπαυλις καὶ ἐνῷ εἶνε κόρη κοινοῦ χωρικοῦ εἶνε ἐν ταὐτῷ οὐχὶ κοινὴ κόρη χωρικοῦ», ἀντεῖπεν ὁ πρίγκηψ. Τί θὰ κάμω τώρα! Πρὸ μιᾶς ὥρας Παῦλε καὶ ἐγὼ παρ' ὀλίγον νὰ γίνω χωρικός. Πρόκειται νὰ ἐνοικιάσω τὸ μέρος ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον βλέπεις ἐκεῖ παρακάτω. Μὲ νερὸ κοστίζει 2,000 δολλάρια, μὲ ἀγάπην περισσότερον. Ἐπρόκειτο νὰ τὸ ἐξετάσω, νὰ τὸ ἐξετάσωμεν. Ἐκεῖ θὰ εὕρισκα τὸ ἀληθινὸ βασίλειο, τὸ βασίλειο τῆς οἰκογενείας. Ἀλλὰ τώρα δὲν μπορῶ νὰ τὸ ἔχω. Θὰ ἔχω τὸ βασίλειον τοῦ κράτους, ὄχι τὸ βασίλειον τῆς οἰκογενείας. Δύναμαι νὰ διευθύνω τὰς τύχας ἄλλων, ἀλλ' ὄχι καὶ τὰς ἰδικάς μου. Λοιπὸν ὁ Ἐρνέστος ἀπέθανεν αἴ; Ἐφανταζόμην ὅτι ἐπὶ τέλους μίαν ἡμέραν θὰ ἀπέθνησκεν αἰφνηδίως, ἀλλ' ἐνόμιζον ὅτι θὰ ἄφινε κληρονόμον. Ὁ δυστυχὴς Ἐρνέστος!»

«Ἔτζι», ἀπήντησεν ὁ Παῦλος δηκτικῶς.

«Θὰ ἐπιστρέψητε σήμερον εἰς τὴν πόλιν Παῦλε;»

«Μάλιστα. Δύναμαι νὰ λάβω καὶ ἄλλον ἵππον. Εἶνε ἀρκετὸν σεληνόφως, ὥστε νὰ ταξειδεύῃ κάνεις.

«Δύνασθε νὰ λάβητε τὸν ἰδικόν μου· σχετικῶς εἶνε ἀναπαυμένος.

«Καὶ σεῖς δὲν θὰ μὲ ἀκολουθήσητε, πρίγκηψ;»

«Ὄχι τώρα δυστυχῶς, μεθαύριον ὅμως ἐξάπαντος, ἔχετε τὸν λόγον μου.»

«Καλὰ» ἐμουρμούρισεν ὁ Παῦλος καὶ ἔφυγεν.

Οἱ ἵπποι ἔδοσκον πλησίον καθὼς καὶ πρότερον. Αἱ αὐταὶ πεδιάδες ἐξετείνοντο ἔμπροσθεν αὐτῶν μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι τώρα εἶνε πρωΐα ἐνῷ τὴν προτεραίαν ἦτο μεσημβρία. Ὁ πρίγκηψ καὶ ἡ κόρη ἐκάθισαν ὁ εἰς πλησίον τοῦ ἄλλου.

«Αἱ εἰδήσεις ἦσαν δυσάρεστοι;» ἠρώτησεν ἡ κόρη.

«Μάλιστα πολὺ δυσάρεστοι», ἀπήντησε σιγά. Προσκαλοῦμαι νὰ ἀναγορευθῶ βασιλεύς.»

Τὸν παρετήρησε μετὰ θαυμασμοῦ. Τὸ ἔκπληκτον βλέμμα της τὸν ἔκαμε νὰ μειδιάσῃ ἐνῷ πάλιν διὰ τῆς μιᾶς χειρός του περιέβαλε τὴν ὀσφύν της.

«Διὰ τοῦτο πρόκειται νὰ ἀναχωρήσω», ἐξηκολούθησε. «Ἀλλὰ ἐγὼ θὰ ἐπεθύμουν νὰ ζῶ μᾶλλον ἐδῶ».

«Καὶ τότε γιατί δὲν μένεις;» ἠρώτησεν ἀφελῶς, «ἀφοῦ μάλιστα ἐπρόκειτο νὰ γίνῃς γεωργός;»

«Ἐννοῶ. Καὶ ὑποθέτω, ὅτι νομίζετε πῶς δὲν εἶμαι βασιλεὺς καὶ ἠμπορῶ νὰ κάμω ὅλα, ὅπως θέλω, αἴ;»

«Εἴχαμεν ἕνα Ἄγγλον λόρδον, ὁ ὁποῖος κατ' ἔτος τακτικὰ ἐπερνοῦσεν ἀπ' ἐδῶ. Ἐπὶ τέλους τοῦ ἄρεσεν ὁ τόπος καὶ ἀποκατεστάθη ἐδῶ. Ἔχει τὴν ἔπαυλίν του ἂν θέλῃς ὄπισθεν αὐτοῦ τοῦ λόφου» ἀπήντησεν. «Μήπως νομίζετε ὅτι ἂν γίνεσθε βασιλεὺς θὰ εἴσθε μεγαλείτερος τοῦ λόρδου ἐκείνου.

«Ἴσως» ἀπήντησεν ὁ πρίγκηψ. «Ἄκουσε: Χθὲς καθ' ὅσον ἐνθυμοῦμαι ἤμην μόνον πρίγκηψ μὴ ἔχων τίποτε ἄλλο παρὰ ἕνα ξηρὸν τίτλον· ὠνομαζόμην κ. Προύκς τῆς Νέας Ὑόρκης ἢ πρίγκηψ Γεώργιος τοῦ Χερεγχόφεν. Ἀλλὰ χθὲς τὸ ἑσπέρας ἔμαθα ὅτι ἤμην βασιλεύς. Ὁ ἀδελφός μου ἀπέθανε. Διὰ τοῦτο πρέπει νὰ ἐπιστρέψω. Ὅτε ἤμην πρίγκηψ ἤμην κύριος τοῦ ἑαυτοῦ μου τοὐλάχιστον ἂν ὄχι κάνενὸς ἄλλου. Τώρα ποῦ εἶμαι βασιλεὺς εἶμαι κύριος πολλῶν ἄλλων πραγμάτων ἀλλ' ὄχι καὶ τοῦ ἑαυτοῦ μου.»

«Ἀλλὰ ὁ βασιλεὺς δὲν εἶνε ἀνώτερος τοῦ πρίγκηπος;»

«Μόνον κατὰ τὸ ὄνομα. Ἄκουσέ μου ἀγάπη μου· Χθὲς ἤθελα νὰ μείνω ἐδῶ· ἤθελα νὰ ἀγοράσουμε ἐκεῖνο δὰ τὸ περιβόλι μαζί σου· θὰ μᾶς ἦτο τὸ βασίλειόν μας. Τὸ εἶχον ἀποφασίσει σοβαρῶς. Σὺ θὰ ἀγαποῦσες ἐμένα καὶ ἐγὼ ἐσένα καὶ θὰ ἐστήναμε στερεὰ τὴ φωλιά μας ἐδῶ πλησίον τοῦ οὐρανοῦ. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν θὰ γίνῃ. Ἐγὼ πρέπει νὰ φύγω καὶ σὺ πρέπει νὰ μείνῃς. Τὸ κράτος τὸ ἀπεφάσισε καὶ τὸ θεῖον δίκαιον τῶν βασιλέων εἶνε τὸ μᾶλλον ἄδικον δίκαιον.

«Πάρε με καὶ 'μένα μαζί σου» εἶπεν ἀναστενάξασα ἡ κόρη, ἐνῷ τὸ καταπόρφυρον πρόσωπόν της ἔκλινεν εἰς τὸ στῆθος τοῦ πρίγκηπος.

«Δὲν θὰ εἶσαι εὐτυχής, ἀγάπη μου. Δὲν θὰ ἠμπορέσῃς πλέον νὰ ἱππεύῃς ὅπως θέλῃς. Δὲν θὰ ἔχῃς πλέον τὸ δικαίωμα νὰ περιποιῆσαι ἡ ἰδία τὸ ζῶν σου, οὔτε νὰ ἱππεύῃς ὅπου θέλῃς, οὔτε μόνη οὔτε μόνη, οὔτε μαζί μου. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸν τὸν καθαρὸν ἀέρα τοῦ Θεοῦ δὲν θὰ ἀπολαύσῃς ἐλευθέρως. Τοῖχοι ὑψηλοὶ θὰ σὲ περιβάλλουν. Τὰ ὄρη τοῦ Χερεγχόφεν δὲν θὰ σοὶ εἶνε προσιτὰ εἰμὴ μόνον ἀπὸ τοῦ παραθύρου καὶ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν σου. Θὰ ἀποθάνῃς ἀπό.....»

«Θὰ εἶμαι βασίλισσα, δὲν θὰ εἶμαι;»

«Μάλιστα βασίλισσα τοῦ Χερεγχόφεν καταδικασμένη νὰ φέρῃς τὸ διάδημα, ἀλλ' ὄχι καὶ νὰ τὸ βγάζῃς».

«Ἀλλ' ἐγὼ θέλω νὰ ἔχω ἐσένα», εἶπε παρακλητικῶς.

«Ὄχι, ἀγάπη μου, νὰ μὴ μὲ ἔχῃς θὰ εἶνε καλλίτερον. Εἰς τὸ ἑξῆς θὰ μὲ ἔχῃ τὸ κράτος. Κάνεις δὲν εἶνε ὀλιγώτερον βασιλέως ἢ ὁ βασιλεύς, καμμία δὲν εἶνε ὀλιγώτερον σύζυγος βασιλέως ἢ αὐτὴ ἡ βασίλισσα. Ἄκουσε ἀγάπη μου πρέπει νὰ φύγω, ἄλλα χωρὶς ἐσέ. Θὰ νυμφευθῶ, διότι τοῦτο εἶνε τὸ καθῆκον τοῦ βασιλέως. Νομίζω ὅτι τὴν γνωρίζω· ἕως τώρα ἔχει ἑτοιμασθῆ.»

«Εἶνε ὡραία;» ἠρώτησεν ἡ νεᾶνις γελῶσα.

«Ὄχι δὲν εἶνε. Εἶνε ἀλλοίθωρος καὶ χωλὴ κατὰ τὸν ἕτερον πόδα· Ἄλλα θὰ τὴν νυμφευθῶ ἢ κάλλιον θὰ μὲ νυμφευθῇ. Καὶ σὺ ἀγάπη μου, νὰ ὑπανδρευθῇς τὸν ποιμενόπαιδα ὅστις πολλάκις σταματᾷ πρὸ τῆς θύρας σου. Αὐτὸς θὰ γίνῃ γεωργὸς κι' ἐγὼ θὰ γίνω βασιλεύς. Θὰ ἤμην εὐχαριστημένος ἐὰν ἦτο δυνατὸν ν' ἀνταλλάξωμεν θέσεις καὶ συζύγους.

Ἐκεῖ κάτω παρὰ τὴν θάλασσαν θὰ κυβερνήσω τὸ βασίλειόν μου καὶ θὰ φροντίσω νὰ τὸ διοικήσω ἐπιτυχῶς. Θὰ μεταχειρισθῶ δόλους, θὰ σχεδιάσω σχέδια, πιθανὸν νὰ πολεμήσω διὰ νὰ τετραγωνήσω τὰ ὅρια τοῦ Χερενχόφεν πρὸς εὐημερίαν τοῦ λαοῦ μου. Ἐδῶ, ἐπάνω εἰς τας πεδιάδας σὺ καὶ ὁ σύζυγός σου θὰ κυβερνήσητε τὸ βασιλεύον σας ἐργαζόμενοι διὰ νὰ βλαστήσῃ ἡ γῆ ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα εἶνε τὸ μέσον τῆς ἀνθρωπίνης ὑπάρξεως. Θὰ ἀποκτήσω τέκνα διὰ νὰ μὲ διαδεχθοῦν εἰς τὸν θρόνον μου· ἔτζι καὶ σὺ διὰ νὰ σὲ κληρονομήσουν εἰς τὸν θρόνον σου. Κάποτε θὰ ἐνθυμούμεθα ὁ εἷς τὸν ἄλλον, ἀγάπη μου—ἄλλα ὄχι πρὸς λύπην μας· μᾶλλον διὰ νὰ ἐνθυμηθῶμεν ὅτι ἐκτελοῦμεν τὸ ἔργον τὸ ὁποῖον μᾶς ὥρισεν ἡ Θεία Πρόνοια».

Ἀπὸ τοὺς γαλανοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς κόρης θερμὰ δάκρυα ἤρχισαν νὰ κατέρχωνται. Μετ' ὀλίγον ἤρχισε νὰ κλαίῃ.

«Καὶ ἐγὼ θὰ ἔκλαιον», εἶπεν. «Ἀλλὰ δὲν ἔχω τὴν ἄδειαν. Εἶμαι βασιλεύς. Τὰ δάκρυά μου εἶνε δάκρυα τοῦ λαοῦ μου καὶ ὄχι ἰδικά μου».

Ἦτο ἤδη μεσημβρία καὶ ὁ πρίγκηψ ἱππεύσας διηυθύνθη πρὸς τὴν πόλιν.

«Ἐὰν ποτε πάλιν ἔλθῃς ἐδῶ, σταμάτησε νὰ μᾶς ἰδῇς» ἐφώναξεν ὁ πατὴρ τῆς κόρης μόλις ἀπεμακρύνθη ὀλίγον ὁ πρίγκηψ.

«Εὐχαριστῶ», εἶπεν ὁ πρίγκηψ σοβαρῶς».

«Εὔχομαι νὰ ἔχῃς καλὸ ταξείδι», ἐφώναξεν ἡ κόρη.

«Εὐχαριστῶ», εἶπε πάλιν ὁ πρίγκηψ σοβαρῶς.

Ἐνῷ αὐτὴ ἔξαφνα ἔστρεψε καὶ ἔτρεξε μέσα εἰς τὸ σπίτι. Ὁ πρίγκηψ ἐξηφανίσθη μεταξὺ τῶν λόφων.

ΒΑΣΙΛΕΙΣ
ΠΡΙΓΚΗΠΕΣ
ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΑΙ

Ὁ Κάϊζερ κρίνων ἑαυτὸν

Ἕνας διάλογος ὅστις ἔλαβε χώραν ἐσχάτως μεταξὺ τοῦ Κάϊζερ Γουλιέλμου καὶ τοῦ καθηγητοῦ Γάνγχολφ, ῥίπτουσιν ἱκανὸν φῶς ὡς πρὸς τὸν χαρακτῆρα τοῦ πρώτου. «Ὁ Κάϊζερ εἶπεν εἰς αὐτόν, ὅτι ἐσχάτως ἀνέγνωσε τὸ νέον βιβλίον του «Τὸ ὕψιστον δεῖγμα» καὶ ἐθαύμασε τὴν αἰσιοδοξίαν αὐτοῦ. Αὐτὸς ὁ ἴδιος, εἶπε, εἶνε αἰσιόδοξος πολύ, καὶ τίποτε δὲν θὰ τὸν ἐμποδίσῃ μέχρι τέλους τῆς ζωῆς του νὰ ἔχῃ τὴν αἰσιοδοξίαν αὐτήν. Εἶμαι ἐργατικώτατος, ἐπρόσθεσε, καὶ θέλω πάντοτε νὰ προχωρῶ. Πολὺ θὰ ἐχαιρόμην ἂν ἤθελέ τις νὰ ἐννοήσῃ ὀρθῶς ὅ,τι ἐπιθυμῶ καὶ ἤθελε μὲ ὑποστηρίζῃ». Ἔπειτα ὁ Κάϊζερ ὡμίλησε περὶ τῆς δυσκόλου θέσεως, εἰς ἣν εὑρίσκεταί τις ἀπέναντι τῆς δυσπιστίας, ὅταν πρόκειται νὰ ἐργασθῇ. Ὅστις εἶνε δύσπιστος, ἀδικεῖ τοὺς ἄλλους καὶ βλάπτει καὶ ἑαυτόν. Καθῆκον ἔχομεν πάντα ἄνθρωπον νὰ παραδεχόμεθα ὡς καλόν, ἐνόσῳ δὲν μᾶς ἀποδεικνύεται τὸ ἐναντίον. Τὴν ἀρχὴν αὐτὴν ἠκολούθησα πάντοτε, καὶ εἰς δυσχερεστάτας τινὰς περιπτώσεις. Μὲ τὴν ὑγιᾶ αἰσιοδοξίαν καὶ μὲ τὴν πεποίθησιν ἠμπορεῖ τις νὰ προοδεύσῃ· τοὐναντίον συμβαίνει ἂν τις θεωρεῖ ὅλα μὲ ἀπαισιοδοξίαν. Εἰς τὴν πολιτικὴν δὲν γίνεται ἄλλως. Ὁ γερμανικὸς λαὸς ἔχει ἕνα σκοπὸν ἐν τῷ μέλλοντι νὰ ἐκπληρώσῃ. Καὶ ἐγὼ ἐργάζομαι πάντοτε πρὸς τοῦτο, καὶ πιστεύω ὅτι πάντοτε προχωρῶ.

Ἡ πολλὴ ἐργασία ἐνίοτε τὸν κουράζει. Πρὸς ἀνανέωσιν τῶν δυνάμεών του περιοδεύει. Γνωρίζει ὅτι τὸν ὀνομάζουν «ταξειδεύοντα αὐτοκράτορα»· ἀλλὰ τὸ ὄνομα τοῦτο ἔλαβε πάντοτε ὑπὸ τὴν εὔθυμον σημασίαν. Καὶ οἱ Γερμανοὶ ὤφειλον νὰ ταξειδεύωσι διαρκῶς· δὲν ἠξεύρετε πόσας καλλονὰς ἔχει ἡ πατρίς μας, τὰς ὁποίας ἀγνοοῦμεν. «Καὶ χαίρω πολὺ πάντοτε ὅταν μανθάνω τ' ἀγνοούμενα τῆς πατρίδος μας.» Λυπεῖται μόνον ὅτι διὰ τὰ ταξείδιά του χρειάζονται πολλαὶ ἑτοιμασίαι. Πολλάκις θὰ ἐπεθύμει νὰ εἰσέρχηται μέσα εἰς ἓν ὠτομομπὶλ καὶ ἐπὶ δύο ἡμέρας νὰ τρέχῃ μόνος. Τοιαύτας ἀναπαύσεις τὰς χρειάζεται πάντοτε πολύ. «Ὁσάκις κατορθώνω τι καλόν, ἐρωτῶσιν οἱ καλοθεληταὶ «ποῖος τὸν συνεβούλευσε;» ὅταν συμβῇ καμμία ἀποτυχία, λέγωσι: «Δὲν ἐννόησε καλὰ τὸ πρᾶγμα». Δι' ἁπλούστατα πρὸς ἄλλους ἡγεμόνας πράγματα, προκειμένου περὶ ἐμοῦ ἐρωτοῦν «Διατί;» Ἡ μόνη ἀπάντησις θὰ ἦτο: «Διότι θέλω τὸ καλὸν τῆς Γερμανίας».

*

Ὁ Κάϊζερ εἶνε ὁ καλλίτερος ξιφομάχος μεταξὺ ὅλων τῶν εὐρωπαίων βασιλέων καὶ διατηρεῖ τὴν ὑπεροχήν του ταύτην διὰ τῆς καθημερινῆς ἀσκήσεως.

*

Ὁ δευτερότοκος υἱὸς τοῦ Γερμανοῦ Αὐτοκράτορος ὀνομαζόμενος Εἴτελ Φρειδερῖκος, ἐνῷ ἐσπούδαζεν ἀκόμη εἰς τὸ Γυμνάσιον, διεπέρασε τὸν Ρῆνον ποταμὸν κολυμβῶν, καθ' ὁ μέρος οὗτος εἶνε πλατύς, ὁρμητικὸς καὶ πλήρης δινῶν.

*

Νοστιμώτατον ἐπεισόδιον συνέβη εἰς τὸν Ἄγγλον στρατηγὸν Φρέντζ κατὰ τὰ μεγάλα γαλλικὰ γυμνάσια. Ἦτο δὲ παρὼν μίαν ἡμέραν εἰς τὸ γεῦμα τῶν στρατιωτῶν μὲ τοὺς ὁποίους καὶ συνέφαγε. Μετὰ τὸ φαγητὸν ἠθέλησε νὰ καπνίσῃ ἕνα τσιγάρο, ἀλλὰ παρετήρησεν ὅτι οἱ περὶ αὐτὸν 300 ἄνδρες δὲν εἶχαν τίποτε νὰ φουμάρουν. Διέταξε λοιπὸν νὰ φέρουν τρία μικρὰ κιβώτια τσιγάρων διὰ νὰ διανεμηθοῦν εἰς τοὺς στρατιώτας. Τόσον κατενθουσιάσθησαν οἱ στρατιῶται, ὥστε παρατεταγμένοι εἰς δύο σειρὰς καὶ κρατοῦντες διὰ μὲν τῆς δεξιᾶς τὸν πῖλον, διὰ δὲ τῆς ἀριστερᾶς τὸ σιγάρον ἐφώναξαν «Ζήτω Ρωσσία!»

Ἠπατήθησαν εἰς τὴν στολὴν τοῦ στρατηγοῦ.

*

Τὴν συγκινητικωτέραν του στιγμὴν διῆλθεν ὁ βασιλεὺς Ἐδουάρδος, καθὼς ὁ ἴδιος λέγει, ἐπὶ τῶν λειμώνων τοῦ Μεξικοῦ. Καὶ τοῦτο ὄχι ἀπὸ ἄγρια θηρία, οὔτε ἀπὸ φόβον μήπως φονευθοῦν ἀπὸ τοὺς ἰθαγενεῖς, ἀλλὰ ἀπὸ ἕνα σπίρτο! Εὑρίσκοντο μακρὰν τῆς πόλεως μὲ τοὺς φίλους, ὅτε τοὺς κατέβη ἡ ἐπιθυμία νὰ καπνίσουν, ἀλλὰ εἶχαν ἕνα μόνον σπίρτο. Ρίπτουν κλῆρον καὶ ὁ λαχνὸς πίπτει εἰς τὸν Ἐδουάρδον. «Φαντασθῆτε, λέγει, ὁποίαν ἀγωνίαν εἶχα καθ' ἣν στιγμὴν ἐτραβοῦσα τὸ σπίρτον, ἀφοῦ ἡ ἰδική μου εὐτυχία καθὼς καὶ ἡ τῶν φίλων μου ἐξηρτᾶτο ἀπὸ τὴν ἀνάφλεξιν τοῦ ξυλαρίου ἐκείνου!»

*

Πολλὰ ἀστεῖα ἐπεισόδια διηγοῦνται περὶ τοῦ γηραιοῦ αὐτοκράτορος τῆς Αὐστρίας. Ἐνῷ μίαν ἡμέραν συνεδρίαζε μὲ τοὺς ὑπουργούς του, μία ὀξεῖα φωνὴ χοίρου διετάραξε τὴν ἡσυχίαν του, προερχομένη ἀπὸ τὸ συνεχόμενον δωμάτιον. Ἦτο μία χωρικὴ φέρουσα εἰς τὴν ἀγκάλην της νεογνὸν χοῖρον, διὰ νὰ τὸ προσφέρῃ εἰς τὸν βασιλέα πρὸς ἀπαλλαγὴν τοῦ φυλακισμένου υἱοῦ της. Ὁ αὐτοκράτωρ μετ' ἀβροφροσύνης ἐδέχθη τὴν προσφορὰν, διατάξας ἀμέσως τὴν ἀποφυλάκισιν τοῦ υἱοῦ της.

*

Ὁ βασιλεὺς τῆς Ρωμουνίας κυβερνᾷ τὸ νεώτερον κράτος ἐν Εὐρώπῃ. Τὸ διάδημα τὸ ὁποῖον φέρει εἶνε ἁπλοῦν καὶ ἀπέριττον κατεσκευασμένον ἀπὸ τὸν σίδηρον τοῦ πελωρίου τηλεβόλου, τὸ ὁποῖον αὐτὸς καὶ οἱ γενναῖοί του στρατιῶται ἀφῄρεσαν ἀπὸ τοὺς Τούρκους κατὰ τὴν μάχην τῆς Πλέβνας.

*

Ὁ Σουλτᾶνος τῆς Τουρκίας τρώγει μόνος του ἐκτὸς ἂν φιλοξενῇ βασιλεῖς ἢ πρεσβευτάς. Τὸ κυριώτερον ποτόν του εἶνε τὸ ὕδωρ, τὸ ὁποῖον ἀποστέλλεται εἰς τὸ παλάτι ἐντὸς βαρελίων ἐσφραγισμένων. Εἰς τὰ μέτρα ταῦτα προβαίνει φοβούμενος μήπως δηλητηριασθῇ.

*

Καὶ ὁ Βίκτωρ Ἐμμανουὴλ ἔχει τὴν μανίαν του. Ὅπως ὁ πρίγκηψ τῆς Οὐαλλίας ἐπεδόθη εἰς τὸν ἀθλητισμόν, οὕτω καὶ ὁ βασιλεὺς τῆς Ἰταλίας ἐπεδόθη μετὰ μανίας εἰς τὴν συλλογὴν νομισμάτων. Μέχρι τοῦδε κατώρθωσε νὰ συλλέξῃ ἄνω τῶν 50,000 διαφόρων νομισμάτων μὲ κατάλογον ἐκ 35,000 φύλλων. Εἶνε τῆς νομισματικῆς ἑταιρείας τοῦ Λονδίνου, ἡ ὁποία τὸν ἐτίμησε διὰ χρυσοῦ μεταλλίου ἕνεκα τῆς μεγάλης του συλλογῆς.

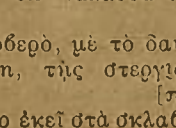

ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΣΤΗ ΣΚΛΑΒΑ ΧΩΡΑ

Ἐξ ἀφιερώσεως εἰς τὸν «Μέγαν Ἀλέξανδρον»

Ἐκεῖθε πέρ' ἀπ' τὰ βουνὰ καὶ ἀκόμη παραπέρα.
σιγὰ, σιγὰ ἀντιλαλεῖ μιὰ μυστικὴ καμπάνα,
γεμίζει ὁ ἦχος ὁ γλυκύς μ' ἐλπίδαις τὸν αἰθέρα,
σὰν νὰ μηνᾷ Ἀνάστασι, στὴ Λεύθερη τὴ Μάννα.
Ὤ! πόσα ὄνειρα ξυπνᾷ ἡ μυστικὴ φωνή της,
πόσαις ἐλπίδαις δὲν σκορπᾷ καὶ πόσα δὲν θυμίζει,
πόσους καϋμοὺς καὶ βάσανα δὲν λέει μοναχή της.
ἐκεῖ ποῦ μὲ παράπονο σιγὰ, σιγὰ βουίζει.
Τοῦ Εἰκοσιένα τοὺς ἀητοὺς ξυπνᾷ καὶ τὰ λιοντάρια,
στὴ μυστικὴ της τὴ φωνὴ ὁ Ρήγας ζωντανεύει.
καὶ ψάλλει μὲ τὴ Λύρα του «ὡς πότε παλληκάρια...;
»ὡς πότε χώρα Ἑλληνικὴ, σὰν σκλάβα θὰ δουλεύῃ;»
Ξυπνᾷ ὁ Διάκος γελαστὸς μὲ τὸ σπαθὶ στὸ χέρι,
στὴ Λαύρα τὴ σημαία μας ὁ Γερμανὸς ὑψώνει,
ὁ Μάρκος Βότσαρης πετᾷ 'στ' ἀθάνατο λημέρι
ζωσμένος τ' ἀλαφρὸ σπαθὶ καὶ τὸ βαρὺ μηλόνι.
Πετιέται ἀπὸ τὴ θάλασσα τὸ φάσμα τοῦ Κανάρη
ἀγριεμμένο, φοβερὸ, μὲ τὸ δαυλὸ στὸ χέρι,
ἀπ' τὰ πελάγη, τῆς στεργιαῖς, τὸ κάθε παλληκάρι
πετᾷ 'περήφανο ἐκεῖ στὰ σκλαβωμένα μέρη.
Σκιρτᾷ τὸ ἅγιο λείψανο τοῦ θείου Πατριάρχη
καὶ τοῦ Βοσπόρου τὰ νερὰ θολὰ, ἀγριεμμένα
φωνάζουν μέσ' στὰ κύματα «Ξυπνᾶτε πολεμάρχοι...»
»ζωσθῆτε πάλι τ' ἄρματα τ' ἅγια καὶ δοξασμένα».
»Ἤρθεν ἡ ὥρα ἡ μυστικὴ νὰ τελειώσῃ τώρα
»ἡ λειτουργία π' ἄρχισε σὲ χρόνια περασμένα,
»νὰ λάμψῃ πάλι ὁ σταυρὸς στὴ σκλαβωμένη χώρα.
»νὰ σφίξῃ ἡ μάννα τὰ παιδιὰ στὰ στήθεια τὰ θλιμμένα.

*

Κάμετε τόπο! Βούλγαροι, παραμερίστε! Σλαῦοι,
'περήφανη ἡ ἐθνικὴ σημαία μας περνάει.
ἐκείνη ποῦ σᾶς ἔδωκε ζωὴ σὰν εἴσθε σκλάβοι
τόπο! τὴ σκλάβα χώρα μας μὲ πόνο χαιρετάει.
Κάμετε τόπο! Βούλγαροι, φυλὴ καταραμένη,
σ' ἐκείνη ποῦ σᾶς 'σκέπασε στὰ σκλαβωμένα χρόνια·
σκύψετε, νὰ φιλήσετε σημαία δοξασμένη,
ποῦ ἐθέριεψε στὰ κύματα καὶ στοῦ βορμᾶ τὰ χιόνια.
Φύγετε! φύγετε! δειλοὶ Βούλγαροι, δολόφονοι,
ἀνάνδρους ἡ Ἐλευθερὶὰ ποτὲ δὲν στεφανόνει,
οὔτε ἡ Δόξα χαιρετᾷ τὰ ἄγρια θηρία.
Στὴ χώρα ποῦ ἐβλάστησε στὸ αἷμά μας ὁ κρῖνος
κ' ἐφύτρωσαν στὰ κόκκαλα Ἑλλήνων τὰ λουλούδια
θὰ φέρῃ τὴ σημαία μας μιὰ 'μέρα ὁ Κωνσταντῖνος
κ' ἡμεῖς ἐκεῖ θὰ ψάλλωμεν τῆς Λευθεριᾶς τραγούδια.
Φύγε, φυλὴ ἀχάριστος, καταραμένη γέννα,
δὲν ἔχει δάφνη καὶ μυρτιὰ ἡ Λευθεριὰ γιὰ σένα.

Κωνστ. Διγενάκης

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΣ ΜΑΣ

Προκειμένου νὰ ἐκδώσωμεν διπλοῦν, καλλιτεχνικόν, ἐντελῶς ***Χριστουγεννιάτικον*** τὸ ***„Α. Ο. Δ. Ο“*** κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν Χριστουγέννων, παρακαλοῦμεν τοὺς ἀναγνώστας μας νὰ μᾶς ἀποστείλουν:

Τὰ χριστουγεννιάτικα ἤθη καὶ ἔθιμα τῆς πατρίδος των.

Κανένα ἀστεῖον χριστουγεννιάτικον συμβὰν εἰς αὐτοὺς ἢ εἰς ἄλλους, μὲ συντομίαν ὅμως γραμμένον.

Κανένα χριστουγεννιάτικον ἱστορικὸν ἐπεισόδιον τοῦ τόπου των.

Κανὲν λαϊκὸν ἢ δημῶδες ποίημα χριστουγεννιάτικον ἢ

Καὶ κανὲν διήγημά των ἢ χρονογράφημά των ἀκόμη, μὲ τὴν παρατήρησιν ὅμως, τοῦτο νὰ μὴν ὑπερβαίνῃ τὰς 2 στήλας τοῦ Α.Ο.Δ.Ο., οὔτε νὰ ἔχῃ ὡς θέμα τὸ τετριμμένον πλέον περὶ φτωχῶν παιδιῶν καὶ χηρῶν καὶ ἀποθνησκόντων γερόντων. Ζητοῦμεν πρωτοτυπίαν, ζητοῦμεν κάτι φυσικὸν βγαλμένον ἀπὸ αὐτὴν τὴν ζωὴν ἢ τοὐλάχιστον ἔστω καὶ ἀπὸ ἀναμνήσεις καὶ παραδόσεις, ἀλλὰ πρωτότυπον.

Ἐκείνου τῶν ἀναγνωστῶν μας, τοῦ ὁποίου θὰ ἐγκριθοῦν τὰ περισσότερα καὶ καλλίτερα, θὰ δημοσιευθῇ, ἐκτὸς τῶν ἔργων του, καὶ ἡ εἰκών του εἰς τὸ Α.Ο.Δ.Ο. καὶ θὰ λάβῃ ὡς δῶρον καὶ ἕνα καλλιτεχνικὸν βιβλίον.

ΑΦΡΙΚΑΝΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Η ΓΛΩΣΣΑ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

Ὑπῆρξέ ποτε εἷς Ἀβησσυνὸς *καπιτάνιος* τοῦ ὁποίου ἡ σύζυγος ἦτο ἔγκυος· ἀμφότεροι ἤρχισαν τὴν ὁδοιπορίαν. Ὁ ἀνὴρ ἵππευεν ἵππον, ἡ δὲ γυνὴ ἔγκυον φορβάδα παρακολουθουμένην ἀπὸ πῶλον ἑνὸς ἔτους.

Καθ' ὁδὸν συνήντησαν τὸν διάβολον μετεμφιεσμένον εἰς *γέροντα* ἐπαίτην.

Ὁ Διάβολος τότε πλησιάσας αὐτοὺς προσκρούει, πίπτει· ἔπειτα δὲ στραφεὶς πρὸς τὸν *καπιτάνιον* ἱκετευτικῶς τῷ εἶπε: βοηθήσατέ με νὰ σηκωθῶ, διότι δὲν ἔχω δυνάμεις.

Ὁ ἀνὴρ κατέβη τοῦ ἵππου, τὸν ἐβοήθησεν.

Ὁ *γέρων* τότε τὸν ἠρώτησε τί περισσότερον ἐπεθύμει.

— Οὐδὲν θέλω, ἀπήντησεν ὁ *καπιτάνιος*, μόνον ἐπεθύμουν νὰ ἐννοῶ ὅλων τῶν ζῴων τὴν γλῶσσαν.

— Ἄνοιξε τὸ στόμα, ἐπανέλαβεν ὁ ἐπαίτης.

Ὁ ἀνὴρ τὸ ἤνοιξε καὶ ὁ διάβολος ἔπτυσε μέσα. Τοιουτοτρόπως ἔμαθε τὴν γλῶσσαν ὅλων τῶν ζῴων τῆς Ἀβησσυνίας.

Ὁ διάβολος ἀνεχώρησεν. Ἡ γυνὴ οὐδὲν ἐγνώριζεν.

Ὁ *καπιτάνιος* ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον καὶ ἤκουσε τὸν πῶλον λέγοντα εἰς τὴν μητέρα.

— Μητέρα, μὴ τρέχῃς τόσον, εἶμαι κουρασμένος καὶ δὲν δύναμαι νὰ σὲ παρακολουθήσω.

— Δὲν ἐντρέπεσαι; ἐπανέλαβεν ἡ μήτηρ, δὲν βλέπεις ὅτι ἐγὼ φέρω δύο ἄνθρώπους ἐπάνω μου καὶ ἕνα εἰς τὴν κοιλίαν μου καὶ ὅμως δὲν παραπονοῦμαι.

Ὁ εὔσπλαγχνος *καπιτάνιος* τοῦτο ἀκούσας κατῆλθε τοῦ ἵππου, παρεκάλεσε τὴν γυναῖκά του νὰ κατεβῇ ἀπὸ τὴν φορβάδα καὶ νὰ ἱππεύσῃ τὸν ἵππον.

Ἡ σύζυγος ὑπήκουσεν, ἀλλ' ἤθελε νὰ μάθῃ ἀπὸ τὸν σύζυγον τὸ αἴτιον. Οὗτος ὅμως δὲν ἠδύνατο νὰ τὸ εἴπῃ, διότι ὁ διάβολος, ἐπὶ ποινῇ θανάτου εἶχε εἰς αὐτὸν ἀπαγορεύσῃ τὴν ἐκμυστήρευσιν.

Ἡ σύζυγος ἦτο ἔγκυος καὶ εἶχε τὸ δικαίωμα τῶν ὀρέξεων, διὸ καὶ ἐπέμενεν.

— Ἂν δὲν μοῦ τὸ πῇς, δὲν σ' ἀγαπῶ πλέον, ἐπανελάμβανεν.

Ὁ σύζυγος διὰ παρακλήσεων τῇ ἔκαμνε γνωστόν, ὅτι ἂν τοῦτο πράξῃ θὰ ἀπέθνησκε, ἀλλ' ἡ σύζυγος, ἥτις ἦτο πολὺ περίεργος ἅμα δὲ καὶ κακή, εἶπε:

— Πέσμου το καὶ ἔπειτα 'πέθανε.

Τότε ὁ σύζυγος ὑπακούσας ἀπήντησε.

— Καλά, ἂς μεταβῶμεν εἰς τὴν οἰκίαν, ἑτοίμασε τὰ τῆς κηδείας μου καὶ θὰ σοῦ τὸ εἰπῶ καὶ ἂς ἀποθάνω.

Φθάσασα εἰς τὴν οἰκίαν ἡ ἀνυπόμονος σύζυγος ἡτοίμασε τὰ τῆς κηδείας τοῦ συζύγου, ὅστις ἰδὼν ὅτι τὰ πάντα ἦσαν ἕτοιμα καὶ ἡ ζωὴ ὡραία ἠθέλησε νὰ περιμείνῃ μέχρι τοῦ κελαδήματος τοῦ πετεινοῦ.

Ἅμα ὁ πετεινὸς ἐκελάδησεν ὁ σκύλος εἶπε·

— Διατί κελαδεῖς, ἐνῷ ὁ κύριός μας πλησιάζει εἰς τὸν θάνατον;

— Ὁ κύριός μας εἶνε τρελλός, ἀπήντησεν ὁ πετεινός.

— Διατί; ἐπανέλαβεν ὁ κύων.

— Διότι ἔχει μίαν καὶ μόνην σύζυγον καὶ εἶχε τὴν βλακίαν νὰ τῇ διηγηθῇ τὸ μυστικόν του. Ἐγὼ ἔχω περισσοτέρας ἀπὸ τριάκοντα, τρέφω ἄλλας, ἀλλὰ εἰς οὐδεμίαν λέγω τὰ μύστικά μου. Ἂν ἤμην ἐγὼ εἰς τὴν θέσιν του, θὰ ἔπερνα ἕνα καλὸ ξύλο καὶ θὰ ἔδερνα καλά, καλὰ αὐτὴν τὴν περίεργον. Τότε θὰ ἔβλεπες.

Ὁ σύζυγος, ὁ ὁποῖος ἤκουσεν ὅλον τὸν διάλογον μεταξὺ τοῦ σκύλου καὶ τοῦ πετεινοῦ, ἅμ' ἔπος, ἅμ' ἔργον, ἤρχισε νὰ ξυλίζῃ δικαίως τὴν σύζυγόν του, ἥτις, ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης, δὲν ἐσκέπτετο πλέον διὰ νὰ μάθῃ τὰ μυστικὰ τοῦ συζύγου της.

Ἡμέραν τινὰ ὁ Ἀβησσυνὸς οὗτος καπιτάνιος μετέβη εἰς τὴν ἐξοχήν, ἐνῷ οἱ βόες εἰργάζοντο. Ἤκουσε δὲ ὅτι οὗτοι ἔλεγον εἰς τὸν ὄνον, ὅστις ἦτο πλησίον των.

— Καλὴ ἡμέραν, ἀδελφέ, τί κάνεις;

— Καλά, ἀπήντησεν ὁ ὄνος.

— Εὐτυχὴς ἦσαι, ἐπανέλαβεν εἰς βοῦς, ἐγὼ εἶμαι πολὺ κακά, ἐργάζομαι ὅλην τὴν ἡμέραν τὰ κτήματα τοῦ κυρίου μου.

— Ἀλλὰ διατί, δὲν ψεύδεσαι; ἐπανέλαβεν ὁ ὄνος, προσποιήσου τὸν ἀσθενῆ, πέσε εἰς τὴν γῆν καὶ ὁ κύριος βεβαίως δὲν θὰ σὲ στείλῃ εἰς τὴν ἐργασίαν.

Ὁ κύριος τὰ πάντα ἤκουσε.

Τὴν ἐπιοῦσαν ὁ βοῦς ἐξετέλεσε τὴν συμβουλὴν τοῦ ὄνου. Ὅταν τὴν πρωΐαν ὁ χωρικὸς μετέβη εἰς τὸν σταῦλον διὰ νὰ λάβῃ τὰ ζῷα τῆς ἐργασίας, εὗρε τὸν πονηρὸν βοῦν ἀσθενῆ καὶ μὴ δυνάμενον νὰ σηκωθῇ.

Ὁ χωρικὸς μετέβη εἰς τὸν κύριον καὶ διηγήθη τὸ συμβάν. Ὁ κύριος διέταξε νὰ θέσωσιν εἰς τὴν θέσιν τοῦ ἀσθενοῦς βοὸς, τὸν σύμβουλον ὄνον καὶ νὰ τὸν κτυπήσωσι δυνατὰ ἂν δὲν ἤθελε νὰ ἐργασθῇ.

Ὁ δυστυχὴς ὄνος εἰργάθη καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν, καὶ καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν ἐξυλίζετο. Φθάσας εἰς τὸν σταῦλον εὗρε τὸν βοῦν τὸν προσποιούμενον εἰσέτι τὸν ἀσθενῆ καὶ τὸν ἠρώτησε πῶς εἶχε περάσει τὴν ἡμέραν.

— Εἶσαι ὁ σωτήρας μου, ἀπήντησεν ὁ βοῦς, πρῶτα ὑποχρεούμην πάντοτε νὰ ἐργάζωμαι, καὶ τώρα μὲ τὸν τρόπον τὸν ὁποῖον μὲ ἔδειξες κατώρθωσα νὰ εἶμαι πλέον ἐλεύθερος.

— Καὶ ἐγὼ σήμερον, ἐνῷ εἰργαζόμην, ἤκουα ποῦ ὡμίλουν διὰ σέ.

Ὁ βοῦς παρεκάλεσε τὸν ὄνον νὰ τοῦ διηγηθῇ τὰ πάντα.

— Μάθε, ἐπανέλαβε τότε, ὅτι ὁ κύριος διέταξε τὸν χωρικὸν, ἂν αὔριον εἶσαι ἀσθενὴς νὰ σὲ πωλήσῃ εἰς τὸν κρεοπώλην γιὰ σφάξιμο.

Τοῦτο ἀκούσας ὁ βοῦς ἐσκέφθη ἀμέσως περὶ σωφρονήσεως καὶ ἐπανῆλθεν εἰς τὴν ἐργασίαν.

(Μετάφρασις ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ)

Σπυρίδων Δε-Βιάζης

ΡΟΥΔΥΑΡ ΚΙΠΛΙΝ

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΗΣ ΔΖΟΥΓΓΛΑΣ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΟΥ ΚΑΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Διατί ἡ παρουσία τοῦ Μουγκλῆ ἐπροξένησε χαρὰν εἰς τοὺς Πιθήκους.

Ὅ,τι ὁ Βαλόου εἶχεν εἴπει περὶ τῶν πιθήκων ἦτο κατὰ γράμμα ἀληθές. Ἀνῆκον εἰς τὰς κορυφὰς τῶν δένδρων· καί, καθὼς τὰ ζῷα σπανιώτατα κυττάζουν πρὸς τὰ ἐπάνω, δὲν θὰ παρουσιάζετο ποσῶς εὐκαιρία δι' αὐτοὺς καὶ τὸν λαὸν τῆς ζδούγγλας νὰ συναντηθοῦν· ἀλλά, πάντοτε ὁσάκις εὕρισκον κανένα λύκον ἄρρωστον, ἢ τίγριν πληγωμένον, ἢ ἄρκτον, οἱ πίθηκοι τοὺς ἐβασάνιζον, καὶ συνήθιζον νὰ ρίπτουν ράβδους καὶ καρύδια εἰς ὁποιονδήποτε ζῷον, διὰ νὰ γελοῦν, καὶ μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ παρατηρηθοῦν. Ὕστερον, ὠρύοντο καὶ ἐφωνάσκουν ἅρματα χωρὶς κανὲν νόημα καὶ προσεκάλουν τὸν λαὸν τῆς ζδούγγλας ν' ἀναρριχηθῇ εἰς τὰ δένδρα διὰ νὰ παλαίσῃ μαζί των, ἢ καὶ χωρὶς λόγον, ὥρμων εἰς μανιώδεις μάχας οἱ μὲν κατὰ τῶν δέ, φροντίζοντες ν' ἀφίνουν τοὺς νεκροὺς πιθήκους ὅπου ὁ λαὸς τῆς ζδούγγλας θὰ ἠδύνατο νὰ τοὺς ἴδῃ. Ἦσαν πάντοτε εἰς τὰ πρόθυρα τοῦ ν' ἀποκτήσουν ἀρχηγόν, νόμους καὶ ἔθιμα ἰδικά των, ἀλλὰ δὲν τὸ ἔκαμνον ποτὲ διότι ἡ μνήμη των ἦτο ἀνίκανος νὰ συγκρατήσῃ τι ἀπὸ μιᾶς ἡμέρας εἰς ἄλλην· οὕτω διηυθέτουν τὰ πράγματα διὰ τοῦ ρητοῦ: «Ὅ,τι οἱ Μπάνταρ Λόγκ σκέπτονται τώρα, ἡ ζδούγγλα θὰ τὸ σκεφθῇ ἀργότερα», τὸ ὁποῖον ἦτο δι' αὐτοὺς μεγάλη ἐγκαρδίωσις. Κανὲν ζῷον δὲν ἠδύνατο νὰ τοὺς φθάσῃ, ἀλλ' ἐξ ἄλλου, κανὲν ζῷον δὲν τοῖς ἔδιδε προσοχήν, καὶ δι' αὐτὸ τόσον ἐγοητεύθησαν ὅταν εἶδον τὸν Μουγκλῆν νὰ ἔλθῃ νὰ παίξῃ μαζί των, καὶ ἤκουσαν πόσον ὁ Βαλόου εἶχε δι' αὐτὸ ἐξερεθισθῇ.

Δὲν εἶχον τὴν πρόθεσιν νὰ κάμουν περισσότερα—οἱ Μπάνταρ Λόγκ δὲν ἔχουν ποτὲ προθέσεις· —ἀλλ' εἰς ἀπὸ αὐτοὺς ἐφαντάσθη, καὶ τῷ ἐφάνη τοῦτο λαμπρὰ ἰδέα, νὰ εἴπῃ εἰς τοὺς ἄλλους ὅτι ὁ Μουγκλῆς θὰ ἦτο χρήσιμος τὸν προσελάμβανεν εἰς τὴν φυλήν, διότι ἤξευρε νὰ πλέκῃ κλάδους πρὸς προφύλαξιν ἀπὸ τὸν ἄνεμον· καὶ ὅτι ἂν τὸν συνελάμβανον ἠδύναντο νὰ τὸν ἀναγκάσουν νὰ τοὺς τὸ διδάξῃ· Φυσικὰ ὁ Μουγκλῆς, ὡς τέκνον ξυλοκόπου, εἶχε παντὸς εἴδους κλίσεις, καὶ ἐτέρπετο πολλάκις νὰ κατασκευάζῃ μικρὰς καλύβας ἀπὸ ξηρόκλαδα, χωρὶς νὰ γνωρίζῃ διατί· καὶ ὁ λαὸς τῶν πιθήκων, παραμονεύων εἰς τὰ δένδρα, ἐθεώρει αὐτὴν τὴν παιδιὰν ὡς τὸ πλέον καταπληκτικὸν πρᾶγμα. Αὐτὴν τὴν φορὰν, ἔλεγον, θ' ἀπέκτων πράγματι ἀρχηγὸν καὶ θὰ καθίσταντο ὁ πλέον ἐγέφρων λαὸς τῆς ζδούγγλας. . . τόσον ἐγέφρων ὥστε θ' ἀπέβαινον δι' ὅλους τοὺς ἄλλους ἀντικείμενον ποσοχῆς καὶ φθόνου.

Διὸ παρηκολούθησαν τὸν Βαλόου, τὸν Μπαγκέραν καὶ τὸν Μουγκλῆν διὰ μέσου τῆς ζδούγγλας λίαν σιωπηλῶς, ἕως ὅτου ἦλθεν ἡ ὥρα τῆς μεσημβρινῆς ἀναπαύσεως μετὰ τὸ φαγητόν. Τότε ὁ Μουγκλῆς, λίαν κατησχυσμένος δι' ἑαυτόν, ἀπεκοιμήθη μεταξὺ τοῦ πάνθηρος καὶ τῆς ἄρκτου, μὲ τὴν ἀπόφασιν νὰ μὴ ἔχῃ πλέον οὐδὲν τὸ κοινὸν πρὸς τὸν Λαὸν τῶν Πιθήκων.

Ἡ ἁρπαγὴ τοῦ Μουγκλῆ.

Τὸ πρῶτον πρᾶγμα τὸ ὁποῖον κατόπιν ὁ Μουγκλῆς ὑπέστη, ἦτο ἓν συναίσθημα χειρῶν ἐπὶ τῶν κνημῶν του καὶ τῶν βραχιόνων του. . . μικρῶν χειρῶν ταχειῶν καὶ δυνατῶν ... ἔπειτα, κλάδων οἱ ὁποῖοι τῷ ἐμαστίγουν τὸ πρόσωπον—καὶ τὸ βλέμμα του ἐδυθίζετο διὰ μέσου τῶν συνταρασσομένων κλάδων, ἐνῷ ὁ Βαλλόου ἀφύπνιζε τὴν ζδούγγλαν μὲ τὰς ὑποκώφους κραυγάς του καὶ ὁ Μπαγκέρας ἐσκίρτα κατὰ μῆκος τοῦ κορμοῦ τοῦ δένδρου, μὲ ὅλους τοὺς γαμψούς του ὄνυχας τεταμένους. Οἱ Μπάνταρ Λόγκ ὠρύοντο θριαμβευτικῶς καὶ ἐπάλαιον ποῖος θὰ φθάσῃ τὸ ταχύτερον τοὺς ὑψηλοτέρους κλάδους ὅπου ὁ Μπαγκέρας δὲν θὰ ἐτόλμα νὰ τοὺς ἀκολουθήσῃ, κραυγάζοντες:

— Μᾶς ἐπρόσεξε! Ὁ Μπαγκέρας μᾶς ἐπρόσεξεν! Ὅλος ὁ λαὸς τῆς ζδούγγλας μᾶς θαυμάζει διὰ τὴν ἐπιτηδειότητά μας καὶ τὸν δόλον μας!

Τότε ἤρχισεν ἡ φυγή των διὰ μέσου τῶν δένδρων, τὴν ὁποίαν οὐδεὶς ποτὲ θὰ περιγράψῃ. Ἔχουν ὁδοὺς διαγεγραμμένας καὶ ὁρμολόγια εἰς ὕψος 50, 60 καὶ 100 ποδῶν ὑπεράνω τοῦ ἐδάφους, καὶ διὰ τῶν ὁποίων ταξειδεύουν ἀκόμη καὶ τὴν νύκτα ἐν ὥρᾳ ἀνάγκης. Δύο ἐκ τῶν ἰσχυροτέρων πιθήκων εἶχον δράξῃ τὸν Μουγκλῆν ὑπὸ τὰ δένδρα, καὶ ἐπέτων διὰ τῶν κορυφῶν τῶν δένδρων μὲ ἅλματα εἴκοσι ποδῶν. Ἂν ἦσαν μόνοι θὰ ἐβάδιζον μὲ διπλάσιον τάχος, ἀλλὰ τὸ βάρος τοῦ παιδίου τοὺς ἔκαμνε νὰ ἀργοποροῦν. Ὅσον καὶ ἂν ἐστενοχωρεῖτο καὶ ἰλιγγία, ὁ Μουγκλῆς οὐχ ἧττον εὕρισκεν ἀπόλαυσιν εἰς αὐτὴν τὴν φρενήρη πορείαν· ἀλλ' ἦτο καταπτοημένος θεωρῶν ἐκ διαλειμμάτων τὸ ἔδαφος τόσον μακρὰν κάτωθεν αὐτῶν· καὶ αἱ τρομεραὶ συγκρούσεις καὶ οἱ κλονισμοί, εἰς τὸ τέρμα ἑκάστου ἅλματος τὸ ὁποῖον τὸν ἐταλάντευεν ἀνὰ τὸ κενόν, τοῦ ἐπροκάλει τρομερὸν καρδιόκτυπον. Τὸ ἐπιτελεῖόν του ὥρμα μαζί του ἐπὶ κορυφῆς ἑνὸς δένδρου ἕως ὅτου ἠσθάνθη τὰ τελευταῖα κλωνία νὰ τρίζουν ὑπὸ τὸ τρίζουν καὶ νὰ λυγίζουν ὑπὸ τὸ βάρος των· ὕστερον, μὲ ἦχον λαρυγγώδη, ἐρρίπτοντο, διέγραφον εἰς τὸν ἀέρα καμπύλην κατιοῦσαν καὶ εὑρίσκοντο, ἀναρτώμενοι διὰ τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν εἰς τοὺς χαμηλοὺς κλάδους τῶν παρακειμένων δένδρων.

Ἐνίοτε τῷ ἀπεκαλύπτετο τὸ θέαμα μιλλίων ἠρέμου πρασίνης ζδούγγλας, ὅπως ὁ καθήμενος ἐπὶ τῆς κορυφῆς ἱστοῦ δύναται νὰ βυθίσῃ τὸ βλέμμα του λεύγας μακρὰν εἰς τὸν ὁρίζοντα τῆς θαλάσσης· ὕστερον, οἱ κλῶνοι καὶ τὰ φύλλα τῷ ἐμάστιζον τὸ πρόσωπον, καί, εὐθὺς κατόπιν, οἱ δύο του φοῦροι καὶ αὐτὸς κατέβαινον σχεδὸν μέχρι τοῦ νὰ προσψαύσουν τὸ ἔδαφος ἐκ νέου.

Οὕτω, μὲ ἅλματα, μὲ πάταγον, μὲ ὠρυγάς, ἡ φυλὴ σύμπασα τῶν Μπάνταρ Λόγκ ἔτρεχε διὰ μέσου τῶν ὁδῶν τῶν δένδρων, μαζὶ μὲ τὸν Μουγκλῆν τὸν δεσμώτην των.

Τὸ Ὄρνεον Τσίλ.

Κατ' ἀρχὰς, ἐφοβήθη μήπως τὸν ἀφήσουν καὶ πέσῃ· ὕστερον, ἠσθάνθη ὅτι τὸν ἐκυρίευεν ὁ θυμός. Ἀλλ' ἐγνώριζε τὸ ἀνωφελὲς τοῦ ἀγῶνος, καὶ ἤρχισε νὰ διαλογίζεται. Τὸ πρῶτον τὸ ὁποῖον εἶχε νὰ πράξῃ ἦτο νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν Βαλόου καὶ τὸν Μπαγκέραν, διότι, μὲ τὸ τρέξιμον τὸ ὁποῖον ἔκαμνον οἱ πίθηκοι, ἤξευρεν ὅτι οἱ οἶλοι του ταχέως θὰ ἀφίνοντο ὀπίσω. Νὰ κυτταξῇ κάτω, αὐτὸ οὐδὲν ἤθελε τὸν ὠφελήσῃ, διότι τὸ ἄνω μέρος τῶν κλάδων μόνον ἠδύνατο νὰ διακρίνῃ· διὸ διηύθυνε τοὺς ὀφθαλμούς του εἰς τὸν αἰθέρα καὶ διέκρινε, μακρὰν εἰς τὸ κυανοῦν τοῦ οὐρανοῦ, τὸ Ὄρνεον Τσίλ, ἐνῷ περιίπτατο καὶ ἐστροβολίζετο ἐπάνωθεν τῆς ζδούγγλας τὴν ὁποίαν ἐπώπτευεν ἐπὶ τῇ προσδοκίᾳ πραγμάτων θνησιμαίων.

Ὁ Τσὶλ διέκρινεν ὅτι οἱ πίθηκοι ἐκράτουν κάτι, καὶ ἀφέθη νὰ πέσῃ ἀπό τινος ἑκατοντάδας μέτρων διὰ νὰ ἴδῃ ἂν τὸ φορτίον των ἦτο φαγώσιμον. Ἐσύριξεν ἀπὸ ἔκπληξιν ὅταν εἶδε τὸν Μουγκλῆν συμμουλκούμενον εἰς τὴν κορυφὴν ἑνὸς δένδρου καὶ τὸν ἤκουσε νὰ ἐκστομίζῃ τὴν λέξιν τοῦ ὀρνέου:

— Εἴμεθα ἀπὸ τὸ ἴδιο αἷμα, σὺ καὶ ἐγώ.

Τί παρήγγειλεν ὁ Μουγκλῆς εἰς τὸν Τσίλ.

Τὰ κύματα τῶν κλάδων ἐπανεκλείσθησαν ἐπὶ τοῦ παιδίου· ἀλλ' ὁ Τσίλ, μὲ ἕνα πτερυγισμόν, ἔφθασεν ἐπάνωθεν τοῦ ἑπομένου δένδρου, ἀρκετὰ ἐγκαίρως ὅπως ἴδῃ νὰ ἀναβαίνῃ ἐκ νέου ἡ μικρὰ μελαψὴ μορφή:

— Φανέρωσε τὰ ἴχνη μου, ἐκραύγασεν ὁ Μουγκλῆς. Εἰδοποίησε τὸν Βαλόου τῆς φαλῆς τῆς Σεόνης, καὶ τὸν Μπαγκέραν τοῦ Συμβουλίου τοῦ Βράχου.

— Ἐκ μέρους τίνος, ἀδελφέ;

Ὁ Τσὶλ δὲν εἶχε ποτὲ ἰδῇ πρότερον τὸν Μουγκλῆν, μολονότι φυσικὰ εἶχεν ἀκούσῃ νὰ ὁμιλοῦν περὶ αὐτοῦ.

— Τοῦ Μουγκλῆ, τοῦ βαθρακοῦ. . . . τοῦ μικροῦ τοῦ ἀνθρώπου. . . . Φανέρωσέ τους τὰ ἴ....χνη μου!

Αἱ τελευταῖαι λέξεις διελαλήθησαν μὲ φωνὴν στεντόρειον καθ' ἣν στιγμὴν μετεωρίζετο εἰς τὸ κενόν· ἀλλ' ὁ Τσὶλ ἐποίησε νεῦμα καταφατικόν, καὶ ὑψώθη κατὰ κάθετον ἕως ὅτου κατήντησε πλέον νὰ φαίνεται μόλις χονδρὸς ὡς κόκκος ἄμμου. Τότε, ἀπέμεινε μετέωρος, παρακολουθῶν διὰ τοῦ τηλεσκοπίου τῶν ὀφθαλμῶν του τὴν διαπορείαν εἰς τὰς κορυφὰς τῶν δένδρων, ἐνῷ τὸ ἐπιτελεῖον τοῦ Μουγκλῆ διέβαινεν ἐκεῖ ὡς ἀνεμοστρόβιλος.

(Ἀκολουθεῖ)

ΞΕΝΑ Α.Ο.Δ.Ο.

* Εἰς τὴν Ἔκθεσιν τῆς Πάλμας ἐν Μαζόρκᾳ θὰ ἐκτεθῇ εἷς χοῖρος βάρους ἡμίσεος τόννου.

* Ἑκατὸν εἴκοσι φοῦρνοι ἀπαιτοῦνται διὰ τοὺς φούρνους ἑνὸς ὑπερωκεανείου πρώτης τάξεως.

* Κατὰ τὴν γνώμην ἑνὸς διασήμου ἰατροῦ, πᾶν ἄτομον ἡλικίας κάτω τῶν 21 ἐτῶν ἔχει ἀπόλυτον ἀνάγκην ἐννέα ὡρῶν ὕπνου.

* Αἱ μεγαλείτεροι νῆσοι τοῦ κόσμου κατὰ σειρὰν εἶνε ἡ Νέα Γουϊνέα, ἡ Βόρνεος καὶ ἡ Μαδαγασκάρη. Ἡ Νέα Γουϊνέα εἶνε περίπου τετραπλασία τῆς Μεγάλης Βρεττανίας.

* Εἰς τὰ ἀνατολικὰ μέρη τῆς Ἰρλανδίας κατὰ μέσον ὅρον κατ' ἔτος βρέχει ἐπὶ 208 ἡμέρας, ἐν Ἀγγλίᾳ 150 ἡμέρας, ἐν Καζὰν 90 καὶ ἐν Σιβηρίᾳ μόνον 60.

* Ἡ Ἰταλία εἶνε τὸ μέρος ἐκεῖνο, εἰς τὸ ὁποῖον ὅσαι ἔρχονται εἰς πρῶτον γάμον προτιμοῦν πάντοτε τὴν Κυριακήν, ἐνῷ αἱ χῆραι προτιμοῦν τὸ Σάββατον.

* Εἰς τὴν Κέντουκι τῆς Ἀμερικῆς ἕνας ἑξηκοντούτης ὀνομαζόμενος Χέρσελ κοιμᾶται ἤδη ἐπὶ δώδεκα ἔτη! τρεφόμενος δὶς τῆς ἡμέρας δι' ὕδατος.

* Ἡ λίμνη Γιτικάτα τῆς νοτίου Ἀμερικῆς δὲν ἐπενεργεῖ ἐπὶ τῶν σωμάτων ὀξειδωτικῶς. Ἅλυσος ἢ ἄγκυρα ἢ ἄλλο οἱονδήποτε ἀντικείμενον ἐμβαπτιζόμενον ἐκεῖ δύναται νὰ διατηρηθῇ ἀνάλλοιωτον ἐπ' ἀόριστον χρόνον.

* Τὸ θωρηκτόν, τὸ ὁποῖον ἔχει τὸν ἰσχυρότερον ἠλεκτρικὸν προβολέα εἶνε τὸ Ἀγγλικὸν «Δρέτνοτ». Ὁ προβολεὺς ἀναστομοῦται εἰς δύο ἀκίδας, ἐξ ἑκάστης τῶν ὁποίων ἐξέρχεται φῶς ἐντάσεως 50,000 κηρίων καὶ ὁρατὸν ἀπὸ ἀποστάσεως εἴκοσι μιλλίων.

* Κατὰ μέσον ὅρον ἐν Ἀγγλίᾳ 26,000 ἐπιστολαὶ λαμβάνονται ἀνωνύμως.

* Εἰς τὸ παμμέγιστον ἁλατορυχεῖον ἐν Βιλέκζα τῆς Αὐστραλίας ὑπάρχουν διάδρομοι 600 μιλλίων μήκους. Χρησιμοποιεῖ ἐννέα χιλιάδας ἐργατῶν καὶ ἐργάζεται ἀπὸ ἓξ αἰώνων.

* Ὁ ὑψηλότερος φάρος τοῦ κόσμου εἶνε ἐν Σερρεβὸρ τῆς Ἀγγλίας. Ἔχει ὕψος 140 ποδῶν καὶ κοστίζει 20,268 λίρας ἀγγλικάς.

* Ὁ Τιμόθεος Βόλτρα, ὅστις ἀπέθανεν ἐν Γιαρμοῦθ εἰς ἡλικίαν ὀγδοηνταδύο ἐτῶν ὑπηρέτησεν εἰς τὴν ἑταιρείαν τοῦ φωταερίου περισσότερον τῶν ἑξήντα ἐτῶν καὶ πρὸ τούτου, ὅτε ἦτο νέος ἤναπτε τὰς δι' ἐλαίου καιομένας λυχνίας τῶν ὁδῶν διὰ γρανίτου καὶ χάλυβος.

* Εἰς τὴν Ἰαπωνίαν τὰ θερμὰ λουτρὰ εἶνε ἐν χρήσει εἰς θερμοκρασίαν 140° Φάρεν Χαϊτ. Μόλις ἐξέρχονται ἐκεῖθεν οἱ λουόμενοι ἀμέσως βυθίζονται εἰς ὕδωρ λίαν ψυχρόν. Εἷς Εὐρωπαῖος ἰατρὸς βεβαιοῖ, ὅτι δοκιμάσας τὸ εἶδος τοῦτο τῶν λουτρῶν τὸ εὗρεν λίαν ὑγιεινόν, διότι δι' αὐτοῦ κατωρθοῦται νὰ διατηρηθῇ τὸ σῶμα τὸν μὲν χειμῶνα θερμὸν καὶ εἰς τὸ μέγιστον ψῦχος, τὸ θέρος δροσερὸν καὶ εἰς τὴν μεγίστην ζέστην.

Ο ΕΡΑΣΙΤΕΧΝΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ

Δύο εἶνε τὰ μᾶλλον εὐμετάβλητα πράγματα τοῦ κόσμου, ἡ γυνὴ καὶ ἡ Κεντρῴα Ἀμερικανικὴ δημοκρατία

Ἡ Εὐκαιρία μόνον ἅπαξ κτυπᾷ τὴν θύραν, ἐνῷ ὁ ἀπολέσας αὐτὴν κτυπᾷ τὴν θύραν της αἰωνίως.

Ἡ μεγαλειτέρα θερμότης ἡ γνωστὴ εἰς τοὺς ψυχολόγους εἶνε ἐκείνη, ἡ ὁποία παράγεται ἀπὸ τὴν τριβὴν τοῦ νίκελ εἰς τὸ θυλάκιον τοῦ μικροῦ παιδίου.

Οἱ ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι ἀνυπομονοῦν νὰ πληρώσουν τὸ εἰς τὸν διάβολον χρέος των, σπανίως δεικνύουν τὴν αὐτὴν προθυμίαν διὰ τοὺς ἄλλους πιστωτάς των.

Ἡ ζωὴ τὴν ὁποίαν διέρχεται κανεὶς μὲ ἔσοδα τοῦ ἄλλου εἶνε εὐκολωτέρα συγκρινομένη πρὸς τὴν ζωὴν, τὴν ὁποίαν ζῇ κανεὶς χωρὶς αὐτά.

Ἡ ὑπερηφάνεια προπορεύεται τῆς συγκρούσεως καὶ τὸ χρῆμα τῆς δίκης.

ΛΑΪΚΑ

Θησιΐς καὶ ..... ἀφέλεια

(Ἀρχαῖαι μόδες)

«Ἔθους δὲ ὄντος τότε, τοὺς μεταβαίνοντας ἐκ παίδων ἐλθόντας εἰς Δελφοὺς ἀπάρχεσθαι τῷ Θεῷ τῆς κόμης, ἦλθε μὲν εἰς Δελφοὺς ὁ Θησεὺς καὶ τόπον ἀπ' αὐτοῦ τὴν Θησείαν ἔτι νῦν ὀνομάζεσθαι λέγουσιν· *ἐκείρετο δὲ τῆς κεφαλῆς τὰ πρόσθεν μόνον*, ὥσπερ Ὅμηρος ἔφη τοὺς Ἄβαντας, καὶ τοῦτο τῆς κουρῆς τὸ *γένος θησιΐς ὠνομάσθη δι' ἐκεῖνον*.»

Ταῦτα μὲν γράφει ὁ Πλούταρχος ἐν βίῳ Θησέως, ἡμεῖς δὲ ὑπ' ὄψει ἔχοντες, πλὴν τῆς ἀνωτέρω περιγραφῆς καὶ εἰκόνα τοῦ Θησέως σωζομένην ἐπὶ νομίσματος, τολμῶμεν νὰ εἰκάσωμεν ὅτι ὁ Θησεὺς ἀσφαλῶς καὶ πρὸ αὐτοῦ οἱ Ἄβαντες κείροντες τὸ πρόσθεν μέρος τῆς κεφαλῆς καὶ κυρίως τὸ μέτωπον καὶ προσφέροντες τὰς τρίχας ὡς θυσίαν, εἶνε οἱ πατέρες καὶ δημιουργοὶ διὰ τὰς ἐν χρήσει καὶ σήμερον *ἀφέλειαις*, διὰ τὰς ὁποίας προσέτρεχον καὶ τότε εἰς διαφόρους κοσμητικὰς σκευασίας, διότι ὁ Πλούταρχος προσθέτει . . ; καὶ ταῖς περὶ τὴν κόμην καὶ λειότητα καὶ χροιὰν ἀλοιφαῖς.»

Ὥστε ; οὐδὲν καινὸν ὑπὸ τὸν ἥλιον.

Ξυλόκαστρον **Ἰ. Π. Σταματούλης**

Ἀπ' τῆς σκλαβιᾶς τὰ χρόνια

(Τὸ τελευταῖο τραγοῦδι τῆς ἀποκρηᾶς)

«Πέντε ποντικοὶ καὶ δεκοχτὼ νυφίτζες (α)
Γάμο κάνανε κοντή, τούμπου, τούμπαυ,
[τιριρὶ
Γάμο κάνουνε 'παντρεύαν τὴ νυφίτζα
Ψεῖρα 'ζύμωνε κοντή, τούμπου, τούμπου,
[τιριρὶ
Ψεῖρα 'ζύμωνε, κονίδ' ἀνεβατίζει
Κι' ὁ μαῦρό-ψυλλος' τὸ φοῦρνο συνταυλάει
'Παραπάτησε κοντή, τούμπου τούμπου
τιριρὶ
Τρέχτε ἄρχοντες κοντή,τούμπου,τούμπου,
[τιριρὶ
Τρέχτε ἄρχοντες τὶ κάη τὸ παληκάρι
Τρέχει ὁ φόρδακας (β) κοντή, τούμπου,
[τούμπου,τιριρὶ
Τρέχ' ὁ φόρδακας μὲ τὸ νερὸ 'στὸ στόμα.»

Παληὸ καὶ τοῦ χοροῦ εἶνε τὸ τραγοῦδι καὶ μὲ τοῦτο ἐτελείωνε ὁ χορὸς τὴν ἀποκρηά, διότι οἱ παλαιοὶ ἔκαναν ἀληθιναῖς ἀποκρηὲς μὲ χαρὰ καὶ μὲ γέλοια, γιατί δὲν εἶχαν διαβόλους μέσα τους, οὔτε εἴχανε φραγκέψει, ὅπως σήμερα.

Ὁ χορὸς ἐγένετο πάντοτε σ'τῆς ἐκκλησιᾶς τ' ἁλώνι, χρησιμεῦον καὶ ὡς πλατεῖα, οἱ παππάδες τοῦ χωριοῦ τὸ ἔφερναν δυὸ γύρους γιὰ τὴ καλὴ χρονιά, ἄφιναν τὸ χορό, ἔλεγαν στοὺς χριστιανοὺς «καλὴ σαρακοστή» ,μετὰ πέντε λεπτὰ ἐσήμαν' ἡ καμπάνα, ὁ χορὸς σκρόπαγε, γέροι καὶ γρηὲς ἔτρεχαν 'στὴν ἐκκλησιά, γιὰ νὰ κάμουν μετάνοιαις κι' ἡ οἰκοκυράδες στὰ σπίτια τους νὰ φροντίσῃ κάθε μία γιὰ τὸ φαΐ. Ἀφοῦ ὅλη τὴν ἑβδομάδα τῆς ἀποκρηᾶς κάθε βράδυ ὅλοι οἱ συγγενεῖς ἔτρωγαν μὲ τὴν ἀράδα πότε 'στοῦ ἑνὸς συγγενοῦς τὸ σπίτι καὶ πότε 'στοῦ ἄλλου. Τὴν Κυριακὴ ὅμως τὸ βράδυ ἔτρωγαν ὅλοι στὸ σπίτι τοῦ γεροντότερου μὲ γέλοια, τραγούδια, κι' ἀνοιχτὴ καρδιά, χωρὶς νὰ λείπῃ κ' ὁ χορός, εἰς τὸν ὁποῖον ἔμπαιναν καὶ τὰ παιδιὰ γιὰ ν' ἀρχίσον νὰ μάθουν χορὸ καὶ ἡ χαρὰ νὰ εἶνε γενική.

Χάριν τῶν παιδιῶν εἶχαν καὶ ξεχωριστὸ τραγοῦδι.

« Κάτω στὸ γιαλὸ 'στὸν ἄμμο
Κάνουν οἱ κοκόροι γάμο
Κόκορος πουλεῖ κρασὶ
Κι' ἡ κότα τὸ μοσκάνθι
Ἡ πουλακίδα τ' ἄκουσε
Καὶ πάει τῆς τρεχάλας
Κάτσε κάτω κόκορη νὰ σὲ ξεμολοήσω
Νὰ κάτσω νὰ σὲ ψήσω.
Νάχω ψωμί, νάχω τυρί, νάχω κομ-
[μάτι λάδι
Νάχω κομμάτι σολομὸ νὰ τρέξω
[στὸ λειβάδι»

Ὁ χορὸς ἐτέλειωνε, ἀλλὰ τῆς δύο ἑβδομάδες τῆς Ἀποκρηές, κάθε μέλος τῆς οἰκογενίας, ὅταν ἔπινε κρασί, τὴν ἑβδομάδα τῆς κρεατινῆς ἔπρεπε νὰ εἰπῇ μιὰ φορὰ «θηὸς συγχωρέσει τῆς ψυχοῦλαις» καὶ τὴν ἑβδομάδα τῆς τυρινῆς «θηὸς συγχωρέσει

(α) μυγαλῆ. (β) βάτραχος.

καὶ τοὺς πατέρας»,ἐννοοῦν τοὺς πεθαμένους καλογέρους γιατί ἔκαμαν τὴ σαρακοστή.

Καλὴ νύχτα, καὶ καλὴ ἀπονήστεια, ἦταν τὰ τελευταῖα λόγια τῶν συγγενῶν.

Ξυλόκαστρον Ι. Π. Σταματούλης

ΥΠΟ ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΟΥΚΕΡ

Ο ΠΥΡΓΟΣ ΤΟΥ ΔΡΑΚΟΥΛΑ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ)

(Ὁ Σὶρ Ἰωνάθαν Ἄρκερ λαβὼν παραγγελίαν πρὸς ἀγορὰν οἰκίας εἰς Λονδῖνον Τρανσυλβανοῦ μεγιστᾶνος Δράκουλα ὀνομαζομένου καὶ προσκληθεὶς νὰ μεταβῇ εἰς τὸν πύργον του, πηγαίνει ἐκεῖ.

Μετὰ πολλὰς αὐτόθι περιπετείας ἀνακαλύπτει, ὅτι ὁ Δράκουλας ἦτο βρυκόλαξ, ἐξερχόμενος ἐκ τοῦ τάφου του νύκτα καὶ πίνων ἀνθρώπινον αἷμα καὶ ὅτι ἐπειδὴ εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος οἱ χωρικοὶ εἶχον λάβει ὅλα τὰ κατάλληλα μέτρα διὰ νὰ τὸν ἐξορκίζουν ἤθελε ν' ἀναχωρήσῃ διὰ τὴν Ἀγγλίαν, ὅπου θὰ εὕρισκε ἀφθονώτερα θύματα, δι' αὐτὸ δὲ καὶ ἡ ἀγορὰ τῆς οἰκίας εἰς τὰ πέριξ τοῦ Λονδίνου. Τέλος ὁ Δράκουλας κρυφθεὶς ἐντὸς κιβωτίου πλήρους χώματος ἐπιβαίνει πλοίου διὰ τὴν Ἀγγλίαν, τρώγει δὲ ὅλους τοὺς ναύτας τοῦ πλοίου κατὰ τὸν πλοῦν καὶ ἐν σχήματι μεγάλου κυνὸς πηδᾷ εἰς τὴν γῆν τῆς Ἀγγλίας, ὅπου εἶχεν ὁδηγήσει μόνος του τὸ πλοῖον.

Εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο ἦτο ἡ Μίνα, ἡ μνηστὴ τοῦ Ἰωνάθαν καὶ ἡ φίλη της Λουκία ἧς ὁ Δράκουλας ἐν σχήματι ὀρνέου ἢ νυκτερίδος ἐβύζαινε τὸ αἷμα κάθε βράδυ ἕως οὗ ἐθανάτωσεν αὐτὴν

Ἕνας διάσημος Ὁλλανδὸς ἐπιστήμων ὁ Βὰν-Ἔλσιγγ βαθὺς γνώστης ὅλων τῶν ἐξορκισμῶν καὶ μαγειῶν μετὰ τοῦ φρενολόγου Σοῦαρδ μὴ κατορθώσαντες νὰ τὴν σώσουν ἀρχίζουν δεινὸν καὶ φρικαλέον ἀγῶνα πρὸς τὸν βρυκόλακα, τοῦ ὁποίου τὴν ὕπαρξιν ἐπὶ τέλους εἶχον ὑποπτευθῆ.

Τὸ μυθιστόρημα αὐτὸ ἔχει συγγραφῆ κατὰ πρωτότυπον ἀληθῶς τρόπον. Ὁ συγγραφεὺς ἐφαντάσθη συρραπτόμενον τοῦτο ἀπὸ διάφορα φύλλα ἡμερολογίων, ἐπιστολῶν καὶ ἀνταποκρίσεων ἐφημερίδων σχετιζόμενα πρὸς ἄλληλα καὶ ἀποτελοῦντα τὸ ὅλον.

Παραγγελία τοῦ Βὰν Ἔλσιγγ διὰ τοῦ φωνογράφου τοῦ Σοῦαρδ.

Τὰ ἑξῆς πρὸς τὸν Ἰωνάθαν Ἄρκερ.

Σεῖς πρέπει νὰ μένετε μετὰ τῆς ἀγαπητῆς σας κ. Μίνας. Ἡμεῖς θὰ ὑπάγωμεν νὰ ἐνεργήσωμεν τὴν ἔρευνάν μας, ἐὰν δύναμαι νὰ ὀνομάσω οὕτω καθότι δὲν εἶνε ἔρευνα ἀλλὰ γνῶσις καὶ ζητοῦμεν μόνον ἐπιβεβαίωσιν. Ἀλλὰ μείνατε καὶ ἐπιμεληθῆτε σήμερον. Τοῦτο εἶνε τὸ ἄριστον καὶ τὸ κυριώτατον χρέος σας. Τὴν σήμερον ἐκεῖνος δὲν εἶν' ἐδῶ. Ἂς σᾶς εἴπω, ὅπως γνωρίζητε καὶ σεῖς ὅ,τι ἡμεῖς οἱ τέσσαρες γνωρίζομεν ἤδη, διότι ἐξηγήθην πρὸς αὐτούς. Ὁ ἐχθρός μας ἀπῆλθε· πηγαίνει ὀπίσω εἰς τὸν Πύργον του, ἐν Τρανσυλβανίᾳ. Γνωρίζω τοῦτον τόσον καλά, ὡς ἐὰν μεγάλη πυρίνη χείρ, τὸν εἶχε γράψει ἐπὶ τοῦ τοίχου. Ἔχω προετοιμασθῆ πρὸς τοῦτο κατά τινα τρόπον κι' ἐκεῖνο τὸ τελευταῖον κιβώτιον ἡτοιμάσθη διὰ ν' ἀποβιβασθῇ κάπου.

Πρὸς τοῦτο ἔλαβε τὰ χρήματα· πρὸς τοῦτο ἔσπευσε τελευταῖον μήπως ἡμεῖς τὸν συλλάβομεν πρὸ τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου. Αὐτὴ ἦτο ἡ τελευταία ἐλπίς του, ἐκτὸς ὅτι θὰ ἠδύνατο νὰ κρυφθῇ εἰς τὸν τύμβον, τὸν ὁποῖον ἡ ἀτυχὴς Λουκία, οὖσα ὡς ἐνόμιζεν, ὁμοία μὲ αὐτόν, θὰ ἐτήρει ἀνοικτὸν δι' αὐτόν. Πλὴν εἰς αὐτὸ δὲν ἦτο ἐνήμερος. Ἀφοῦ ἀπέτυχεν εἰς τοῦτο ἐνόμισεν ὅτι τὸ παιγνίδι του ἐδῶ ἐτελείωσε· κι' ἔτσι ἀπεφάσισε νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν πατρίδα του.

Εὗρε πλοῖον ναυλωμένον διὰ τὸ μέρος ὅπου ἤθελε, κι' ἐπεβιβάσθη εἰς αὐτό. Ἡμεῖς τώρα τρέχομεν διὰ νὰ μάθωμεν ποῖον τὸ πλοῖον τοῦτο καὶ διὰ ποῦ ἐπήγαινεν· ὅταν ἀνακαλύψωμεν τοῦτο ἐρχόμεθα καὶ σᾶς λέγομεν τὸ πᾶν. Τότε θὰ σᾶς ἐνισχύσωμεν σᾶς καὶ τὴν ταλαίπωρον, τὴν ἀκριβὴν Μίναν μὲ νέαν ἐλπίδα.

Διότι, ἐλπὶς θὰ εἶνε, ὅταν καλῶς τὸ σκεφθῆτε, ὅτι τὸ πᾶν δὲν ἐχάθη. Αὐτὸ τὸ ἴδιον, τὸ ὁποῖον ἡμεῖς καταδιώκομεν ἐχρειάσθη ἑκατοντάδας ἐτῶν διὰ νὰ ἔλθῃ εἰς τὸ Λονδῖνον.

Ἡμερολόγιον τοῦ Ἰωνάθαν Ἄρκερ.

1 Ὀκτωβρίου.—Ὅταν ἀνέγνωσεν εἰς τὴν Μίναν τὸ φωνογραφικὸν μήνυμα τοῦ Βὰν Ἔλσιγγ, ἡ πτωχὴ νέα μεγάλως ἐφαιδρύνθη.

Ἤδη ἡ βεβαιότης, ὅτι ὁ κόμης ἔφυγεν ἀπὸ τὸν τόπον, τῆς ἔδωκεν οὐ μικρὰν παρηγορίαν καὶ ἐλπίδα. Τὸ ἐπ' ἐμοὶ νῦν ὅτε ὁ τρομερὸς αὐτὸς κίνδυνος δὲν εἶνε ἀντιμέτωπος εἰς ἡμᾶς, μοῦ φαίνεται σχεδὸν ἀδύνατον νὰ τὸ πιστεύσω. Εἰς τὸ μέσον τοῦ στοχασμοῦ μου, τὸ βλέμμα μου ἔπεσεν εἰς τὸ ἐρυθρὸν στίγμα ἐπὶ τοῦ μετώπου τῆς ταλαιπώρου συμβίας μου. Ἐνόσῳ διαρκεῖ τοῦτο, ἡ ἀπιστία ἀδύνατος... Ἡ Μίνα, παρηγοροῦσεν ἑαυτὴν καὶ ἐμέ, λέγουσα, ὅτι ἴσως εἴμεθα ὄργανα ἀγαθοῦ εἰς τὸ μέλλον. Δυνατόν! νὰ προσπαθήσω νὰ φρονῶ ὅπως αὐτή. Καλλίτερον νὰ περιμένωμεν μέχρις ὅτου ὁ καθηγητὴς καὶ οἱ ἄλλοι ἐπιστρέψουν. Ἡ ἡμέρα παρέρχεται ταχύτερον ἢ ὅσον ἐπίστευα. Εἶνε ἤδη τρίτη ὥρα.

Ἡμερολόγιον τῆς Μίνας Ἄρκερ.

4. Ὀκτωβρ. 5 μ. μ.—Ἡ συνέντευξίς μας διὰ τὴν ἀναφοράν. Παρόντες· ὁ καθηγητὴς Βὰν Ἔλσιγγ, λόρδος Γόδαλμιγγ, δόκτωρ Σοῦαρδ, Κουΐνσυ Μόρρις, Ἰωνάθαν Ἄρκερ, Μίνα Ἄρκερ. Ὁ Βὰν Ἔλσιγγ περιέγραψε ποῖα διαβήματα ἐλήφθησαν κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἡμέρας πρὸς ἀνακάλυψιν ἐπὶ τίνος πλοίου καὶ διὰ ποῦ ἐδραπέτευσεν ὁ κόμης Δράκουλας.

— Καθὼς ἐννόησα, ὅτι ἤθελε νὰ ὑπάγῃ ὀπίσω εἰς Τρανσυλβανίαν, ἤμην βέβαιος, ὅτι πρέπει νὰ ὑπάγῃ διὰ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Δουνάβεως, ἢ κάπου ἀλλοῦ διὰ τῆς Μαύρης θαλάσσης, καθόσον διὰ τῆς ὁδοῦ ταύτης εἶχεν ἔλθει. Ὅθεν ἐτρέξαμεν διὰ νὰ μάθωμεν τίνα πλοῖα ἐξέπλευσαν διὰ τὴν Μαύρην θάλασσαν τὴν νύκτα χθές. Κατ' εἰσήγησιν τοῦ λόρδου Γόδαλμιγγ, ἐπήγαμεν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Λόϋδ, ὅπου κρατεῖται σημείωσις ὅλων τῶν ἀποπλεόντων σκαφῶν, ἀτμοπλοίων καὶ ἱστιοφόρων, ὁσονδήποτε μικρῶν. Ἐκεῖ ἐπληροφορήθημεν, ὅτι ἓν μόνον πλοῖον, ναυλωμένον διὰ τὴν Μαύρην θάλασσαν, ἐξέπλευσε μὲ τὴν πλημμυρίδα. Τοῦτο ὠνομάζετο ἡ «Τσαρίνα Κατερίνα», καὶ ἀπέπλευσεν ἀπὸ τὴν ἀποβάθραν Δουλίττελ διὰ Βάρναν κ' ἐκεῖθεν εἰς τ' ἄλλα μέρη καὶ ἀνὰ τὸν Δούναβιν. Ἀμέσως ἐτρέξαμεν εἰς τὴν ἀποβάθραν Δουλίττελ κ' ἐκεῖ ηὕραμεν ἀνθρώπους οἱ ὁποῖοι μᾶς διηγήθησαν, ὁ ἕνας μὲ τὸν ἄλλον, πῶς χθὲς τὸ ἀπόγευμα περὶ τὴν πέμπτην ὥραν, ἔφθασεν ἕνας ἄνθρωπος πολὺ βιαστικός. Ἕνας ὑψηλὸς ἄνθρωπος, ἰσχνὸς καὶ χλωμός, μὲ μακρὰν ῥῖνα καὶ ὀδόντας πολὺ λευκοὺς καὶ μὲ ὀφθαλμοὺς φαινομένους ὡς νὰ καίουν. Ἐφοροῦσε κατάμαυρα καὶ ἕνα καπέλλο ποῦ δὲν τοῦ ἤρχετο καλά.

Ὅτι ἐσκόρπισε χρήματα διὰ νὰ μάθῃ γρήγορα ποῖον πλοῖον φεύγει διὰ τὴν Μαύρην θάλασσαν καὶ διὰ ποῖον λιμένα. Μερικοὶ τὸν ὡδήγησαν εἰς τοῦ φορτωτοῦ κ' ἐκεῖθεν εἰς τὸ πλοῖον, ὅπου δὲν ἤθελε ν' ἀπέλθῃ, ἀλλ' ἐστάθη εἰς τὸ πρὸς τὴν ξηρὰν ἄκρον τῆς γεφυροσανίδος καὶ παρεκάλεσε νὰ ἔλθῃ ὁ πλοίαρχος πρὸς αὐτόν.

Ὁ πλοίαρχος ἦλθεν, ἀφοῦ τοῦ εἶπαν ὅτι θὰ πληρωθῇ καλά· καὶ καταρχὰς ἐβλασφήμει πολύ, ὕστερον ὅμως ἐσυμφώνησε. Τότε ὁ ἰσχνὸς ἄνθρωπος ἀπῆλθε, καὶ κάποιος τοῦ εἶπε ποῦ μποροῦσε νὰ εὕρῃ κάρρο καὶ ἄλογο. Ἐπῆγεν ἐκεῖ, κ' εὐθὺς ἐπανῆλθεν ἡνιοχῶν ὁ ἴδιος τὸ κάρρο, ἐπάνω εἰς τὸ ὁποῖον εἶνε μία μεγάλη κάσσα· αὐτὴν μόνος του κατεβίβασε κάτω, μ' ὅλον ὅτι ἐχρειάσθη πολλοὺς διὰ νὰ τὴν ἀναιβάσουν εἰς τὸ βαροῦλκον διὰ τὸ πλοῖον.

Ἐσκότισε μὲ πολλὰ λόγια τὸν πλοίαρχον περὶ τοῦ πῶς καὶ ποῦ θὰ τοποθετηθῇ ἡ κάσσα· ἀλλ' ὁ πλοίαρχος δὲν τ' ἀγαποῦσε αὐτά, καὶ τὸν ἐβλασφήμει εἰς πολλὰς γλώσσας, καὶ τοῦ εἶπε ὅτι, ἂν ἀγαπᾷ ἂς κοπιάσῃ ὁ ἴδιος νὰ ἴδῃ ποῦ θὰ τοποθετηθῇ ἡ κάσσα. Ἀλλ' ἐκεῖνος εἶπεν «ὄχι» δὲν ἔρχεται ἀκόμη, ἐπειδὴ ἔχει πολλὲς δουλειὲς νὰ κάμῃ· τότε ὁ πλοίαρχος τοῦ εἶπε νὰ κάμῃ γρήγορα, ἐπειδὴ τὸ πλοῖον θ' ἀποπλεύσῃ πρὸ τῆς ἀμπώτιδος, καὶ ὅτι ὀφείλει νὰ ἔλθῃ πρὸ τοῦ ἀπόπλου.

Παρ' ἐλπίδα ἡ «Τσαρίνα Κατερίνα» δὲν ἠδυνήθη ν' ἀποπλεύσῃ τόσον ταχέως. Λεπτὴ ἄχνη ἤρχισε ν' ἀνέρχηται ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ καὶ ηὔξησε καὶ ηὔξησεν, ἑωσότου πυκνὴ ὁμίχλη περιέβαλλε τὸ πλοῖον καὶ τὰ περὶ αὐτό. Ἀκριβῶς τὴν ὥραν τῆς πλημμυρίδος, ὁ ἰσχνὸς ἄνθρωπος ἀνῆλθε τὴν σανίδα καὶ ἐζήτησε νὰ ἴδῃ ποῦ εἶχε τοποθετηθῇ ἡ κάσσα του καὶ κατέβη στὸ ἀμπάρι μαζῆ μὲ τὸν ναύκληρον καὶ εἶδε ποῦ ἦτο αὐτὴ καὶ ἀνῆλθε καὶ ἐστάθη ὀλίγον ἐπάνω εἰς τὴν κουβέρταν, ἐντὸς τῆς ὁμίχλης. Πρέπει νὰ ἔφυγε τὴν ὥρα ποῦ δὲν ἐπρόσεχε κανείς, ἐπειδὴ δὲν τὸν εἶδον πλέον οὔτε τὸν ἐσυλλογίσθησαν, διότι τάχιστα ἡ ὁμίχλη διελύθη καὶ αἰθρία ἐπῆλθε.

Τὸ πλοῖον ἐξέπλευσε τὴν ὥραν τῆς ἀμπώτιδος· καὶ βεβαίως θὰ ἔφθασεν ἕως τὸ πρωῒ κάτω εἰς τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ταμέσεως.

Ὅταν μᾶς διηγήθησαν ταῦτα θὰ ἦτο ἀνοικτὰ εἰς τὸ πέλαγος.

Κ' ἔστι πρὸς καιρὸν ἔχομεν ἀναψυχήν, διότι ὁ ἐχθρός μας εἶνε εἰς τὸ πέλαγος,πλέων πρὸς τὰς ἐκβολὰς τοῦ Δουνάβεως· ὅπως φθάσῃ ἓν πλοῖον εἰς τὸ τέρμα του ἀπαιτεῖται χρόνος, ὅσον ταχὺ καὶ ἂν εἶνε τοῦτο· καὶ ὅταν ἡμεῖς ἐκκινήσωμεν, θὰ ὑπάγωμεν διὰ ξηρᾶς ταχύτερον καὶ τὸν συναντῶμεν ἐκεῖ. Ἡ καλλιτέρα ἐλπίς μας εἶνε νὰ τὸν καταλάβωμεν ὅταν εἶνε ἐντὸς τοῦ κιβωτίου, μεταξὺ τῆς ἀνατολῆς καὶ τῆς δύσεως· διότι, τότε δὲν δύναται νὰ ἀντιτάξῃ πάλην καὶ δυνάμεθα νὰ τὸν διαθέσωμεν ὅπως πρέπει.

Ἔχομεν ἡμέρας ἔμπροσθέν μας διὰ νὰ ἑτοιμάσωμεν τὸ σχέδιόν μας. Τὸ κιβώτιον πρόκειται νὰ ἀποβιβασθῇ εἰς Βάρναν καὶ νὰ παραδοθῇ εἰς ἕνα πράκτορα κάποιον Ρίστιτς.

Ἠρώτησα καὶ πάλιν τὸν Βὰν Ἔλσιγγ, ἐὰν πράγματι ἦτο ἀναγκαῖον νὰ τὸν καταδιώξουν τὸν Κόμητα, διότι, ὤ! ἐφοβούμην νὰ μὴ ἀφήσῃ ὁ Ἰωνάθαν, καὶ γνωρίζω ὅτι θὰ ὑπάγῃ καὶ αὐτὸς ἐὰν ὑπάγουν οἱ ἄλλοι.

Μετὰ πόθου μοὶ ἀπήντησε·

— Ναὶ εἶνε ἀναγκαῖον, ἀναγκαῖον! Πρὸς χάριν σας, πρῶτον, εἶτα πρὸς χάριν τῆς ἀνθρωπότητος. Αὐτὸ τὸ τέρας ἔκαμε πολὺ κακὸν ἤδη, ἐντὸς τῆς στενῆς περιοχῆς ὅπου εὑρίσκεται καὶ ἐντὸς τοῦ βραχέος χρόνου ὁπότε μᾶς ἐπεσκέφθη. Σᾶς ἐμόλυνε σᾶς· ὤ, συγχωρεῖτέ μοι, φιλτάτη, διότι τὸ λέγω, ἀλλὰ τὸ κάμνω διὰ τὸ καλόν σας.

Σᾶς ἐμόλυνα εἰς τοιοῦτον τρόπον, ὥστε, καὶ ἂν δὲ τὸ ξανακάμῃ πλέον, ἔχετε μόνον εἰς τὸν κόσμον τοῦτον νὰ ζήσετε, καὶ οὕτω, μὲ τὸν καιρόν, ὁ θάνατος, ὅστις εἶνε κοινὸς κλῆρος τοῦ ἀνθρώπου, μὲ τὴν θέλησιν τοῦ Θεοῦ, θὰ σᾶς κάμῃ ὅμοιον μὲ αὐτόν. Τοῦτο δὲν πρέπει νὰ γείνῃ! Ὡρκίσθημεν ὅλοι μαζῆ ὅτι δὲν θὰ γείνῃ. Οὔτε εἴμεθα ἡμεῖς ὑπουργοὶ τοῦ θείου θελήματος, ὥστε ὁ κόσμος καὶ οἱ ἄνθρωποι δι' οὓς ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ἀπέθανεν ἐπὶ σταυροῦ, νὰ μὴ παραδοθῶσιν ἕρμαιον τῶν τεράτων, ὧν αὐτὴ ἡ ὕπαρξις εἶνε ἔργον τοῦ διαβόλου, κατ' ἐγκατάλειψιν Θεοῦ. Μᾶς ἐδόθη νὰ λυτρώσωμεν μίαν ψυχὴν ἤδη καὶ ὑπάγομεν, ὅπως οἱ παλαιοὶ ἱππόται νὰ λυτρώσωμεν καὶ ἄλλας. Ὅπως ἐκεῖνοι, θὰ ὁδοιπορήσωμεν πρὸς ἀνατολὰς πλέον καὶ ἂν πέσωμεν θὰ πέσωμεν ὑπὲρ ἀγῶνος χρηστοῦ. Αἰσθάνομαι θαυμασίαν εἰρήνην καὶ ἀναψυχὴν ἀπόψε. Εἶνε ὡς νὰ ἐξεκόλλησεν ὁ ἐφιάλτης ἀπὸ τὸ στῆθός μου. Ἴσως.

Ἡ εἰκασία μου δὲν ἐτελείωσεν, οὔτε ἠδύνατο νὰ τελειώσῃ διότι εἶδα εἰς τὸ κάτοπτρον τὸ ἐρυθρὸν στίγμα ἐπὶ τοῦ μετώπου μου.

Ἐννόησα ὅτι ἤμην ἀκόμη ἀκάθαρτη.

Ἡμερολόγιον τοῦ ἰατροῦ Σοῦαρδ

5 Ὀκτωβρίου. Ἠγέρθημεν πρωῒ ὅλοι καὶ νομίζω, ὅτι ὁ ὕπνος πολὺ μᾶς ἀνεκούφισε.

Πρόκειται νὰ συνέλθωμεν ἐν τῷ σπουδαστηρίῳ μας μετὰ ἡμίσειαν ὥραν ὅπως ἀποφασίσωμεν τὸ ποιητέον. Βλέπω μόνον μίαν ἄμεσον δυσχέρειαν. Γνωρίζω ταύτην ἐξ ἐμφύτου ὁρμῆς μᾶλλον ἢ ἐκ τοῦ λογικοῦ. Ὅλοι θὰ ὁμιλήσωμεν παρρησίᾳ καὶ ὅμως φοβοῦμαι κατά τινα μυστηριώδη τρόπον, ἡ γλῶσσα τῆς δυστυχοῦς κυρίας Ἄρκερ εἶνε δεσμία.

Γνωρίζω, ὅτι σχηματίζει συμπερασμοὺς μόνη της καὶ ἐξ ὅλων τῶν προγενομένων δύναμαι νὰ εἰκάσω πόσον λαμπροὶ καὶ πόσον ὀρθοὶ θὰ εἶνε οὗτοι· ἀλλὰ δὲν θέλει ἢ δὲν δύναται νὰ τοὺς ἐκστομίσῃ.

Ἀνέφερα τοῦτο εἰς τὸν Βὰν Ἔλσιγγ, αὐτὸς δὲ κ' ἐγὼ θὰ ὁμιλήσωμεν μόνοι. Ὑποθέτω, ὅτι τὸ φρικῶδες ἐκεῖνο δηλητήριον, τὸ ὁποῖον μετεδόθη εἰς τὰς φλέβας της, ἀρχίζει νὰ ἐνεργῇ.

Ὁ Κόμης εἶχε τὸν σκοπόν του ὅταν μετέδωκεν εἰς αὐτήν, ὅπως τὸ ὠνόμασεν ὁ Βὰν Ἔλσιγγ, τὸ «αἱματηρὸν βάπτισμα τοῦ βρυκόλακος». Βεβαίως, πρέπει νὰ ὑπάρχῃ δηλητήριον, τὸ ὁποῖον ἐκθλίβεται ἀπὸ τῶν χρηστῶν πραγμάτων· εἰς ἐποχὴν καθ' ἣν ὕπαρξις τῆς πτωμαΐνης εἶνε μυστήριον, δὲν πρέπει ν' ἀπορήσωμεν διὰ τίποτε.

Ὁ Βὰν Ἔλσιγγ ἔρχεται εἰς τὸ δωμάτιόν μου ὀλίγον πρὸ τῶν ἄλλων. Θὰ προσπαθήσω νὰ συζητήσω τὸ ἀντικείμενον μετ' αὐτοῦ...

Βραδύτερον.—Ἅμα εἰσῆλθεν ὁ καθηγητής, αἴφνης εἶπε.

— Φίλε Ἰωάννη, ὑπάρχει κάτι διὰ τὸ ὁποῖον σὺ καὶ ἐγὼ πρέπει νὰ ὁμιλήσωμεν μόνοι διὰ πρώτην φορὰν τοὐλάχιστον. Ἀργότερα, δυνατὸν νὰ εἶνε ἀνάγκη νὰ τὸ ἀνακοινώσωμεν καὶ εἰς τοὺς ἄλλους.

Ἐστάθη· ἐγὼ ἐπερίμενα· ἐξηκολούθησεν.

— Ἡ κυρία Μίνα, ἡ ταλαίπωρος ἀκριβή μας κυρία Μίνα, ὑφίσταται μεταβολήν.

Κρύον ῥῖγος διέδραμε τὰς φλέβας μου ὅταν εἶδα τοὺς φόβους μου οὕτω ἐπιβεβαιουμένους. Ὁ Βὰν Ἔλσιγγ ἐξηκολούθησε.

— Μὲ τὴν θλιβερὰν πεῖραν, τὴν ὁποίαν θὰ ἐλάβομεν ἀπὸ τὴν Μὶς Λουκίαν, ὀφείλομεν αὐτὴν τὴν φορὰν νὰ εἴμεθα προπαρασκευασμένοι πρὶν τὰ πράγματα προχωρήσωσι πολὺ μακράν. Διακρίνω τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ βρυκόλακος ἐρχόμενα εἰς τὸ πρόσωπόν της. Εἶνε τώρα πολύ, πολὺ μικρά· ἀλλὰ δυνάμεθα νὰ τὰ ἴδωμεν ἐὰν ἔχωμεν ὀφθαλμοὺς νὰ βλέπωμεν χωρὶς προκατάληψιν. Οἱ ὀδόντες της εἶνε ὀλίγον ὀξύτεροι, καὶ κατὰ στιγμὰς οἱ ὀφθαλμοί της γίνονται βλοσυρώτεροι. Πλὴν δὲν εἶνε μόνον τοῦτο· τῆς ἐπέρχεται τώρα συχνὰ ἡ σιωπή, ὅπως συνέβαινε καὶ εἰς τὴν Λουκίαν. Ἐκείνη δὲν ὡμίλησεν, ἀκόμη καὶ ὅταν ἔγραψε ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἤθελε νὰ γνωσθῇ βραδύτερον.

Λοιπὸν ὁ φόβος μου εἶνε αὐτός. Ἐὰν συμβαίνῃ ὥστε νὰ δύναται διὰ τοῦ ὑπνωτικοῦ μας ληθάργου, νὰ λέγῃ ὅ,τι ὁ Κόμης βλέπῃ καὶ ἀκούει, δὲν εἶνε ἀληθέστερον ὅτι ἐκεῖνος, ὅστις πρῶτον τὴν ὑπνώτισεν, ἔπιε δὲ ἀπ' αὐτὸ τὸ αἷμά της καὶ τὴν ἐβίασε νὰ πίῃ ἀπὸ τὸ αἷμα τὸ ἰδικόν του, ἐὰν θέλῃ, θὰ βιάζῃ τὸ πνεῦμά της νὰ φανερώνῃ εἰς αὐτὸν ὅσα αὐτὴ γνωρίζει;

Ἔνευσα καταφατικῶς. Ἐκεῖνος ἐξηκολούθησε.

— Τότε, ὅ,τι πρέπει νὰ κάμωμεν εἶνε νὰ προλάβω τοῦτο· πρέπει νὰ τὴν ἀφήσωμεν ἐν ἀγνοίᾳ τῶν διαβουλίων μας, κ' ἔτσι δὲν θὰ δύναται νὰ λέγει ὅ,τι ἀγνοεῖ. Τοῦτο εἶνε ἀλγεινὸν μέτρον. Ὢ! τόσον ἀλγεινόν, ὥστε μοῦ σπαράσσει τὴν καρδίαν μου νὰ τὸ σκέπτωμαι· καὶ ὅμως πρέπει νὰ γίνῃ.

Ὅταν συνέλθωμεν σήμερον, μέλλω νὰ τῆς εἴπω ὅτι, διὰ λόγους τοὺς ὁποίους δὲν θέλομεν νὰ εἴπωμεν, δὲν πρέπει πλέον νὰ ἀποτελῇ μέρος τῶν συμβουλίων μας, ἀλλ' ἁπλῶς νὰ φρουρῆται ἀπὸ ἡμᾶς. Ἐσπόγγισε τὸ μέτωπόν του, τὸ ὁποῖον εἶχεν ὑγρανθῆ ἀπὸ πολὺν ἱδρῶτα ἀπὸ τὴν ἰδέαν τοῦ πόνου, τὸν ὁποῖον θὰ ἐπροξένει εἰς τὴν ταλαίπωρον ψυχὴν τὴν ἤδη σκληρῶς βασανιζομένην. Τοῦ εἶπα ὅτι κ' ἐγὼ εἶχα φθάσει εἰς τὸ αὐτὸ συμπέρασμα, διότι τοὐλάχιστον τοῦτο θὰ διεσκέδαζε τὸν ὕπνον τῆς ἀμφιβολίας. Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ὑπῆρξεν οἷον ἐπερίμενε.

Βραδύτερον—Κατ' αὐτὴν τὴν ἔναρξιν τῆς συναθροίσεώς μας, μεγάλη συνδρομὴ καὶ ἀνακούφισις μᾶς ἦλθεν, εἰς τὸν Βὰν Ἔλσιγγ κ' ἐμέ. Ἡ κυρία Ἄρκερ ἔστειλε μήνυμα διὰ τοῦ συζύγου της, λέγουσα ὅτι δὲν θὰ ἔλθῃ πρὸς τὸ παρὸν εἰς τὴν συνάθροισίν μας, καθόσον ἐνόμιζε καλλίτερον νὰ εἴμεθα ἐλεύθεροι ὅπως συζητήσωμεν τὰς κινήσεις μας χωρὶς ἡ παρουσία της νὰ μᾶς παρεμποδίζῃ. Πάραυτα προέβημεν εἰς τὸ σχέδιον τῆς ἐκστρατείας μας. Ὁ Βὰν Ἔλσιγγ ἀθρόα ἔθεσε τὰ γεγονότα ἐνώπιόν μας πρῶτον:

— Ἡ «Τσαρίνα» χθὲς τὸ πρωῒ ἀπέπλευσε τοῦ Τεμέσεως. Θὰ χρειασθῇ μὲ τὸν ταχύτερον πλοῦν, τὸν ὁποῖον ἔκαμέ ποτε, τ' ὀλιγώτερον τρεῖς ἑβδομάδας διὰ νὰ φθάσῃ εἰς Βάρναν· ἀλλ' ἡμεῖς δυνάμεθα νὰ ταξιδεύσωμεν εἰς δύο ἡμέρας ἀπὸ τὸν χρόνον τοῦ διάπλου καὶ ἀφαιρέσωμεν μίαν ὁλόκληρον ἡμέραν καὶ νύκτα ἕνεκα ἀργοπορίας τινὸς δυναμένης νὰ ἐπέλθῃ εἰς ἡμᾶς, τότε ἔχομεν διο-

ρίαν δύο σχεδὸν ἑβδομάδων. Οὕτω, διὰ νὰ εἴμεθα ἐντελῶς ἀσφαλεῖς, ὀφείλομεν ν' ἀναχωρήσωμεν ἐντεῦθεν εἰς τὰς 17 τὸ βραδύτερον. Τότε θὰ εἴμεθα, ὅπως καὶ ἂν ἔχῃ εἰς Βάρναν μίαν ἡμέραν πρὶν φθάσῃ τὸ πλοῖον, ἔχοντες καιρὸν νὰ ἐνεργήσωμεν πᾶσαν προετοιμασίαν, ἥτις δυνατὸν νὰ εἶνε ἀναγκαία. Ἐννοεῖτε ὅλοι πρέπει νὰ ὑπάγωμεν ὡπλισμένοι — ὡπλισμένοι ἐναντίον τῶν πονηρῶν πραγμάτων πνευματικῶν τε καὶ σωματικῶν.

Ἐνῷ ὁ Κουΐνσυ Μόρρις προσέθηκε·

— Μανθάνω, ὅτι ὁ Κόμης κατάγεται ἀπὸ μίαν χώραν γεμάτην ἀπὸ λύκους καὶ δυνατὸν νὰ φθάσῃ ἐκεῖ πρὸ ἡμῶν. Προτείνω νὰ προσθέσωμεν καὶ ἐπαναληπτικὰ Οὐΐντσέστερ εἰς τὸν ὁπλισμόν μας. Ἔχω μίαν πίστιν εἰς τὰ Οὐΐντσέστερ, ὅταν ἔχῃ κανεὶς μὲ κάποιον νὰ ξεμπερδέψῃ.

***

Θυμᾶσαι Ἄρτ, ὅταν μᾶς ἐκυνήγησε μία ἀγέλη λύκων εἰς Τοβόλσκι; Τί θὰ ἐγίνετο ἂν δὲν εἴχομεν μαζῆ μας τὰ ἐπαναληπτικά;

— Καλά, εἶπεν ὁ Βὰν Ἔλσιγγ, ἂς εἶνε κ' Οὐΐντσέστερ. Ἐν τῷ μεταξὺ δὲν ἔχομεν τίποτε νὰ κάμωμεν ἐδῶ καὶ διατὶ νὰ μὴ ὑπάγωμεν εἰς Βάρναν τὸ ταχύτερον; Ἀπόψε καὶ αὔριον θὰ ἠμποροῦμεν νὰ ἑτοιμασθῶμεν καὶ τότε, Θεοῦ θέλοντος, ἡμεῖς οἱ τέσσαρες ἀναχωροῦμεν διὰ τὸ ταξεῖδί μας.

— «Ἡμεῖς οἱ τέσσαρες;» ἐπανέλαβεν ἐρωτηματικῶς ὁ Ἄρκερ, ἐμβλέπων ἀπὸ τοῦ ἑνὸς εἰς ἄλλον ἐξ ἡμῶν.

— Ἐννοεῖται! ἀπήντησε ταχὺς ὁ Καθηγητής. Σεῖς πρέπει νὰ μείνετε διὰ νὰ ἐπιμεληθῆτε τὴν τόσον καλὴν σύζυγόν σας!

Ὁ Ἄρκερ ἐσιώπησε ἐπ' ὀλίγον, εἶτα εἶπε μὲ ὑπόκωφον τόνον:

Ἄς ὁμιλήσωμεν διὰ αὐτὸ αὔριον. Πρέπει νὰ συμβουλευθῶ τὴν Μίναν.

Ἐνόμιζα ὅτι τώρα ἦτο ἡ στιγμὴ διὰ τὸν Βὰν Ἔλσιγγ, ὅπως τὸν νουθετήσῃ νὰ μὴ ἀποκαλύψῃ τὰ σχέδιά μας πρὸς αὐτήν· ἀλλ' ἐκεῖνος ἐσιώπησε. Τὸν ἐκύτταξε ἐκφραστικῶς καὶ ἔδηξε. Ἀντὶ ἀπαντήσεως ἔθεσε τὸν δάκτυλον ἐπὶ τοῦ στόματός του καὶ ἐξῆλθεν.

Ἡμερολόγιον τοῦ Ἰωνάθαν Ἄρκερ.

5 Ὀκτωβρίου, τὸ ἀπόγευμα.— Ἐπί τινα χρόνον μετὰ τὴν συνέντευξίν μας τῆς πρωΐας ταύτης δὲν ἠδυνάμην νὰ σκεφθῶ. Ἡ ἀπόφασις τῆς Μίνας νὰ μὴ λάβῃ μέρος εἰς τὴν διάσκεψιν μὲ κατέστησε σύννουν. Ὅ,τι καὶ ἂν ὑποθέσω ἀπέχω πολὺ τῆς λύσεως. Ὁ τρόπος καθ' ὃν οἱ ἄλλοι ἐδέχθησαν τοῦτο, ἐπίσης μ' ἔφερεν εἰς ἀπορίαν. Τὴν τελευταίαν φορὰν ἐμείναμεν σύμφωνοι ὅτι δὲν θὰ ὑπάρχῃ πλέον ἀποσιώπησις μεταξὺ ἡμῶν.

Ἡ Μίνα κοιμᾶται τώρα ὡς παιδίον. Τα χείλη της εἶνε κυρτωμένα καὶ ἡ ὄψις της ἀκτινοβολεῖ ἀπὸ εὐτυχίαν. Δόξα τῷ Θεῷ, ὑπάρχουν ἀκόμη τοιαῦται στιγμαὶ δι' αὐτήν.

Βραδύτερον. — Πόσον παράδοξα ὅλα! Ἐκαθήμην ἐπαγρυπνῶν εἰς τὸν ὕπνον τῆς Μίνας, καὶ παρ' ὀλίγον ἤμην τόσον εὐτυχής! Καθόσον ἡ ἑσπέρα ἤγγιζε, καὶ ἡ γῆ ἐσκιάζετο ἀπὸ τὸ χαμήλωμα τοῦ ἡλίου, ἡ σιγὴ τοῦ θαλάμου ἐφαίνετο ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἐπίσημος δι' ἐμέ. Πάραυτα ἡ Μίνα ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς της καὶ προσβλέπουσά με τρυφερῶς εἶπεν.

— Ἰωνάθαν, θέλω νὰ μοῦ ὑποσχεθῇς κάτι εἰς τὸν λόγον τῆς τιμῆς σου. Μίαν ὑπόσχεσιν ἱερὰν νὰ μοῦ δώσῃς εἰς ἀκοὴν Κυρίου, καὶ τὴν ὁποίαν νὰ μὴ ἀθετήσῃς καὶ ἂν γονατίσω καὶ σὲ ἱκετεύω μὲ πικρὰ δάκρυα. Εὐθὺς πρέπει, νὰ μοῦ δώσῃς τὴν ὑπόσχεσιν, τάχιστα.

— Μίνα, εἶπεν, μίαν ὑπόσχεσιν τοιαύτην δὲν δύναμαι νὰ τὴν δώσω ἀμέσως. Δυνατὸν νὰ μὴ ἔχω δικαίωμα νὰ τὴν δώσω.

— Πρίν, φίλτατε, εἶπε, μὲ τοιαύτην ἔντασιν πνεύματος, ὡσὰν οἱ ὀφθαλμοί της μοῦ ἐφάνησαν ὡς πολικοὶ ἀστέρες, ἐγὼ τὸ ἐπιθυμῶ αὐτὸ καὶ ὄχι δι' ἐμένα. Μπορεῖς νὰ ἐρωτήσῃς τὸν δόκτορα Βὰν Ἔλσιγγ ἐὰν δὲν ἔχω δίκαιον· ἐὰν ἐκεῖνος τὸ ἀρνηθῇ κάμε ὅπως θέλεις. Ἐκτὸς τούτου, ἐὰν ὅλοι συμφωνήσετε ἀργότερα, σὺ ἀπολύεσαι τῆς ὑποσχέσεως.

— Ὑπόσχομαι! εἶπε.

Πρὸς στιγμὴν ἐφάνη ἐκτάκτως εὐτυχὴς καίτοι εἰς ἐμὲ πᾶσα εὐτυχία δι' αὐτὴν ἀπηγορεύθη ἀπὸ τὸ κόκκινον στίγμα ἐπὶ τοῦ μετώπου της. Τότε εἶπεν.

— Ὑπόσχου ὅτι δὲν θὰ μοῦ 'πῇς τίποτε ἀπὸ τὰ σχέδια τὰ σχηματιθησόμενα διὰ τὴν ἐκστρατείαν κατὰ τοῦ Κόμητος. Μήτε διὰ λόγου, μήτε δι' ὑπαινιγμοῦ, μήτε διὰ νεύματος· ποτέ· εἰς καμμίαν ὥραν, ἐνόσῳ τοῦτο μένει ἐπάνω μου!

Καὶ ἔδειξε θλιβερῶς τὸ στίγμα. Εἶδα ὅτι σπουδάζουσα ὡμίλει καὶ εἶπα ἐπισήμως.

— Ὑπόσχομαι!

Καὶ ὡς εἶπα τοῦτο, ᾐσθάνθη ὅτι ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης μία θύρα ἐκλείσθη μεταξύ μας

Βραδύτερον, τὸ μεσονύκτιον.— Ἡ Μίνα ἦτο φαιδρὰ καὶ εὔθυμος ὅλην τὴν ἑσπέραν.

Τόσον ὥστε κ' ἐγὼ παρ' ὀλίγον ἐπίστευσα, ὅτι τὸ ἄχθος τῆς ἀθυμίας, καὶ τῆς συμφορᾶς ἀπῆλθε μακρὰν ἀφ' ἡμῶν. Ὅλοι ἀπεσύρθημεν ἐνωρίς. Ἡ Μίνα κοιμᾶται τώρα ὡς παιδίον.

Δόξα τῷ Θεῷ, διότι οὕτω λησμονεῖ τὰς δεινοπαθείας της. Ἴσως τὸ παράδειγμά της δύναται νὰ ἐπενεργήσῃ καὶ εἰς ἐμέ. Ἄς δοκιμάσω.

6 Ὀκτωβρίου πρωΐα.—Ἄλλη ἔκπληξις.

Ἡ Μίνα μὲ ἐξύπνησε πρωὶ περὶ τὴν αὐτὴν καὶ χθὲς ὥραν καὶ μ' ἐζήτησε νὰ καλέσω τὸν Βὰν Ἔλσιγγ νὰ ἔλθῃ. Ἐνόμισα ὅτι ἐπρόκειτο καὶ πάλιν περὶ ὑπνωτισμοῦ καὶ χωρὶς νὰ ἐρωτήσω τίποτε ἐπῆγα νὰ καλέσω τὸν καθηγητήν. Οὗτος προφανῶς ἐπερίμενε τοιαύτην πρόσκλησιν, διότι τὸν εὗρον ἐνδεδυμένον εἰς τὸν θάλαμόν του. Ἡ θύρα του ἦτο ἡμιανοικτή, ὥστε νὰ δύναται ν' ἀκούῃ τὸ ἄνοιγμα τῆς θύρας τῆς ἰδικῆς μας. Ἦλθε παρευθὺς καὶ ἅμα εἰσελθὼν ἠρώτησε τὴν Μίναν ἂν καὶ οἱ ἄλλοι δύνανται νὰ ἔλθουν

— Ὄχι εἶπε· δὲν εἶνε ἀνάγκη. Μπορεῖτε νὰ τοὺς 'δῆτε ἔπειτα. Πρέπει νὰ ἔλθω μαζῆ σας στὸ ταξεῖδί σας.

Ὁ Βὰν Ἔλσιγγ ἐξεπλάγη ὅσον κ' ἐγώ.

Μετὰ στιγμὴν ἠρώτησε:

— Μὰ διατί;

— Πρέπει νὰ μὲ πάρετε μαζῆ σας. Εἶμαι ἀσφαλεστέρα πλησίον σας καὶ σεῖς θὰ εἶσθε ἀσφαλέστεροι ἀκόμη.

— Μὰ διατί; Ἡμεῖς βαίνομεν εἰς κίνδυνον εἰς τὸν ὁποῖον ὑπόκεισθαι σεῖς περισσότερον, ἕνεκα περιπτώσεως διὰ λόγους...

Ἐκείνη ἔδειξε τὸ μέτωπόν της.

— Εἰξεύρω. Δι' αὐτὸ πρέπει νὰ ἔλθω. Δύναμαι νὰ σᾶς τὸ εἴπω τώρα, ἐνῷ ὁ ἥλιος ἀνατέλλει· ἴσως νὰ μὴ δύναμαι ὕστερον. Σεῖς οἱ ἄνδρες εἶσθε γενναῖοι καὶ ἰσχυροί. Ἀλλ' οὐχ ἧττον δύναμαι νὰ σᾶς εἶμαι χρήσιμος, διότι μπορεῖτε νὰ μὲ ὑπνωτίζητε καὶ νὰ μανθάνετε ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον κ' ἐγὼ ἡ ἰδία δὲν γνωρίζω.

Ὁ Βὰν Ἔλσιγγ εἶπε λίαν σοβαρῶς:

— Κυρία Μίνα, εἶσθε ὡς πάντοτε φρονιμωτάτη. Θὰ ἔλθετε μαζῆ μας, καὶ μαζῆ θὰ πράξωμεν ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον πηγαίνομεν νὰ τὸ κατορθώσωμεν.

Ἀφοῦ αὐτὸς ἔπαυσε νὰ ὁμιλῇ ἡ μακρὰ σιωπὴ τῆς Μίνας μ' ἔκαμε νὰ ἐμβλέψω εἰς αὐτήν. Ἀνέπεσεν ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου της κοιμωμένη. Δὲν ἐξύπνησεν οὔτε ὅταν ἀνεσήκωσα τὸ παραπέτασμα τοῦ παραθύρου καὶ τὸ φῶς εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον.

Ὁ Βὰν Ἔλσιγγ μοὶ ἔνευσε νὰ τὸν ἀκολουθήσω ἠρέμα. Ἐπήγαμεν εἰς τὸ δωμάτιόν του καὶ ἐντὸς λεπτοῦ ὁ λόρδος Γόδαλμιγγ, ὁ Σουάρδ καὶ ὁ Μόρρις ἦλθον πλησίον μας.

Τοὺς εἶπεν τί εἶχεν εἰπῆ ἡ Μίνα, κ' ἐξηκολούθησεν·

— Ἀναχωροῦμεν διὰ Βάρναν. Ἔχομεν τώρα νὰ λογαριάσωμεν κ' ἕνα νέον παράγοντα· τὴν κ. Μίναν. Ἦτο ἀγωνία εἰς αὐτὴν νὰ μᾶς εἴπῃ ὅσα μᾶς εἶπεν, ἀλλὰ καλὰ ἔκαμε καὶ εἴμεθα προπαρεσκευασμένοι. Δὲν ἔχωμεν εὐκαιρίαν νὰ χάνωμεν καὶ εἰς Βάρναν θὰ ἤμεθα ἕτοιμοι νὰ ἐνεργήσωμεν εὐθὺς ὡς φθάσῃ τὸ πλοῖον.

— Τί νὰ κάμωμεν ἐπάνω - κάτω; ἠρώτησε λακωνικῶς ὁ Μόρρις.

Ὁ Καθηγητὴς μετὰ μικρὰν σιωπὴν ἀπήντησε:

—Ἐν πρώτοις θ' ἀνέλθωμεν εἰς τὸ πλοῖον· ἀκολούθως ὅταν βεβαιωθῶμεν περὶ τῆς ταὐτότητος τοῦ κιβωτίου, θὰ τὸ σφραγίσωμεν διὰ τῶν μέσων τῶν ἱερῶν καὶ ἄλλων τὰ ὁποῖα ἠξεύρομεν. Μόνον τὸ σκορδολούλουδον ἀρκεῖ διὰ νὰ ἐμποδίσῃ τὸν κρυπτόμενον ἐντὸς τοῦ κιβωτίου νὰ ἐξέλθῃ· οὕτω τοὐλάχιστον λέγει ἡ δεισιδαιμονία. Καὶ εἰς τὴν δεισιδαιμονίαν πρέπει νὰ πιστεύωμεν ἐν πρώτοις· αὕτη ἦτο ἡ πίστις τοῦ ἀνθρώπου εἰς τοὺς παναρχαίους χρόνους, ἢ ἔχει τὴν ρίζαν της εἰς τὴν πίστιν ἀκόμη. Εἶτα, ὅταν εὕρωμεν τὴν εὐκαιρίαν τὴν ὁποίαν ζητοῦμεν, ὅταν κανεὶς δὲν εἶνε πλησίον διὰ νὰ μᾶς βλέπῃ, ἀνοίγωμεν τὸ κιβώτιον καὶ ὅλα τελειώνουν.

— Δὲν θὰ περιμένω καμμίαν εὐκαιρίαν εἶπεν ὁ Μόρρις. Ὅταν ἴδω τὸ κιβώτιον, θὰ τὸ ἀνοίξω καὶ θὰ καταστρέψω τὸ τέρας, κι' ἂς εἶνε χίλιοι ἄνθρωποι νὰ μὲ βλέπουν, καὶ ἂν μέλλῃ νὰ παύσῃ ἡ ζωή μου εἰς τὴν στιγμήν!

Αὐθορμήτως, ἔδραξα τὴν χεῖρά του καὶ τὴν εὗρον τόσον ψυχρὰν ὡς χάλυβα. Ἐλπίζω ὅτι ἠννόησε τὸ βλέμμα τῆς συγκινήσεως τὸ ὁποῖον τοῦ ἔρριψα.

— Ἄριστε νέε! Γενναιότατε νέε! Εἶπεν ὁ Βὰν Ἔλσιγγ. Εὖγε Κουΐνσυ, ἀνδρεῖέ μου! Παιδί μου, πίστευσέ με, κανεὶς ἀπὸ ἡμᾶς δὲν θὰ ὀκνήσῃ νὰ κάμῃ τὸ χρέος του· λέγω μόνον τί ἐνδέχεται νὰ κάμωμεν, ἂν καὶ δὲν δύναμαι νὰ εἴπω ἀσφαλῶς, διότι πολλὰ ἀπρόοπτα δυνατὸν νὰ συμβῶσι... Τώρα, σήμερον, ἂς βάλωμεν ὅλας τὰς ὑποθέσεις μας εἰς τάξιν· ἐπειδὴ κανεὶς δὲν δύναται νὰ προΐδῃ ποῖον τὸ ἀποβησόμενον...

Ὅσον τὸ ἐπ' ἐμοί, ὅλαι αἱ ὑποθέσεις μου εἶνε κανονισμέναι καὶ ἐπειδὴ δὲν ἔχω τίποτε ἄλλο νὰ κάμω, θὰ ἐνεργήσω ἑτοιμασίας διὰ τὸ ταξεῖδι. Θὰ πάρω ὅλα τὰ εἰσιτήρια καὶ ὅ,τι ἄλλο χρειάζεται διὰ τὴν ὁδοιπορίαν.

Ἐπὶ τούτων ἐχωρίσθημεν. Θὰ κανονίσω κ' ἐγὼ τόρα τὰς ἐγκοσμίους ὑποθέσεις μου καὶ θὰ ἑτοιμασθῶ δι' ὅ,τι μέλει νὰ συμβῇ...

Βραδύτερον. — Τὰ ἐτελείωσα ὅλα· ἡ διαθήκη μου ἔγινε, καὶ ὅλα συνεπληρώθησαν.

Ἡ Μίνα, ἂν ἐπιζήσῃ, εἶνε ὁ μόνος κληρονόμος μου. Ἐὰν ὄχι, τότε οἱ ἄλλοι, οἵτινες ὑπῆρξαν τόσον καλοὶ πρὸς ἡμᾶς, ἂς λάβωσι τὴν κληρονομίαν.

Πλησιάζει τώρα ἡ δύσις τοῦ ἡλίου. Τὸ ἀνήσυχον τῆς Μίνας ἐπισύρει τὴν προσοχήν μου εἰς τοῦτο. Εἶμαι βέβαιος ὅτι ὑπάρχει κάτι εἰς τὸ πνεῦμά της, τὸ ὁποῖον ἡ ὥρα τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου θ' ἀποκαλύψῃ. Ἑκάστη ἀνατολὴ καὶ δύσις παρουσιάζει νέον κίνδυνον, νέον τινὰ πόνον, ὅστις ὅμως δύναται, Θεοῦ θέλοντος, ν' ἀποβῇ εἰς καλόν. Γράφω ὅλα ταῦτα εἰς τὸ ἡμερολόγιον ἐπειδὴ ἡ φιλτάτη μου δὲν δύναται νὰ τ' ἀκούσῃ παρ' ἐμοῦ τώρα. Ἰδού, αὕτη μὲ κράζει.

***

Ἡμερολόγιον τοῦ ἰατροῦ Σουάρδ

1 Ὀκτωβρίου, ἑσπέρα.— Ἐφθάσαμεν τελευταῖον νὰ ἐννοήσωμεν, ὅτι ἡ ἀνατολὴ καὶ ἡ δύσις εἶνε διὰ τὴν κυρίαν Ἄρκερ ὧραι ἰδιαζούσης ἐλευθερίας· ὁπότε τὸ παλαιόν της ἐγὼ δύναται νὰ ἐκδηλοῦται, ἄνευ δυνάμεως καλωσύνης.

Ἡ κατάστασις αὕτη ἔρχεται ἡμίσειαν περίπου ὥραν πρὸ τῆς ἀκριβοῦς ἀνατολῆς ἢ τῆς δύσεως καὶ διαρκεῖ ὀλίγον μετὰ τὴν ὥραν ταύτην. Ἀκολούθως ἡ ὑποτροπὴ ἔρχεται καὶ ἡ ἐλευθερία της παύει.

Ἀπόψε ἔφερε ὅλα τὰ σημεῖα ἐσωτερικῆς πάλης. Ἐπ' ὀλίγα λεπτὰ εἶχε χάσει τὸ κράτος ἐφ' ἑαυτῆς. εἶτα ἔνευσε πρὸς τὸν σύζυγόν της νὰ καθίσῃ στὸ πλάγι της ἐπὶ τοῦ καναπὲ καὶ εἰς ὅλους μᾶς εἶπε νὰ λάβωμεν καθίσματα πλησίον της. Λαβοῦσα τὴν χεῖρα τοῦ συζύγου της ἤρχισεν.

— Εἴμεθα ὅλοι μας ἐδῶ ἐν ἐλευθερίᾳ, ἴσως διὰ τελευταίαν φοράν.

Γνωρίζω φίλτατε γνωρίζω ὅτι θὰ εἶσαι πάντοτε μαζῆ μου μέχρι τέλους.

Τοῦτο ἀπηύθυνε πρὸς τὸν σύζυγόν της.

Εἶτα ἐξηκολούθησεν:

— Αὔριον πηγαίνομεν εἰς τὸ ἔργον μας καὶ ὁ Θεὸς γνωρίζει τί ἀπόκειται δι' ἕκαστον ἐξ ἡμῶν. Θὰ ἔχετε τὴν καλωσύνην νὰ μὲ πάρετε μαζῆ σας. Ἠξεύρω ὅτι πᾶν ὅ,τι δύνανται νὰ κάμουν ἔντιμοι ἀφωσιωμένοι ἄνδρες διὰ μίαν ταλαίπωρον ἀσθενῆ γυναῖκα, τῆς ὁποίας ἡ ψυχὴ εἶνε ἴσως χαμένη—ὄχι, ὄχι ἀκόμη, ἀλλὰ κινδυνεύει τουλάχιστον — θὰ τὸ κάμετε. Ἀλλὰ πρέπει νὰ ἐνθυμῆσθε ὅτι δὲν εἶμαι ἐγὼ ὅπως εἶσθε σεῖς. Ὑπάρχει δηλητήριον εἰς τὸ αἷμά μου, εἰς τὴν ψυχήν μου, τὸ ὁποῖον δύναται νὰ μὲ καταστρέψῃ· τὸ ὁποῖον μέλλει νὰ καταστρέψῃ, ἐάν τις βοήθεια δὲν ἐπέλθῃ! Ὦ, φίλοι μου, γνωρίζετε ὅπως κ' ἐγὼ ὅτι ἡ ψυχή μου εἶνε εἰς κίνδυνον καὶ μολονότι γνωρίζω ὅτι μία μόνη διέξοδος ὑπάρχει δι' ἐμέ, οὔτε σεῖς οὔτε ἐγὼ πρέπει νὰ τὴν ἐκλέξωμεν.

— Ποία ἡ διέξοδος αὕτη; ἠρώτησεν ἐκθύμως ὁ Βὰν Ἔλσιγγ. Ποῖος εἶνε ὁ τρόπος αὐτὸς τὸν ὁποῖον δὲν πρέπει νὰ ἐκλέξωμεν;

(Ἀκολουθεῖ)

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΜΕΤΑΛΗΨΙΣ

Ἐκεῖνοι ποῦ πῆγαν νὰ λειτουργηθοῦν στὴν «Λόντζαν», τὴν Μητρόπολιν τῶν Θηβῶν, τὴν Κυριακὴν τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος, δὲν εἶδον νὰ λειτουργῇ ὁ Παπαγιάννης. Ὁ καινούργιος ὁ παππᾶς—ὁ Παπαναστάσης—σὰν ἀρχάριος ποῦ ἦτο ἀκόμη, δὲν ἠμποροῦσε νὰ ἱερουργήσῃ ὅπως ἔπρεπε. Διὰ πρώτην φορὰν ἡ λειτουργία εἶχε τελειώσῃ τόσον ἐνωρίς· ὁ Παπαναστάσης εἶχε μσοφάη—ὅπως ἔλεγαν—τὰ γράμματα.

Ὅταν ἐτελείωσεν ἡ λειτουργία, καὶ ἔσπευδεν ὁ καθένας νὰ πάῃ στὸ σπῆτί του —ἦτο χρονιάρα μέρα—μαζὶ μὲ τὸ «χρόνια πολλὰ» καὶ «νάχουμε καὶ καλὰ Χριστούγεννα» ποῦ ηὔχοντο ὁ ἕνας στὸν ἄλλον χαιρετώμενοι, ἠρώτων συγχρόνως «τί ἀπέγεινεν ὁ Γέροντας; ὁ Γέρω-Παππαγιάννης ποῦ μ' ὅλα τὰ ὀγδοήκοντα χρόνια του ἐκρατεῖτο στὰ πόδια του τόσον καλά;»....

Ἀφ' ὅτου εἶχεν ἀνοικοδομηθῆ ἡ ἐκκλησία—τὸ ἔτος 1854—αὐτὸν ἐνεθυμοῦντο οἱ γεροντότεροι ἱερέα, κατοικοῦντα εἰς μίαν οἰκίαν ταὐτοχρόνως οἰκοδομηθεῖσαν πλησίον τοῦ ἱεροῦ τῆς ἐκκλησίας. Καὶ τώρα, ὅταν οὗτος εἶδεν, ὅτι διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς ἀπεχαιρέτα τὸν κόσμον, καὶ διὰ τῆς ἄλλης ἔκρουε τὴν πύλην τοῦ θανάτου, ἐκάλεσε τοὺς ἐπιτρόπους καὶ εἶπε. «—Παιδιά μου, νὰ κάνετε καὶ ἄλλον παππᾶ, διότι λίγη εἶνε ἡ ζῆσί μου....» Καὶ ὅταν οἱ ἐπίτροποι ἐνθαρρύνοντες αὐτὸν ἀπήντησαν «τί λές, Γέροντά μου, θὰ ζήσῃς ἀκόμη πολὺν καιρόν...δὲν θὰ σ' ἀφήσουμε νὰ πεθάνῃς...» Ἐκίνει θλιβερῶς τὴν κεφαλὴν καὶ ἀνταπήντα...

— Αὐτὸ ποῦ σᾶς λέγω ἐγώ. Νὰ κάνουμε καὶ ἄλλον παππᾶ νὰ μὲ διαδεχθῇ... Νά, θέλετε νὰ κάμετε παππα τὸν Ἀναστάση τὸν Τζουβελῆκο, τὸν Παντελῆ τὸν δάσκαλον.... κάνετέ τους....

Ἕνεκα λοιπὸν τῆς ἐπιμονῆς του αὐτῆς οἱ ἐπίτροποι καὶ μετ' ὀλίγον ἅπασα ἡ ἐνορία ἀπῄτησαν παρὰ τοῦ Ἀρχιερέως νέον διὰ τὴν «Λόντζαν» ἱερέα, τὸν Ἀναστάση τὸν Τζουβελῆκο, ὅστις ἐχειροτονήθη μετ' ὀλίγας ἡμέρας καὶ ἐβοήθει τὸν γέροντα ἱερέα εἰς τὴν λειτουργίαν του.

***

Ἐπαισθητὴ λοιπὸν κατέστη ἡ ἀπουσία τοῦ Παππαγιάννη τὴν ἡμέραν αὐτὴν εἰς ἐκείνους οἱ ὁποῖοι μετέβησαν νὰ λειτουργηθοῦν. Καὶ εἶχον δίκαιον! Τὸν εἶχον τόσον συνειθίσῃ... Ποῦ ἦτο ἡ ὡραία λειτουργία, ποῦ ἔκαμεν αὐτός, ποῦ ἡ ὁμιλία ποῦ ἔλεγεν ἀπὸ τῆς **Ὡραίας Πύλης** μετὰ τὸ Εὐαγγέλιον; Ποῦ ἡ ἀπὸ τῆς αὐτῆς Πύλης δωρεὰ τοῦ **ἀντιδώρου** εἰς τὸν κόσμον, ὅστις ἔσπευδε νὰ τοῦ ἀσπάζεται τὴν δεξιάν;

Τίποτε ἀπ' αὐτὰ ὁ Παπαναστάσης· καὶ αὐτὸ τὸ **ἀντίδωρον** ἀπέστειλεν εἰς τοὺς ἐπιτρόπους νὰ τὸ ἀφήσουν στὸ **παγκάρι** γιὰ νὰ πάρῃ ὁ κόσμος.

***

Διὰ τὴν ἀπουσίαν αὐτὴν τοῦ Παπαγιάννη οὐδὲν ἐγνώριζον οὔτε οἱ ἐπίτροποι, οὔτε ὁ Παπαναστάσης, οὔτε κανεὶς ἄλλος. Ὅταν δὲ μετέβησαν εἰς τὴν οἰκίαν του οἱ ἐπίτροποι μετὰ τὸ τέλος τῆς λειτουργίας—ὁ νέος παππᾶς μετέβη νὰ διανείμῃ τὰ **ὑψώματα** εἰς τοὺς ἑορτάζοντας Σπύρους καὶ Σπυριδούλαις, καὶ κατόπιν νὰ τὸν ἐπισκεφθῇ—τὸν εὗρον ἀσθενοῦντα ἐπὶ τῆς κλίνης του. Συνωμίλησαν ὀλίγον καὶ κατόπιν ἠγέρθησαν νὰ φύγωσιν.

— Περαστικά σου, Γέροντα, τοῦ ηὐχήθησαν, ἀφοῦ τοῦ ἐφίλησαν τὸ χέρι καὶ ἡτοιμάσθησαν νὰ ἐξέλθωσιν.

— Εὐχαριστῶ, παιδιά μου, δὲν εἶνε τίποτε..... γηρατεῖα μόνον...., ἀπήντησεν οὗτος.

— Κάνε κουράγιο, Γέροντα, γιὰ τὰ Χριστούγεννα, τοῦ εἶπεν ὁ γεροντότερος τῶν ἐπιτρόπων καὶ ὁ παλαιότερος τῶν φίλων του, ὁ γέρω Θανάσης ἀπὸ τὸ Δίστομο.

— Ἔννοια σας, τὰ Χριστούγεννα, καλὰ-ξεκαλά, θὰ ἔλθω....., ἀπήντησεν εἰς αὐτὸν μετὰ πεποιθήσεως.

Μετ' ὀλίγον διεδόθη στὴν πόλιν, ὅτι ὁ Παπαγιάννης κινδυνεύει ἀπὸ τὰ γηρατεῖά του.

Πέρασαν ὀλίγαι ἡμέραι ἀπὸ τότε· ὁ Παπαγιάννης ἐξηκολούθει νὰ μένῃ σπῆτί του ἀσθενής. Τὰ Χριστούγεννα ἐπλησίασαν.

***

Ὁ χειμὼν ἦτο βαρὺς ὄχι μόνον στὴν πόλιν αὐτήν, ἀλλὰ καὶ εἰς ὁλόκληρον τὴν Ἑλλάδα. Χιόνι εἶχε πέσει ἀρκετὸ—ἐνάμισυ μπόϊ—καὶ εἶχε καλύψῃ ὅλην τὴν ἔκτασιν. Ὑπ' αὐτὸ πολλὰ ζῶα εἶχον εὕρῃ τὸν θάνατον.

Ἡ ἡμέρα τῶν Χριστουγέννων ἔφθασε. Τὴν παραμονὴν τὸ ἀπόγευμα, ποῦ κτύπησαν γιὰ ἑσπερινὸν τόσον χαρμόσυνα τὴν καμπάνα, ὀλίγα παιδιὰ πῆγαν νὰ εἰποῦν στὰ σπήτια, τὰ «**Χριστόγεννα-πρωτόγεννα**». Ποιὸ παιδὶ νὰ πάῃ μὲ τόσο χιόνι; Ἕνας ἀέρας ἐφυσοῦσε δυνατὸς ποῦ ἔκαμε τοὺς γυμνοὺς ἀπὸ φύλλα κλώνους νὰ βοΐζουν τόσον ἀπαισίως. Συγχρόνως ἠκούσθη καὶ ὁ πρῶτος ἦχος τῆς καμπάνας. Ἦσαν Χριστούγεννα! Δειλὰ-δειλὰ ἤρχισαν ν' ἀναφαίνωνται μερικὰ φαναράκια εἰς τοὺς δρόμους... Ἤρχοντο οἱ πιστοὶ ὁδηγούμενοι μὲ τὸ μικρὸ αὐτὸ φῶς, ὅπως καὶ οἱ μάγοι μὲ τὸ ἀστέρι εἰς τὴν φάτνην, εἰς τὴν ἐκκλησίαν — εἰς τὴν ὁποίαν τόσον γλυκὰ τοὺς ἐκαλοῦσεν ἡ καμπάνα — καὶ ὅπου θὰ ἤκουον τὰ τόσον ὡραῖα καὶ μελῳδικὰ ᾄσματα τῆς τοῦ Χριστοῦ Γεννήσεως. «**Δεῦτε ἴδωμεν πιστοί, ποῦ ἐγεννήθη ὁ Χριστός...**» «**Χριστὸς γεννᾶται, δοξάσατε...**» «**Τί θαυμάζεις Μαριάμ;**» μαζὴ μὲ τὰ μικρὰ παιδάκια των διὰ νὰ κοινωνήσουν.

Ἡ ἐκκλησία μετ' ὀλίγον ὑπερεπληρώθη. Ὅλων τῶν ἐκκλησιαζομένων οἱ ὀφθαλμοὶ ἦσαν ἐστραμμένοι πρὸς τὸ ἱερὸν διὰ νὰ ἴδωσιν ἐὰν ὁ Παπαγιάννης ἤθελεν ἀψηφήσῃ τὴν θύελλαν αὐτὴν τῶν στοιχείων καὶ ἤθελεν ἔλθῃ νὰ ἱερουργήσῃ συμφώνως μὲ τὴν ὑπόσχεσιν ποῦ εἶχε δώσῃ στὸν γερω-Θανάση τὸν ἐπίτροπο....

Ἐκεῖ μέσα εἰς τὸ ἱερὸν τὸν εἶδον νὰ **θυμιατίζῃ** πρὸ τῶν Ἁγίων Εἰκόνων μὲ εὐθυτενὲς τὸ σῶμα, ὡσὰν νὰ μὴ ἦτο αὐτὸς ὁ Παπαγιάννης ὁ ὀλίγον κυφός....

Ὅταν ἔφθασεν εἰς τὰ **μεγαλυνάρια** ἐπρόβαλεν εἰς τὴν **Ὡραίαν Πύλην** νὰ θυμιατίσῃ! Οἱ ὀφθαλμοί του ἐδάκρυον ἐκ συγκινήσεως καὶ οἱ πόδες του ἔτρεμον· τὸ θυμιατὸν δὲ ἐκινεῖτο μηχανικῶς, — δύναταί τις εἰπεῖν — ἐκ τοῦ κραδασμοῦ τῶν χειρῶν του, ἐνῷ τὸ στόμα του ἀνοιγόκλειεν ἀναπέμπον προσευχὰς εἰς τοὺς Ἁγίους. Ἡ συγκίνησις αὕτη τοῦ ἱερέως ἐγένετο ἀμέσως ἀντιληπτὴ εἰς τὸν κόσμον, ὅστις ἤκουε μετὰ προσοχῆς τὰ τερψίκοα πρὸς τὴν Θεοτόκον **Μεγαλυνάρια**. Ὁ γέρω-Θανάσης ὁ ἐπίτροπος τὸν παρεκάλεσε νὰ ἡσυχάσῃ ὀλίγον.

— Θανάση, τοῦ ἀπήντησεν οὗτος, ἔχεις δίκαιον· θὰ μείνω νὰ μεταλάβω τὰ μικρὰ καὶ θὰ ἀφήσω τὴν λειτουργίαν στὸν Παπαναστάση....

***

Ἕνα καιράκι ποῦ ἄναψαν εἰς τὴν ἀριστερὰν μικρὰν θύραν τοῦ ἱεροῦ ἐδήλωσεν ὅτι, ὅσοι πιστοὶ ἐθεώρουν τὸν ἑαυτόν των ἄξιον νὰ δεχθῇ τὸ **Τίμιον Σῶμα καὶ Αἷμα τοῦ Χριστοῦ**, νὰ προσέλθουν νὰ γείνουν κοινωνοὶ αὐτοῦ. Συγχρόνως δ' ἐφάνη καὶ ἡ χλωμὴ μορφὴ τοῦ Παπαγιάννη μὲ τὸ **εὐχητάριον** ἀνὰ χεῖρας.

Ὅλα τὰ μικρὰ παιδάκια καθαροντυμένα καὶ κρατοῦντα εἰς τὰς χεῖράς των ἓν μικρὸ ἐρυθροῦν μὲ κυανῆν μεταξωτὴν φοῦνταν φεσάκι, — ἦτο συνήθεια ἐκ Τουρκοκρατίας νὰ φοροῦν τοιοῦτο φεσάκι, ὅταν πρόκειται νὰ μεταλάβουν — εὔθυμα καὶ χαρωπὰ προσέτρεξαν εἰς αὐτὸν σὰν μικρὸ σμῆνος ἀπὸ μέλισσας. Μαζὴ μ' αὐτὰ προσῆλθον καί τινα γραΐδια, καὶ μερικοὶ γέροντες μὲ κατάλευκον — σὰν χιόνι — τὴν φουστανέλλα των.

Ἀφοῦ ἐδιάβασε τὴν **εὐχή**, ἔλαβε τὸ **Δισκοπότηρον** καὶ ἡτοιμάζετο νὰ τοὺς κοινωνήσῃ, λέγει ἔνδακρυς:

— Νὰ ζήσετε, παιδιά μου, εἶναι ἡ τελευταία μου μετάληψις ποῦ σᾶς δίνω...

Ἐκεῖ ἐστάθη πιστὸς εἰς τὸ καθῆκόν του, ἕως ὅτου ἐκοινώνησαν ἅπαντες. Κατόπιν εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἱερὸν ὅπου ἐκάθισε μὲ ἐγειρμένην πρὸς τὰ κάτω τὴν κεφαλήν του ἐπὶ μιᾶς πεπαλαιωμένης κασέλλας, εἰς τὴν ὁποίαν ἔθετον τὰς **προσφοράς**, καὶ δὲν ἔλαβε πλέον μέρος εἰς τὴν λειτουργίαν.

Κατὰ τὸ τέλος ὅμως αὐτῆς ὅλοι μετέβησαν πρὸ τῆς **Πύλης**, ὅπως λάβωσι τὸ **ἀντίδωρο** καὶ ἀσπασθῶσι διὰ τελευταίαν φορὰν τὴν χεῖρα τοῦ ἱερέως των.

Ἐκεῖ ἐπί τινος καθίσματος ὁ Παπαγιάννης ἐξετέλει τὸ ἱερόν του καθῆκον διὰ τελευταίαν φοράν, ὅπως καὶ διὰ τελευταίαν φορὰν ηὐχήθη τὸ «**εὐλογία Κυρίου καὶ ἔλεος ἔλθοι ἐφ' ἡμῶν**»...

***

Ἐξημέρωσεν! Ἡ λειτουργία ἐτελείωσε

καὶ ὁ κόσμος ὅλος εὔθυμος μετέβαινεν εἰς τὰς οἰκίας των, ἐνῷ οἱ δύο νεώτεροι ἐπίτροποι μετέφερον τὸν **Γέροντα** εἰς τὸ ἰδιαίτερον οἴκημά του, ὑπὸ τὰς μικρὰς τολύπας τῆς χιόνος, ποῦ ἔπιπτεν.

⁂

Τὸ μεσημέρι ἀκριβῶς ἠκούσθη πένθιμος ἦχος τῆς καμπάνας τῆς **Λόντζας**. Ὁ Παπαγιάννης δὲν ὑπῆρχε πλέον. Ἀνεπαύθη ἐν Κυρίῳ εὐχαριστημένος διότι ἐξετέλεσεν ὅ,τι εἶχεν ὑποσχεθῆ... Ἐκοινώνησε διὰ τελευταίαν του φορὰν τοὺς ἐνορίτας του!

ΑΘ. ΣΤ. ΖΕΡΒΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗΝ

ΤΑ ΝΕΡΑ ΤΗΣ ΚΛΗΜΑΤΙΑΣ

Σ' τὴ μέση ἀπὸ μιὰ θελκτικὴ κοιλάδα, ποῦ ποτίζεται ἀπὸ τὰ πολλὰ νερά, ποῦ ὁλόγυρα πηγάζουν, εὑρίσκεται τὸ μικρὸ χωριὸ ἡ Κλημματιά, ὄμορφο γιὰ τὴ ρυμοτομιά του καὶ τὴν ἀσπράδα τῶν σπιτιῶν του, ποῦ καὶ 'πὸ μακρυὰ καὶ 'πὸ κοντὰ κάνει τὴν ἐντύπωσι μιανῆς νυφούλας στολισμένης, καὶ μέσα σένα ὡραῖο παράδεισο κλεισμένης· ἡ πρασινάδα του, ἰδίως κατὰ τοὺς καυστικοὺς τοῦ καλοκαιριοῦ μῆνες, εἶνε φαινόμενο ἐξαίρετο, τὰ δὲ ὁλόγυρα βουνά, ποῦ μὲ χάρι τὸ στεφανώνουνε, τοῦ δίνουνε μιὰν ὄψι μαγική, ποῦ δύσκολα 'μπορεῖ κανεὶς νὰ τὴν εὕρῃ παρόμοια, εἰς ἄλλα χωριὰ τῆς Κέρκυρας· ἔχει νερὰ ἄφθονα ποῦ ἔρχονται ἀπὸ τὰ βουνὰ τοῦ Παντοκράτορος, μὰ ἔχει καὶ δύο πηγὲς δικές του, ποῦ χωρίζουνε τὸ χωριὸ σὲ δύο στρατόπεδα, εἰς ἀπανωβρυσίτες καὶ κατωβρυσίτες· σὰν κάποτες τὸ χειμῶνα φουσκώνει τὸ ποτάμι καὶ δὲν 'μποροῦν οἱ κατωβρυσίτες νὰ τὸ διαπεράσουν, γιὰ νὰ πᾶν 'στὴ βρύσι τους, εἶν' ἠναγκασμένοι νὰ πᾶνε 'στὴν ἀπάνω βρύσι, καὶ τότε ἀκοῦν τὰ σκώμματα τῶν πανωβρυσιτῶν, ποῦ κάποτε καὶ σὲ καυγάδες καταλήγουνε· ἡ κάτω βρύσι εἶνε ἕνας μεγάλος κρουνός, ποῦ ἀενάως τρέχει, ἀλλὰ τὸ καλοκαῖρι μὲ λιγώτερο νερό· ἡ πάνω βρύσι εἶνε πηγή, ὁλόγυρα μὲ τεῖχη κλεισμένη, καὶ μόνο ἀπὸ μιὰ μεριὰ τρέχει τὸ νερό, ποῦ ποτίζει τὰ περσότερα σπαρτὰ τοῦ λειβαδιοῦ τοῦ μικροῦ χωριοῦ.

Ἔβοσκε κάποτε ἕνας πιστικὸς τὰ πρόβατά του ἀπάνω 'στὸ βουνὸ καὶ κάθε μεσημέρι, ποῦ ἐστάνευε, ἔβλεπε μιὰ κατσίκα νὰ φεύγῃ ἀπὸ τὸ κοπάδι καὶ νὰ χάνεται στὸ λόγγο καὶ σὲ κάμποση ὥρα νὰ γυρίζῃ πάλι· αὐτὸ ἐγενόντανε γιὰ πολλαὶς ἡμέρες, ὅσο ποῦ τοῦ κέντησε τὴ περιέργεια νὰ τὴν παρακολουθήσῃ· ἴδε πῶς πήγαινε πάντοτε σένα μεγάλο χανδάκι, ποῦ ἔτρεχε νερὸ καθάριο καὶ πάρα πολὺ δροσιστικό· γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ πιῇ καὶ αὐτός, ἔριψε μέσα μιὰ πέτρα, γιὰ νὰ πατήσῃ καὶ ὅταν ἔπιε τὴν ἀφῆκε 'κεῖ καὶ ἔφυγε. Τότε ἀκούστηκε ποῦ 'στὴ Κλημματιὰ ἔστυψε ἡ πάνω βρύσι ὅλως διόλου, καὶ οἱ χωρικοὶ ἔχανα τὰ σπαρτά τους, ἔκαμαν δέησες καὶ παράκλησες, ἐξορκισμοὺς καὶ ἀφορισμούς, μὰ τίποτε, νερὸ δὲν ἐρχόντανε· (ἀναφέρεται μάλιστα καὶ ἕνα ἀνέκδοτο, ποῦ τοὺς τὸ λέγουν τάλλα χωριὰ γιὰ πείραγμα, ὡσὰν ἀναβαλλόμενο· ἐκεῖ ποῦκαναν τὴ λιτανεία, κι' ἔφθασαν κοντὰ 'στὸ καμπαναριὸ μιανῆς ἐκκλησιᾶς, εἶδον ψηλά, 'πάνω 'στὸν ἀεροδείκτη, νὰ κάθεται μιὰ κουκουβάγια καὶ μὲ περίεργο τρόπο νὰ τοὺς παρατηρῇ· ἐνόμισαν οἱ ἁπλοϊκοὶ ἄνθρωποι πῶς εἶνε ἄγγελος θεοῦ! καὶ πάραυτα γονυπετήσαντες ἤρχισαν δεόμενοι ὡς ἑξῆς:

«Ἂν εἶσαι θέλημα Θεοῦ καὶ ἄγγελος Κυρίου»,
«κατέβα νὰ σὲ προσκυνήσουνε οἱ κάτοικοι τοῦ χωρίου».

Οἱ δὲ ἐξ ἄλλων χωριῶν λέγουν ἀντὶ *οἱ κάτοικοι τοῦ χωρίου, τὰ παίγνια τοῦ χωρίου!*

Τότε ὁ πιστικὸς θυμήθηκε τὸ χανδάκι καὶ τὴ πέτρα ποῦ ἔριξε μέσα καὶ χωρὶς νὰ εἰπῇ τίποτε, πῆγε καὶ τὴν ἐσήκωσε ὀλίγο καὶ ἔτσι ἤρχισε νὰ ξανάρχεται τὸ νερὸ 'στὴ βρύσι τοῦ χωριοῦ, ἀλλ' ὄχι σὰν καὶ πρῶτα ἄφθονο.

Κέρκυρα **«Αἰολόμητις»**.

«Γιώργη, εἶπες εἰς τὸν δάσκαλόν σου, ὅτι σὲ ἐβοήθησα εἰς τὸ Γαλλικό σου θέμα;

«Μάλιστα, πατέρα.

«Καὶ τί σοῦ εἶπε:

«Εἶπεν ὅτι δὲν ἤθελε νὰ μὲ κρατήσῃ εἰς τὸ σχολεῖον, διότι δὲν τοῦ ἐφάνη δίκαιον νὰ ὑποφέρῃ ὁ υἱὸς διὰ τὴν ἀμάθειαν τοῦ πατρός».

ΜΟΝΟΛΟΓΟΣ

Εἶμαι φοβερὰ πεινασμένος. Ὁ ὑπηρέτης μοῦ εἶπεν, ὅτι τὸ φαγητὸν θὰ εἶνε ἕτοιμον μετὰ δώδεκα λεπτά.

Καλά, νομίζω ὅτι ἠμπορῶ νὰ ὑποφέρω. Ἔπρεπε νὰ φθάσω μετὰ μίαν ὥραν. Δὲν ἐννόησα πῶς τόσον γρήγορα ἐπέρασεν ὁ καιρός.

Νὰ ἔρχεται ὁ ὑπηρέτης μὲ τὸ ψωμί. Καλό μου ψωμάκι, ἀλλὰ δὲν ἔχει καθόλου τὴν δύναμιν νὰ τρέφῃ.

Καὶ ν' ἀποθάνω δὲν θὰ ἐγγίσω τὸ ψωμί. Τώρα ἐννοῶ πῶς ὁ ναυαγὸς αἰσθάνεται ἑαυτὸν ἐπὶ μιᾶς ἐρήμου πεινῶν.

Μὰ ἀπορῶ μὲ αὐτὸ τὸ φαγί, πότε θὰ ἔλθῃ ἐπὶ τέλους. Ἔπρεπε νὰ εἶνε ἐδῶ μετὰ ἑξ λεπτά. Χαίρω διότι δὲν τρώγω ἐκεῖνο τὸ ψωμί. Ἄλλοι ἄνθρωποι θὰ τὸ ἔτρωγον ὅλο. Ἐγὼ ὄχι! Δὲν ἐπιθυμῶ νὰ πράξω τι, τὸ ὁποῖον δὲν εἶνε ἀπολύτως δίκαιον. Νὰ ἐγγίσω τὸ ψωμὶ ἐκεῖνο; Ποτέ!

Δὲν ξεύρω ἂν εἶνε γαλλικὸ ψωμί. Θὰ τὸ δοκιμάσω ἀμέσως διὰ νὰ πεισθῶ.

Αὐτὸ εἶνε ἀπ' τὸ ψωμὶ ποῦ ἔτρωγα πάντοτε. Διάσημος ἄνθρωπος, ἀλλὰ πεινῶ! Ὀμορφό μου βούτυρο! Φαίνεται καὶ φρέσκο, καὶ εἶνε φρέσκο.

Ψωμὶ καὶ βούτυρο πᾶνε πολὺ καλά. Τίποτε ἄλλο δὲν εἰξεύρω νοστιμότερο ἀπὸ τὸ βούτυρο μὲ τὸ ψωμί. Ἀνάθεμα αὐτὸ τὸ φαγί! Εἰξεύρω ὅτι δὲν θὰ ἔλθῃ ποτέ. Ἔχασα πᾶσαν ἐλπίδα νὰ τὸ ἴδω ποτέ.

Ἐνδυναμωτικὸ ψωμί! Θαυμάζω πῶς αὐτὸ τὸ παιδὶ ἔφερε μόνον τόσον ὀλίγον βούτυρον. Καὶ τὸ βούτυρό τους ὁμοιάζει τὸ ἀκάθαρτο καὶ πενιχρὸν ἑστιατόριόν των. Ἐδῶ παιδί, περισσότερον βούτυρο. (Αὐτὸ τὸ ψωμὶ ὅλο ἔφυγε.)

Παιδί, φέρε με περισσότερο ψωμί. Κόψε με τὸ διπλάσιο ποῦ εἶχα πρὸ ὀλίγου. Πρέπει νὰ ἔχω ψωμί. Ποτὲ δι' ὅλης μου τῆς ζωῆς δὲν ἐπείνασα τόσον πολύ. Ποτέ μου δὲν ἔφαγα τόσον ὡραῖο ψωμί. Ποτέ μου τόσον ἔκτακτο βούτυρο. Παράξενο πρᾶγμα. Ἔχασα καὶ τὸ ἐλάχιστον ἴχνος τῆς ἐντροπῆς.

Βρὲ σύ, τί εἶν' αὐτό; Τὸ φαγητόν; Πάρτο πίσω γρήγορα, ἀνόητε! Πῶς ἠμπορῶ νὰ φάγω ἄλλο φαγητόν, ἀφοῦ εἶμαι γεμᾶτος ἀπὸ βούτυρο καὶ ψωμί;

Η ΕΥΚΑΙΡΙΑ

Μίαν φορὰν ἡ Εὐκαιρία ἐξῆλθεν εἰς ἀναζήτησιν καταλλήλων προσώπων διὰ μίαν ἐπικερδῆ ἐργασίαν.

Ἔνευσεν εἰς ἕνα τελειόφοιτον γυμνασίου, ἀλλ' ἐκεῖνος δὲν ἔδωκε κἀμμίαν προσοχήν, ἐπειδὴ ἦτο βυθισμένος εἰς τὸ φούτμπολ.

Ἔπειτα ἐκτύπησεν εἰς τὸ παράθυρον ἑνὸς λογιστοῦ, ὁ ὁποῖος κατεγίνετο μὲ κἄτι παληόχαρτα. Τὴν παρετήρησεν ὀλίγον, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον καταβιβάσας τὴν κεφαλήν, τὴν ἔκαμε νεῦμα διὰ τῆς ἑτέρας χειρὸς νὰ ἀπέλθῃ.

Μετὰ ταῦτα ἡ Εὐκαιρία διηυθύνθη πρὸς ἕνα νέον, ὅστις εἶχε κατορθώσει νὰ περισσεύσῃ περὶ τὰς χιλίας λίρας.

«Ἔλα νὰ εἰσέλθωμεν εἰς αὐτὸν τὸν στενὸν δρόμον» τῷ λέγει.

«Δὲν θέλω τὴν συντροφιάν σου», εἶπεν ἐκεῖνος. «Ξεύρω τὸν λογαριασμόν μου».

Ἡ Εὐκαιρία ἐκτύπησεν εἰς τὴν θύραν πολιτικῶν, νομικῶν, ἰατρῶν, ἐμπόρων. Ἐδοκίμασε γέροντας, νέους καὶ παιδιά. Ἀλλὰ κἀνεὶς ἐξ αὐτῶν δὲν τῇ ἔδιδεν ἀπάντησιν.

Κατήντησεν ἀληθὴς ἀλήτης ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς.

Μίαν ἡμέραν, ὅτε εἶχε ἀνδρωθῇ ἀπεφάσισε νὰ δημοσιεύσῃ εἰς τὰς ἐφημερίδας τὰ ἑξῆς:

«Θέσις λίαν προσοδοφόρος, κενή. Μὲ τὴν πρώτην εὐκαιρίαν. Ὁ πρῶτος ἐλθὼν προσλαμβάνεται. Πληροφορίαι εἰς τὰ γραφεῖα».

Ἐντὸς εἰκοσιτεσσάρων ὡρῶν ἡ αἴθουσα ἐπληρώθη ἀσφυκτικῶς δικηγόρων, λογιστῶν, νομικῶν καὶ ἄλλων νέων, οἱ ὁποῖοι τὴν ἔσκωπτον, ὅτε περιήρχετο τὰς ὁδούς. Παρετάχθησαν κατὰ σειρὰν ἐναγωνίως ἀναμένοντες τὰ ἀποτελέσματα.

Αὐτὴν τὴν φορὰν ὅμως ἡ Εὐκαιρία ἦτο ἀνεξάρτητος.

«Κύριοι, εἶπεν, ἤλθατε πολὺ ἀργά. Διατί δὲν μὲ ἠκούετε πρότερον;»

«Διότι, ἀπήντησαν, δὲν πιστεύομεν τί ποτε ἐὰν δὲν τὸ ἴδωμεν εἰς τὴν ἐφημερίδα».

Ἡ Εὐκαιρία κατεβίβασεν ὀλίγον τὴν κεφαλήν.

«Πολὺ καλά», εἶπε, καὶ ἀμέσως πηδήσασα ἔξω τοῦ δωματίου ἤρχισε νὰ φεύγῃ δρομαίως. Οἱ μνηστῆρες τῆς θέσεως κατανοήσαντες τὴν ἀπάτην των ἤρχισαν νὰ τρέχουν κατόπιν αὐτῆς. Ἐπὶ ὁλόκληρα ἔτη τὴν κατεδίωκον, ἀλλ' ἦτο ἀδύνατον νὰ τὴν συλλάβουν.

Ἐγήρασαν, ἐξησθένησαν καὶ κατήντησαν ἄχρηστοι, ἀλλ' ἀκόμη τὴν κατεδίωκον. Καὶ μίαν ἡμέραν, ὅτε πλέον τὰ παραλελυμένα γόνατά των δὲν ἴσχυον πλέον νὰ τοὺς ὑποστηρίξουν, ἐζαλίσθησαν καὶ ἐσταμάτησαν. Τότε ἡ Εὐκαιρία ἐστράφη καὶ τοὺς ἐπλησίασεν.

«Ἐπὶ ἔτη ὁλόκληρα, εἶπον, σὲ ἐδιώκομεν καὶ δὲν ἠδυνήθημεν νὰ σὲ συλλάβωμεν. Τώρα τί νὰ σὲ κάμωμεν;»

Ἡ Εὐκαιρία ἀπήντησεν, ἐνῷ κινοῦσα τὴν χεῖρα τοὺς ἀπεχαιρέτα.

«Τώρα, κύριοι, καταδιώξατε τὸν ἑαυτόν σας!»

(Ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ)

ΤΑ ΤΡΟΦΙΜΑ
ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

Ὁ Διοκλητιανὸς ἐξέδωκεν, ὡς γνωστόν, κατὰ τὸ ἔτος 301 μ. Χ. διάταγμα, διὰ τοῦ ὁποίου ἐκανονίζοντο αἱ τιμαὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ὠνίων τῆς ἀγορᾶς καὶ τῶν ἐλαχίστων ἀκόμη ὡς καὶ τῶν ἡμερομισθίων τῶν ἐπαγγελματιῶν· δι' αὐτοῦ ἐπεβάλλετο ποινὴ θανάτου εἰς ἐκεῖνον τὸν ἔμπορον ἢ ἐπαγγελματίαν, ὁ ὁποῖος ἐπώλει εἰς τιμὴν ἀνωτέραν ἐκείνης, ἣν ἀνέγραψεν ἡ ἐπίσημος αὐτὴ ταρίφα τοῦ Διοκλητιανοῦ. Πολὺ περίεργοι καὶ ἐκτάκτως ἐνδιαφέρουσαι εἶναι αἱ διατιμήσεις αὐταί, δεικνύουσαι τὸ πρακτικὸν πνεῦμα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης καὶ τὸν σεβασμὸν πρὸς τὰς ἀστυνομικὰς διατάξεις.

Τὸ ἐπίσημον κείμενον ἦτο λατινιστί, ἀλλ' αἱ διάφοροι πόλεις εἶχον καὶ μετάφρασιν εἰς τὴν ἑλληνικήν· ἐσώθησαν δὲ μέχρι τοῦδε 55 περίπου τεμάχια, ἐκ τῶν ὁποίων τὰ πλεῖστα ἑλληνιστὶ καὶ ἰδίως εἰς τὴν Ἀνατολὴν (Ἑλλάδα, Μικρὰν Ἀσίαν, Αἴγυπτον κτλ.), ἐξ αὐτῶν δὲ συνηρμολόγησαν οἱ ἀρχαιολόγοι μέγα μέρος τοῦ ὅλου κειμένου.

Χάριν περιεργείας ἀναφέρομεν ἀπὸ τὴν ταρίφαν τοῦ Διοκλητιανοῦ μερικὰς τιμὰς μὲ τὴν ἀντίστοιχον σήμερον ἀξίαν εἰς χρυσᾶ φράγκα, ἐννοεῖται δὲ ἑκάστην γραφομένην τιμὴν τοῦ διαγράμματος τούτου εἰς τὸ ἀνώτατον ὅριόν της, τὸ ὁποῖον ἐπὶ ποινῇ θανάτου δὲν ἐπιτρέπετο νὰ ὑπερβῇ τις.

Κρέατα. Κρέας βοείου, λίτρα μία, δηνάρια ὀκτὼ=φρ. χρ. 0,18.

Κρέας ἀρνίου, λίτρα μία, δηνάρια δώδεκα=φρ. χρ. 0,27.

Χοίρου γαλαθηνοῦ ἀπὸ γάλακτος, λίτρα μία δηνάρια δεκαὲξ=φρ. χρ. 0,35.

Λαγὸς εἰς δηνάρια ἑκατὸν πεντήκοντα=φρ. χρ. 3,53.

Περιστερῶν ζεῦγος, ἕν, δηνάρια εἴκοσι τέσσαρα=φρ. χρ. 0,54.

Ποτά. Ζῦθος, ἰταλικός, ἑκτέος εἷς (ἡμίσεια λίτρα) δηνάρια δύο=φρ. χρ. 0,04.

Εἴδη πολυτελείας καὶ ἄλλα. Ἱτερὸν παόνιον κάλλιστον, ἕν, δηνάρια δύο=φρ. χρ. 0,04. Τάπης, Καππαδοκικὸς ἢ Ποντικὸς δηνάρια τρισχίλια φρ. χρ. 67,50. Ἄμαξα δίτροχος μετὰ ζυγοῦ χωρὶς σιδήρου, δηνάρια πεντακόσια φρ. χρ. 18. Λίνον τοῦ καλουμένου στουπίου πρώτης φώρμης λίτρα μία, δηνάρια εἴκοσι τέσσαρα φρ. χρ. 0,54. Μελανίου λίτρα μία, δηνάρια δώδεκα φρ. χρ. 0,27.

Ἐπαγγέλματα. Κουρεῖς καθ' ἕκαστον ἄνθρωπον, δηνάρια δύο, φρ. χρ. 0,04. Εἰκονογράφῳ τρεφομένῳ ἡμερησίᾳ, δηνάρια ἑκατὸν πεντήκοντα=φρ. χρ. 3,53. Χαμαιδιδασκάλῳ ὑπὲρ ἑκάστου παιδὸς μηνιαῖα δηνάρια πεντήκοντα=φρ. χρ. 1,18. Οἰκολόγῳ ἤτοι νομικῷ μισθὸν ἐντάξεως· δηνάρια διακόσια πεντήκοντα=φρ. χρ. 5,88. Δικολόγῳ, ἤτοι νομικῷ μισθὸν διαστάσεως· δηνάρια χίλια=φρ. χρ. 23,50.

Τρία εἶνε τὰ καλλίτερα κοσμήματα τῆς νεότητος. Τὸ κεφάλι ποῦ ξέρει νὰ σκέπτεται, ἡ γλῶσσα ποῦ ξέρει νὰ συγκρατῆται καὶ τὸ πρόσωπο ποῦ ξέρει νὰ ἐρυθριᾷ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ἱεραπόστολός τις ἐκήρυττεν ἐν τῷ καθεδρικῷ ναῷ τῆς Ἀμιένης. Ὁ πανιερώτατος de la Mothe, *ἐπίσκοπος, παρευρεθεὶς εἰς ἓν τῶν κηρυγμάτων του ἀπεκοιμήθη. Τὸ αὐτὸ ἑσπέρας ὁ ἱεροκήρυξ δειπνῶν παρὰ τῷ ἱεράρχῃ, τοῦ εἶπεν:*

— Πανιερώτατε, ἐκοιμήθητε θαρρῶ, τὴν ὥραν ποῦ ἐγὼ ἐκήρυττον.

— Αἰδεσιμώτατε πάτερ μου, ἀπαντᾷ ὁ ἐπίσκοπος, μὴ δυσαρεστηθῆτε διὰ τοῦτο, διότι ἂν σεῖς μὲ μεμφθῆτε διότι ἐκοιμήθην διαρκοῦντος τοῦ κηρύγματός σας, θὰ σᾶς μεμφθῶ τότε καὶ ἐγὼ διότι μὲ ἀπεκοιμήσατε!

⁂

Ὁ Λόρδος Βούκιγχαμ ἦτο τέλειος τύπος Σάϋλωκ, ἀποστερῶν ἑαυτὸν καὶ τῶν ἀπολύτως χρειωδῶν διὰ νὰ κάμῃ οἰκονομίαν.

Εἰς τὸν Σὶρ Ροβέρτον Βίνερ ἔλεγε μίαν ἡμέραν:

— Φοβοῦμαι μήπως ἀποθάνω πτωχὸς ὡς ὁ Ἰώβ.

— Καὶ ἐγὼ φοβοῦμαι ὅτι ζῆτε σὰν τὸν Ἰώβ, τοῦ ἀπήντησεν ἐκεῖνος.

⁂

Παλαιὰ χαλκογραφία παριστῶσα παγοδρομοῦντας ἔφερε κάτωθι τὸ ἑξῆς ὡραῖον τετράστιχον:

«Ἐπὶ λεπτοῦ κρυστάλλου ὁ χειμὼν ὁδηγεῖ τὰ βήματά των. Ἡ ἄβυσσος εἶνε ὑπὸ τὸν πάγον. Τοιαύτη καὶ τῶν τέρψεών μας ἡ εὔθραυστος ἐπιφάνεια. Διολισθαίνετε, θνητοί, ἐλαφρόποδες».

⁂

Ὁ διάσημος πειρατὴς καὶ ἔνδοξος παρὰ τοῖς Γάλλοις ἥρως Dugnay—Trouin, *ἠρέσκετο κἄποτε νὰ διηγῆται τὰ κατορθώματά του. Ἡμέραν τινὰ περιέγραφε μίαν ναυμαχίαν καθ' ἣν εἶχεν ὡς ὑπουργίδα, οὕτως εἰπεῖν, πλοῖον φέρον τὸ ὄνομα: «Ἡ Δόξα».*

— Διέταξα, λέγει τὴν «Δόξαν» νὰ μὲ ἀκολουθήσῃ...

— Καὶ σᾶς ἠκολούθησε! εἶπε μειδιῶν εἷς τῶν παρισταμένων.

ΜΑΡΤΥΡΙΟΝ... Η ΥΓΕΙΑ

— Νά τον ὁ Σιδηροβραχίων. Ὁποία εἰκὼν ἀνθρωπίνης τελειότητος!

— Ἀληθινά, ἀλλὰ μὲ τί κόπους!

— Πῶς, ἀφοῦ φαίνεται ὑγιὴς σὰν τὸ μουλάρι.

— Ἔτσι, ἔτσι ἀληθινά. Ποτὲ δὲν ἀρρώστησεν εἰς τὴν ζωήν του· δὲν ξεύρει τί εἶνε νὰ κρυώσῃ κανείς. Ἀλλά, φίλε, ἄκουσον μὲ πόσας θλίψεις πληρώνει αὐτὴν τὴν εὐεξίαν.

— Πῶς συμβαίνει αὐτό;

— Μαρτυρεῖ διὰ τὴν ὑγείαν του.

— Νομίζω ὅτι αὐτὸ θὰ εἶνε εὐχάριστον μαρτύριον.

— Ἔτσι; Ἴσως ἐὰν ἐπρόκειτο νὰ ὑποφέρετε μίαν μόνον ἡμέραν τί ὑποφέρει αὐτὸς καθ' ἑκάστην, θὰ ἐπροτιμούσατε τοὺς πόνους καὶ τὰς θλίψεις ἑνὸς πάσχοντος ἐκ χρονίου νοσήματος.

— Βρὲ πᾶνε στὸ καλό σου, ἀνόητε.

— Καλά, ἄκουσε. Ἐγείρεται καθ' ἑκάστην πρωΐαν εἰς τὰς ἓξ ἀπὸ τὸ ζεστὸ κρεββάτι του, ἀδιάφορον πόσους βαθμοὺς κατέπεσεν ὁ ὑδράργυρος ὑπὸ τὸ μηδὲν μέσα εἰς ἕνα δωμάτιον, τοῦ ὁποίου τὰ παράθυρα ἔμειναν ἀνοικτὰ ὅλην τὴν νύκτα. Ὕστερον ἀπαναῇ ἡμίσειαν ὥραν εἰς γυμναστικὴν δεκάκις βαρυτέραν ἀπὸ ἐκείνην ποῦ κάμνει ὁ ἀχθοφόρος κάτω ἀπὸ τὸ φορτίον του. Μετὰ ταῦτα πηδᾷ μέσα εἰς παγόνερο καὶ τρίβει τὰ μέλη του δυνατὰ μὲ χειρόμακτρον κοντὰ εἰς τὸ ὁποῖον ἡ σπασμένη πέτρα εἶνε μαλακή. Κάθηται μετ' ὀλίγον εἰς τὸ φαγητὸν μὲ ἐξωτερικὸν πεναλέου ἐλέφαντος, ἀλλὰ τρώγει μόνον ὀλίγα ὄσπρια, ἐγειρόμενος ἀπὸ τὴν τράπεζαν μὲ διπλασίαν πεῖναν παρ' ὅ τι εἶχεν ὅτε ἐκάθισε. Περιπατεῖ ἀπὸ δέκα ἕως εἴκοσι μίλλια τὴν ἡμέραν. Οὐδέποτε πλησιάζει καφέν, καπνὸν ἢ μεθυστικὸν ποτόν. Εἶνε πάντοτε πεινασμένος, διότι εἶνε ἀνθυγιεινὸν νὰ ὑπεργεμίζῃ κἀνεὶς τὸν στόμαχόν του μὲ οἱανδήποτε τροφήν. Γελᾷ μὲ τὰς ἀνοησίας τῶν ἄλλων, διότι ἡ φαιδρότης συντελεῖ τὰ μέγιστα εἰς τὴν διατήρησιν τῆς ὑγείας. Πάντοτε προσέχει νὰ προσθέσῃ κάτι περισσότερον εἰς τοὺς κόπους;

του. Δὲν γνωρίζει τὴν πολυτέλειαν τοῦ νὰ μαζεύεται καὶ νὰ κουκουλώνεται ὅταν αἰσθάνεται τὸν ἑαυτόν του ὀλίγον ἀδιάθετον. Αὐτὸς λοιπὸν εἶνε ὁ φόρος τὸν ὁποῖον πληρώνει διὰ τὴν ὑγείαν του. Ὑπάρχουν καὶ ἄλλα, τὰ ὁποῖα ὅμως ἐλησμόνησα.

— Οὔ-ου-οὔ! Δὲν εἶχον τὴν ἰδέαν, ὅτι αἱ συνταγαὶ τοῦ ἰατροῦ ἦσαν τόσον φθηναί. Πᾶμε καὶ νὰ μὴ κάμωμεν κανὲν ἐξ ἐκείνων, τὰ ὁποῖα κάνει αὐτός.

ΑΙ ΝΕΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΙ ΤΟΥ ΕΔΙΣΣΩΝ

Ὁ Ἔδισσων τώρα καταγίνεται εἰς τὸ πῶς νὰ καταστήσῃ τὸ αὐτοκίνητον ἀναπαυτικώτερον καὶ εὐθηνότατον, οὕτως ὥστε ν' ἀποβῇ τὸ μόνον συγκοινωνίας μέσον τοῦ μέλλοντος. Εἶνε ἀληθές, ὅτι ἀκόμη δὲν κατώρθωσέ τι σπουδαῖον καὶ διὰ τοῦτο ἔγινεν ὀλίγον σκεπτικὸς ὁ μέγας ἐφευρέτης· ἀλλὰ δὲν ἀπελπίζεται οὔτε ἀπογοητεύεται· ἀλλὰ ἐπιμόνως εἰς τὸ ἐργαστήριόν του ἐργάζεται μὲ τὰς νέας ἠλεκτρικὰς συστοιχίας, τὰς ὁποίας θέλει νὰ ἐφαρμόσῃ εἰς τὸ αὐτοκίνητόν του. «Εὗρον τὸ μέταλλον, εἶπεν εἰς ἕνα φίλον του, τοῦ ὁποίου ἔχω ἀνάγκην· ὥστε θεωρῶ τὸ ζήτημα λελυμένον. Πρὸς τοῦτο εἶχα ἀφιερώσῃ πολλῶν ἐτῶν ἀκατάπαυστον μελέτην, δυσκολωτάτην ἐργασίαν καὶ πολλὴν δαπάνην· ἀλλ' αἴφνης μοῦ περιεπλάκη ἡ ἐργασία ἡμέραν τινά». Τῇ βοηθείᾳ τοῦ Κοβαλτίου ἐφεῦρε μίαν μεταλλικὴν οὐσίαν, ἡ ὁποία θὰ φέρῃ ἀναστάτωσιν εἰς τὰς ἠλεκτρικὰς συστοιχίας. Εἰς παρασκευὴν τῶν ἠλεκτρικῶν του συστοιχιῶν θὰ καταγίνεται μία ὁλόκληρος φάμπρικα, τὴν ὁποίαν ἱδρύει καὶ ἡ ὁποία θὰ δύναται νὰ ἑτοιμάζῃ χιλίας τοιαύτας συστοιχίας καθ' ἑκάστην. Ὁ Ἔδισσων ὑπόσχεται ἀναστάτωσιν τῶν μέχρι τοῦδε συγκοινωνίας μέσων. Τὰ *αὐτοκίνητα* καὶ τὰ *λοκομοτίβα*, τὰ σήμερον ἐν χρήσει, θὰ κατανικήσουν ἀρχαιολογικὰ πράγματα καὶ οἱ ἵπποι θὰ ἐκλείψουν ἀπὸ τὰς ὁδοὺς τῶν πόλεων, ὡς μεταγωγικὰ ζῷα. «Οὐδείς, εἶπε, δύναται νὰ φανταστῇ πόσα ἀπεπειράθην, διὰ νὰ φθάσω ἐκεῖ, ὅπου τώρα εὑρίσκομαι· ἀλλὰ τώρα εἶμαι εὐχαριστημένος· τὸ ἐρχόμενον ἔαρ ἐλπίζω νὰ κατορθώσω ἐντελῶς τὸ ποθούμενον καὶ νὰ θέσω εἰς ἐνέργειαν τὰ νέα μου αὐτοκίνητα. Αἱ παλαιαὶ ἠλεκτρικαὶ συστοιχίαι ἐζύγιζον 100 λίτρας καὶ μετὰ δύο ἔτη ἦσαν ἄχρηστοι· αἱ νέαι συστοιχίαι ζυγίζουν μόνον 30 λίτρας καὶ θὰ κάμνουν ἐργασίαν ἑξαπλασίαν. Εἶχον ἑτοιμάσει 25,000 ἀρχαίας συστοιχίας, τὰς ὁποίας ὅμως τώρα ἀφῆκα. Τὸ θέμα μου εἶνε νὰ κατορθώσω ἠλεκτρικὴν συστοιχίαν, ἥτις νὰ εἶνε εὐθηνοτέρα τῆς δυνάμεως τῶν ἵππων καὶ οὕτω προσιτὴ εἰς ὅλους.»

Τὸ ἠλεκτρικὸν αὐτοκίνητον ἔχει καὶ τοῦτο τὸ προτέρημα, ὅτι κινεῖται ὁμαλώτατα καὶ ἀθορύβως· καθεὶς θὰ δύναται νὰ τὸ μεταχειρίζηται κατὰ βούλησιν καὶ ἀσφαλισμένος ἀπὸ κάθε κίνδυνον, ὅπως συμβαίνει μὲ τὰ σημερινὰ αὐτοκίνητα.

Ἄλλη νέα ἐφεύρεσις τοῦ Ἔδισσων εἶνε ἡ νέα οἰκοδομικὴ ὕλη, ἥτις ὑπόσχεται μεγάλα κατορθώματα εἰς τὴν κατασκευὴν οἰκοδομῶν. Εἰς ἰδιαίτερον ἐργοστάσιον παράγει καθεκάστην περὶ τὰς 10,000 τόνων ἀρίστου *τσιμέντου πορσελάνης*. Αὐτὴ εἶνε ἡ τοῦ μέλλοντος οἰκοδομικὴ ὕλη. Ἀντικαθιστᾷ τοὺς λίθους καὶ εἶνε εὐθηνοτέρα ἐκείνων. Ἀναμειγμένη μὲ ἄμμον καὶ ὕδωρ παράγει σῶμα τόσον στερεόν, ὥστε καὶ εἰς τὴν *δυναμίτιδα* ἀνθίσταται. Ἤδη ἐν Ἀγίῳ Φραγκίσκῳ κατεσκεύασεν ὁ Ἔδισσων τοιαύτας οἰκοδομάς. Τὰ τοῦβλα τὰ ἐκ τῆς ὕλης ταύτης κατασκευάζει εἰς ἰδιαίτερον καλοῦπι. Αἱ οὕτω κατασκευαζόμεναι οἰκίαι εἶνε θερμαὶ τὸν χειμῶνα, δροσεραὶ τὸ θέρος, εὐθηνότεροι τῶν λιθίνων, στερεαὶ καὶ χωρὶς νὰ βλαφθοῦν διατηροῦνται τοὐλάχιστον 100 ἔτη.

Κατεγίνετο καὶ μὲ τὸ *ράδιον* ὁ Ἔδισσων. Ἀλλ' οἱ εἰς αὐτὸ ἐργαζόμενοι ὑπέστησαν βλάβας εἰς τὴν ὑγείαν των, διότι τὸ μέταλλον τοῦτο εἶνε κινδυνωδέστατον. Αὐτὴ ἡ σύζυγός του διὰ τοῦτο ἐπέμενε νὰ ἀφίσῃ τὴν ἐπ' αὐτοῦ ἐργασίαν.

Ὁ Ἔδισσων εἰς τὸν φίλον του ἐν τέλει προσέθηκεν: Ὅταν ὅλαι αὐταὶ αἱ ἐφευρέσεις, εἰς τὰς ὁποίας τώρα ἐργάζομαι, τελειώσουν, τότε θὰ ἐγκαταλείψω τὴν λύσιν ὅλων αὐτῶν τῶν βιομηχανικῶν προβλημάτων καὶ νὰ ἀφιερωθῶ εἰς τὸ *μέγα αἴνιγμα τῆς φύσεως*. Ἡ οὐσία τοῦ ἠλεκτρισμοῦ, ἡ ἀνάπτυξις τῆς ζωῆς τῶν φυτῶν διὰ φυσικῶν μέσων, τὰ ἀθεράπευτα νοσήματα τῆς ἀνθρωπότητος, ἰδίως ὁ *καρκῖνος*, ταῦτα πάντα μ' ἐνδιαφέρουσι τὰ μέγιστα· καὶ ἐλπίζω ἀφοῦ ἔδωκα εἰς τοὺς ἀνθρώπους τὸν φωνογράφον, τὰς ἠλεκτρικὰς νέας συστοιχίας καὶ τὴν νέαν οἰκοδομικὴν ὕλην, τὰ ὁποῖα καθιστῶσι τὸν βίον των εὐκολώτερον καὶ ἀναπαυτικώτερον, θὰ ἐπιδοθῶ ὅλως εἰς τὰς ἐπιστημονικάς μου κλίσεις.

ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

— Γιγάντειος ἰχθὺς τοῦ γλυλέος ὕδατος.

Εἰς ἕνα ποταμὸν τῆς Καλλιφορνίας ἐσχάτως συνέλαβον ἕνα «μπὸς» ὅστις ζυγίζει 385 λίτρας.

—Μία γίγας ἀπὸ τὸ Τυρόλο.

Ἐσχάτως ἐκτίθεται εἰς κοινὴν θέαν ἐν Βερολίνῳ ἡ κ. Ματιδὰλ Φασιάουερ· εἶνε 28 ἐτῶν, ζυγίζει 290 λίτρας καὶ ἔχει ὕψος 2,27μ. Οἱ γονεῖς της εἶνε κανονικοῦ εἴδους.

—Τὸ βιβλίον τοῦ διαβόλου.

Ἀποτελεῖται ὁλόκληρον ἀπὸ φύλλα ἐκ δέρματος ὄνου!—Τὸ βιβλίον τοῦτο εἶνε ἓν ἀπὸ τοὺς θησαυροὺς τοῦ βασιλικοῦ βιβλιοπωλείου τῆς Στοκχόλμης. Φανταστικαὶ εἰκόνες τοῦ Σακᾶ κοσμοῦσι πλείστας σελίδας του.

—Τὸ ρεκὸρ τῶν γενειῶν.

Τὸ κατέχει ὁ Ἰταλὸς Ἰωσὴφ Ρονσέτι ἀπὸ τὸ χωρίον Ὀρμαβάστα πλησίον τῆς Νοβάρας. ὅστις ἔχει τὴν πρωτοφανῆ γενειάδα μήκους 1,60μ. Εἶνε ἠναγκασμένος νὰ τὴν κρύπτῃ διὰ νὰ μὴ σύρεται κατὰ γῆς.

— Ἕνα λουτρὸν μετὰ 1000 ἔτη.

Ὁ Ἰταλὸς βουλευτὴς Ἐρρῖκος Δὲ Μαρίνης, εἴκοσιν αἰῶνας μετὰ τὸν Κικέρωνα, ὅστις ἐλούετο ἐκεῖ, ἔχει στήσῃ ἤδη τὴν σκηνήν του πλησίον τῆς λίμνης Ἀγγουάνο εἰς τὰ Φλεγρικὰ πεδία, διὰ νὰ λάβῃ τὰ πρῶτα λουτρὰ κατὰ τῶν ρευματισμῶν.

—Αὐτοκίνητον νοσοκομεῖον.

Οἱ κάτοικοι τοῦ Μὼ ἐστεροῦντο ἄρτου ποτὲ 24 ὥρας ἕνεκα τῆς ἀπεργίας τῶν ἀρτοποιῶν. Ὁ διοικητὴς διέταξε καὶ διενεμήθησαν κατεπειγόντος 4,000 ἄρτοι στρατιωτικοὶ εἰς τὰς οἰκογενείας.

—Ἀπὸ τὸ Παρίσι ἀπὶ Βιέννη μὲ τὰ πόδια

Τὸ κατάρθωμα τοῦτο διέπραξεν ὁ αὐστριακὸς Φόρδος Χάνγαλ. Τὸ ταξεῖδι του μαζὶ μὲ τὴ γυναῖκα του καὶ τὸ παιδί του διήρκεσε 55 ἡμέρας.

ΠΑΡΟΙΜΙΑΙ
ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΛΑΩΝ

Ἡ φτώχεια εἶνε τὸ ἐλαφρότερο ἀπὸ ὅλα τὰ κακά.

***

Ὁ μέθυσος δὲν παύει ποτὲ νὰ μιλάῃ γιὰ τὸ κρασί.

***

Τὰ παιδιὰ καὶ οἱ μικροὶ φανταζόνται, ὅτι 20 χρόνια καὶ 20 φράγκα εἶνε πράμματα ποῦ ποτὲ δὲν τελειώνουν.

Τοσκανικαὶ παροιμίαι

Ἡ γυναῖκες ρωτοῦν ἂν ἕνας ἄνδρας εἶνε ἐχέμυθος ὅπως οἱ ἄνδρες ἂν μιὰ γυναῖκα εἶνε ὡραία.

***

Θέλεις νὰ μὴ τὰ χαλάσῃς μὲ τὸν φίλο σου; Μὴ ἔχε καμμίαν ὑπόθεσιν μαζί του.

Γαλλικαὶ παροιμίαι

Ὅποιος σὲ ἐπαινεῖ ἐπὶ παρουσίᾳ σου σὲ κατηγορεῖ ἐν τῇ ἀπουσίᾳ σου.

Ἰταλικαὶ παροιμίαι

Πρῶτα πρέπει νὰ τρώγῃ κανένας καὶ ἔπειτα νὰ κουβεντιάζῃ. — (Πρὸς δήλωσιν τοῦ ὅτι πρέπει ν' ἀρχίζῃ κανεὶς ἀπὸ τὸ μᾶλλον ἐπεῖγον).

Ἀραβικὸν ἀπόφθεγμα

Φιλία γαμβροῦ, χειμωνιάτικος ἥλιος.

***

Ὁμίλει περὶ πολέμου, ἀλλὰ μὴ πηγαίνεις εἰς αὐτόν.

***

Ἰσχυρὸς ἄνδρας δὲν εἶνε ἐκεῖνος ποῦ νικᾶει εἰς τὴν πάλην, ἀλλὰ ἐκεῖνος ποῦ νικᾶει τὸ θυμό του.

Ἀνατολικὸν λόγιον

Ἡ μικρὰ ἐκκλησία ἑνὸς χωρίου εἶνε ἑτοιμόρροπος. Οἱ προύχοντες τοῦ χωρίου συνέρχονται καὶ ἀποφασίζουν τὰ ἑξῆς:

«Ἀριθ. 1. Ἀποφασίζομεν νὰ κατασκευάσωμεν νέαν εἰς τὸν τόπον τῆς παλαιᾶς.

Ἀριθ. 2. Ἀποφασίζομεν νὰ κατασκευάσωμεν τὴν νέαν ἐκκλησίαν ἀπὸ τὸ ὑλικὸν τῆς παλαιᾶς.

Ἀριθ. 3. Ἀποφασίζομεν νὰ ἐκκλησιασθῶμεν εἰς τὴν παλαιὰν ἑνόσῳ κατασκευασθῇ ἡ νέα.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΡΟΣ ΤΟ Α.Ο.Δ.Ο. ΕΚ ΜΕΔΙΟΛΑΝΟΥ

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΜΙΛΑΝΕΖΟΣ
Ἢ
ΤΟ ΧΑΜΙΝΙΟΝ

Εἶνε νὺξ οὐχὶ ἐκ τῶν συνήθων ἐν Μεδιολάνοις· Ἡ χιὼν ὡς ἐν δίνῃ καταπίπτουσα, ἐλαυνομένη ὑπὸ τοῦ συρίζοντος ἀπηνοῦς βορρᾶ, καλύπτει διὰ τῆς παρθενικῆς καλύπτρας της, τὰς ἀσφαλτώδεις ὁδούς, καὶ βορβορώδεις ρύμας τῆς πόλεως.—Παρ' ὅλην τὴν ἀνεμοζάλην, οἱ διαβάται δὲν ἐλλείπουσι τῶν ὁδῶν· εἰς μὲ τὰς χεῖρας ἐντὸς τῶν θυλακίων βαδίζει ταχέως ἀποφρίσσων· ἄλλος ἀναζητεῖ ὄχημα ἢ καταφύγιον εἰς τὰ δαιμονίως τρέχοντα αὐτοκίνητα τράμ· ἄλλαι, τέλος, ἀνυψοῦσαι ὑπὲρ τὸ ... δέον τὰς φούστας των, καὶ ἐρυθραὶ ἐκ τοῦ παγετοῦ, σπεύδουσιν εἰς τὰς οἰκίας ἢ τὰς διαφόρους συνεντεύξεις των, τοῦθ' ὅπερ δι' αὐτὰς σημαίνει τὸ αὐτό. Μόνον ὁ μικρὸς Μιλανέζος, τὸ χαμίνιον, δὲν ἐνοχλεῖται· ἔχει ἐρριμένην κατὰ τὸν τρόπον τῶν... τῶν πεινώντων πλὴν γαυριόντων ἱπποτῶν, τὴν πρασίνην—ἐκ τῆς τριβῆς—μπέρτα του, τὸν πῖλόν του κατὰ τρόπον ἰδιόρρυθμον φέρον τὸ πτερὸν ἢ ταινίαν — σῆμα αἰσθηματικότητος—τὴν περισκελίδα του ἐντὸς τῶν πλατέων ὑποδημάτων του, καὶ βηματίζει βραδέως περιφρονῶν τὴν ρυσσήεσσαν χιόνα· καὶ ὄχι μόνον τοῦτο, ἀλλ' ὡς ἕτερος Δημοσθένης — τοῦτο ἐν τῇ ἀνεμοζάλῃ τῆς χιόνος—οὐχὶ βεβαίως ρητορεύει—ᾄδει...

Κατὰ ταύτην τὴν νύκτα εἶδον ἓν τοιοῦτον ὃν διερχόμενον κάτωθεν τοῦ παραθύρου μου, ὅπερ εἶχον ἡμιανοίξῃ, ὅπως ἀκούσω τὸν ἦχον τοῦ πέραν παίζοντος ὀργανέτου τῶν ὁδῶν, τὸ ὁποῖον ἐννόει νὰ συνδέσῃ τοὺς φυσικοὺς ἤχους μετὰ τῶν τεχνητῶν τοιούτων, ἢ μᾶλλον νὰ διαγωνισθῇ πρὸς αὐτούς· ὡς πρὸς τὴν ἡδύτητα καὶ ὁρμὴν ὑστέρει, ὡς πρὸς τὴν πικρίαν ὅμως ὑπερτέρει. Ἡ φύσις δὲν ἔχει τόσην πικρίαν, ὅσην ἡ ἀνθρωπίνη καρδία, καὶ τοῦτο διότι δὲν πάσχει... Ἰδοὺ λοιπόν· τὸ χαμίνιον ἀκοῦσαν τὴν μουσικὴν ἐρρύθμισε κατὰ πρῶτον τὸ βῆμά του καὶ μετὰ ἤργισε νὰ ᾄδῃ προκλητικῶς τοὺς νεωστὶ διαδοθέντας στίχους ἐναντίον τοῦ... κλήρου, ἔχοντας ὡς πηγὴν οὐχὶ πλέον τὴν ἡδύμολπον Piedigrotta τῆς Νεαπόλεως, ἀλλ' αὐτοὺς τοὺς Παρισίους.

Ἐταραγῴδει χαρμοσύνως, ἀλλ' ὑπελάνθανε τῆς χαρᾶς ταύτης πικρία τις, ἣν δύναταί τις νὰ εὕρῃ μόνον εἰς τὴν φωνὴν τοῦ βύα ἢ τοὺς κρωγμοὺς τῆς ἀλκυόνος, ἐκζητούσης ἐν καιρῷ θυέλλης, σπηλάδα τινὰ βράχου ὅπως κρυβῇ ἀπὸ τῶν διασταυρουμένων μετὰ τῆς βροχῆς καὶ τῶν βρυχορροθούντων κυμάτων, κεραυνῶν. Ἡ πικρία αὕτη ἴσως ἦτο ἄγνωστος εἰς αὐτὸ ἢ μᾶλλον τὴν εἶχεν συνειθίσει, καὶ ὡς ἔξις πλέον, τῷ ἦτο εὐχάριστος! Ἐταραγῴδει· ἀλλὰ πᾶς δυστυχὴς ᾄδει, διότι βαρύνεται τὰ δάκρυα ἢ μᾶλλον δὲν ἔχει πλέον τοιαῦτα. Τὸ χαμίνιον τοῦτο εἶνε πτωχόν, πτωχότατον—καὶ ἡ πτωχία μόνον ὑπὸ τοῦ Ἰταλικοῦ λαοῦ ἐντελῶς νοεῖται—διότι ἐνταῦθα ὑπάρχει πολλή... Ἀριστοκρατία! Πέριξ τοῦ Park καὶ τοῦ μεγαλοπρεποῦς ταφροπεριβεβλημένου καὶ φέροντος πλείστας ὅσας πληγὰς ἐκ βομβῶν φρουρίου, ἀνυψοῦνται ἐξ ἰάσπιδος λίθου τὰ πολυτελέστατα μέγαρα τῶν διαφόρων Conte καὶ Marchese τῆς πόλεως. Πάντα εἶνε σοβαρὰ ἐν τῇ συνοικίᾳ ταύτῃ, καὶ εἰς τὰς ὁδούς της εὐκόλως διακρίνονται ἐκ τῆς ἐνδυμασίας των οἱ ... εὐγενεῖς,

Ὥστε ἡ ἐνδυμασία πλάσσει ἐνταῦθα τοὺς εὐγενεῖς, καθ' ὅτι εἰς οὐδένα ἕτερον ἐπιτρέπεται ἡ ἀμφίεσις αὕτη. Οὕτως δὲν ἀναμιγνύονται παντάπασι μετὰ τοῦ λαοῦ, εἰς τὰς διαφόρους διασκεδάσεις καὶ ἑορτὰς αὐτοῦ, ἀλλὰ μόνοι συνέρχονται καὶ οἰκογενειακῶς διασκεδάζουσι.... φοβούμενοι μὴ γίνῃ πορφυροῦν τὸ κυανοῦν αὐτῶν αἷμα!

Τούτους τὸ χαμίνιον γνωρίζει καὶ... περιφρονεῖ, διότι ἀντιλαμβάνεται ὅτι εἶνε ἀνώτερον αὐτῶν. Τὸ πτηνὸν τοῦ δάσους δὲν περιφρονεῖ, τὸν ὡραῖον χρυσοστόλιστον ἵππον τῆς ἁμάξης; Ἐκεῖνο ἐλεύθερον πετᾷ ἀπὸ κλάδου εἰς κλάδον τερετίζον καὶ ἀπολαμβάνον τῆς ἀνοίξεως τὰ ρόδα καὶ τοῦ χειμῶνος τὰς χιόνας· εἶνε ἐν μιᾷ λέξει ἐλεύθερον —καὶ αὕτη ἡ λέξις μόνη περιλαμβάνει τὰ πάντα— ἐν ᾧ αὐτὸς καί τοι ὡραῖος—ἀμφιβάλλω ἂν ὡραιότερος καὶ χαριέστερος τοῦ σποργίτου— σοβαρὸς καὶ ἀλαζών, ὁδηγεῖται ὅμως ὑπὸ χαλινοῦ, ὅστις καλεῖται ἐθιμοταξία, καὶ τῆς μάστιγος τοῦ ἁμαξηλάτου, ὅστις εἶνε ἢ μᾶλλον λέγεται Βασιλεὺς συνταγματικῆς Μοναρχίας...

Περιφρονεῖ λοιπὸν τούτους τὸ χαμίνιον, καὶ περῶντας μυκτηρίζει μὲ τὸν ὑποκριτικὸν τρόπον ὃν γενικῶς μόνοι οἱ Ἰταλοὶ γνωρίζουσι. Μέχρι τοῦδε τοὺς πάντας ἐμυκτήριζε πλὴν τῶν ἱερέων, οὓς ταπεινώτατα καὶ εἰλικρινῶς—εἰς τὸ χαμίνιον μόνον εὑρίσκεται εἰλικρίνειά τις—διερχομένους ἐχαιρέτα· τώρα ὅμως... χθὲς ἠκούσθη ὅτι εἰς ἱερεὺς εἰς τὴν πλατεῖαν τῆς Μητροπόλεως—Duomo —ἐδέχθη τοὺς προπηλακισμοὺς τῶν χαμινίων... Οἰκίαν συνήθως δὲν ἔχει, γονεῖς ὅμως πάντοτε σχεδόν· ἡ μόνη παιδιά του, εἶνε τὸ ἅσμα, ὁ χορός, καὶ τὸ σκώπτειν· νὰ ἐφυολογῇ εἰς βάρος τῶν ἄλλων καὶ ἰδίως τῶν ἀστυφυλάκων· εἰσέρχεται ἐντὸς τῶν φορτηγίδων τῶν βραχιόνων τοῦ Πάδου, καὶ λῦον αὐτὰς ἀφίεται με' αὐτῶν εἰς τὸ ρεῦμα, πρὸς πεῖσμα τῶν κατόχων. Τέλος, εἶνε τὸ λάλον πειρακτήριον, τὸ ἀθῷον καὶ εὐφυὲς κυνάριον, τὸ περιφρονημένον!

Μιλᾶνον

ΠΥΡΡΟΣ ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΝΩΜΑΙ
ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Τὸ κυριώτερον ἀπὸ ὅλα τοῦ ἀνθρώπου τὰ προτερήματα εἶνε νὰ ἔχῃ, καθὼς τὸ σῶμα, οὕτω καὶ τὴν ψυχὴν ὀρθήν. Ὀρθὸν τὸν ἔκαμεν ἡ φύσις· ὀρθὸν τὸν θέλει ἡ φιλοσοφία· ὀρθὸς νὰ στέκῃ τὸν διδάσκει καὶ ἡ θρησκεία.

Ἀδαμαντίου Κοραῆ

***

Ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου, σάλος αἰώνιος, ἔχει ἀμπώτιδας καὶ παλιρροίας. *Βασιλειάδου*

***

Νᾶνος ἐπὶ τῶν ὤμων γίγαντος βλέπει μακρότερον καὶ αὐτοῦ τοῦ γίγαντος.

***

***

Ὀνειροπωλεῖν, ἰδοὺ ἡ εὐτυχία· προσδοκᾶν, ἰδοὺ ὁ βίος. *Β. Οὐγκώ.*

***

Ὁ ἔρως εἶνε καὶ νόσος καὶ φάρμακον· ἄλλοτε καθιστᾷ τοὺς ὑγιεῖς ἀσθενεῖς, ἄλλοτε δὲ τοὺς ἀσθενεῖς ὑγιεῖς. *Ἀδαμ. Κοραῆ.*

***

Ὄχι, δὲν γεννῶνται σήμερον οἱ σοφοί, ὡς τὰ μανιτάρια, ἀλλὰ γίνονται τοιοῦτοι μὲ τὸν χρειαζόμενον καιρὸν καὶ κόπον. *Ἀδαμ. Κοραῆ.*

***

Τὸ ἀληθὲς λογικὸν καὶ ἡ ἀληθὴς φρόνησις συνίσταται εἰς τὸ νὰ γνωρίζῃ τις νὰ εἶνε μετριοπαθής.

Βοσουέτου.

***

Ἡ πονηρία εἶνε σκέψις ἀτομική· ἡ σοφία εἶνε ἡ σκέψις ὁλοκλήρου τῆς ἀνθρωπότητος.

Κάρμεν Σύλβα.

***

Ἡ ὀκνηρία ὁμοιάζει τὴν σκωρίαν, διότι φθείρει πολὺ πλειότερον ἢ ἡ ἐργασία· ἡ συχνὴ χρῆσις τῆς κλειδὸς διατηρεῖ πάντοτε αὐτὴν στιλπνήν, ἐνῷ ἡ σκουριὰ τῆς ἀργίας τὴν καταστρέφει ταχύτερον

Φραγκλίνου.

***

Τὰ δόγματα τῆς καρδίας ὁμοιάζουσι τοὺς κόκκους κομβολογίου· ἑνὸς ἀποσπασθέντος, οἱ ἄλλοι ἀκολουθοῦσι. *Καρόλου Βερνάρδου*

***

Ὁ ποιητὴς οὐδέποτε εὑρίσκεται εἰς τόσον καλὴν συντροφίαν παρὰ ὁπόταν ἦναι μόνος.

Neera Ἐκ τῶν τῆς Ἰταλίδος

***

Τί ἐλαφρότερον τοῦ φύλλου;
— Τὸ πτερόν.
Τί ἐλαφρότερον τοῦ πτεροῦ;
— Ὁ ζέφυρος.
Τί ἐλαφρότερον τοῦ ζεφύρου;
— Ἡ γυνή.
Τί ἐλαφρότερον τῆς γυναικός;
— Τίποτε. *Βολταῖρος*

***

Ἐν τῶν πραγμάτων ἅτινα κολακεύουσι τὴν ματαιοδοξίαν τῶν πλουσίων ἀέργων, οἵτινες ἐγκύπτουσι κάπως εἰς τὴν τέχνην ἢ τὴν φιλολογίαν, εἶνε τὸ νὰ φαντάζωνται, ὅτι ἐὰν ἦσαν πτωχοὶ θὰ ἠδύναντο νὰ ζήσωσι διὰ τοῦ ταλάντου των...

Renan

ΠΡΑΚΤΙΚΑ ΚΑΙ ΟΙΚΙΑΚΑ

ΚΑΘΑΡΙΣΜΟΣ ΚΗΛΙΔΩΝ

Πολλάκις εἰς τὰ φορέματά μας καὶ ἐκ διαφόρων αἰτίων σχηματίζονται κηλῖδες. Πρὸς ἐξάλειψιν τῶν ὁποίων προστρέχομεν εἰς διάφορα μέσα ἢ καὶ εἰς εἰδικοὺς τεχνίτας ἐπαγγελλομένους τὸν κηλιδοκαθαριστὴν καὶ ἐνῷ δαπανῶμεν ὄχι ὀλίγα, αἱ κηλῖδες ἀναφαίνονται μετά τινας ἡμέρας καὶ τὰ φορέματά μας φθείρονται ταχύτερον.

Μία καλὴ οἰκοκυρὰ θέλουσα νὰ οἰκονομήσῃ δαπάνην ματαίαν, νὰ καθαρίσῃ τὰς πάσης φύσεως κηλῖδας ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν φορεμάτων καὶ νὰ μετατρέψῃ ταῦτα εἰς καινουργῆ καὶ ἀποστίλβοντα, ἐὰν εἶνε μεταξωτά, ἡμιμέταξα ἢ λινὰ δὲν ἔχει ἢ νὰ συλλέξῃ 50—100 δράμια φύλλων λιβανωτίδος (κοιν. δενδρολίβανον), νὰ δέσῃ ταῦτα ἐντὸς χύτρας μετὰ 4—5 ὀκάδων ὕδατος καὶ ἀφοῦ ἐπὶ ἡμίσειαν τοὐλάχιστον ὥραν ἀναβράσῃ καὶ κοχλάσῃ τὸ νερό. Μὲ τὸ νερὸ τοῦτο καὶ μιὰ κοινὴ βούρτζα, ποῦ καθαρίζομεν τὰ ἐνδύματά μας, ἐλαφρῶς καὶ ἐπὶ πέντε λεπτὰ προστρίβει τὴν βούρτζα εἰς τὰς κηλῖδας, μεθ' ὃ πλύνει διὰ ψυχροῦ ὕδατος τὸ καθαρισθὲν μέρος, ἀρχίζει τὸ σιδέρωμα καὶ μετὰ τοῦτο τὸ φόρεμα δὲν ἔχει πλέον κηλῖδας καὶ γίνεται καινούργιο.

Προκειμένου περὶ καθαρισμοῦ κηλίδων ἐπὶ ὑφασμάτων μαλλίνων ἢ ἀναμίκτων μετὰ μαλλιοῦ, τὸ νερὸ τῆς λιβανωτίδος πρέπει νὰ χρησιμοποιηθῇ ἐν καταστάσει μετρίας χλιαρότητος ἢ μᾶλλον ψυχρόν, διότι ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει τὰ ἐνδύματα μπαίνουν, ὅπως λέγομεν κοινῶς.

Ἡ πλύστρα τοῦ Α.Ο.Δ.Ο.

** Εἰς κάποιαν ἐπαρχιακὴν πόλιν ἀριθμοῦσαν ὑπὲρ τὰς 2,000 κατοίκους, ἕνας χοροδιδάσκαλος μεταβὰς ἐκεῖ γιὰ νὰ μάθῃ χοροὺς εὐρωπαϊκοὺς τοὺς κατοίκους, ἐξεδιώχθη κακὴν-κακῶς.

— Καὶ αἰτία ἡ προφύλαξις τῶν ἠθῶν ἀπὸ τῆς διαφθορᾶς, ἥτις τὰ ἀπειλεῖ διὰ τῆς εἰσαγωγῆς τῶν χορῶν τούτων εἰς τὰς οἰκογενείας.

** Ἀπὸ μίαν ἐπαρχιακὴν ἐφημερίδα :

— «Ὁ νεκρὸς ἐκκινήσας κατ' ἀρχὰς πεζῇ μετέβη εἶτα ἐφ' ἁμάξης εἰς τὸ νεκροταφεῖον ! ! !»

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΡΟΤΣΙΛΔ

Τὰ ἀνέκδοτα εἶνε τὰ ἄριστα χαρακτηριστικὰ ἑνὸς ἀνθρώπου, διότι ἐξ ὀλίγων λόγων ἢ πράξεών του δεικνύεται πῶς φρονεῖ, πῶς αἰσθάνεται ἀκριβέστερον ἢ ἐκ μακρᾶς μελέτης τοῦ ἀνθρώπου· καὶ ἐν περιπτώσει καθ' ἣν τὸ ἀνέκδοτον περὶ ἑνὸς προσώπου εἶνε ἐν μέρει ἢ καὶ ἐν ὅλῳ ἐπινόησις, πάλιν ρίπτει φῶς εἰς τὸν χαρακτῆρα ἀνθρώπου τινός.

Διὰ τοῦτο ἐπιτυχεστάτη ἦτο ἡ ἰδέα τοῦ Σιγ. Σάλτερ νὰ συνάξῃ καὶ δημοσιεύσῃ εἰς ἓν τομίδιον κομψὸν τὰ ἀποκλειστικῶς τὸν μυριόπλουτον Ρότσιλδ ἀφορῶντα ἀνέκδοτα· καὶ καθὼς παρατηρεῖ ὁ συγγραφεὺς τοῦ βιβλίου, τὰ ἀνέκδοτα ταῦτα δεικνύουσιν οὐ μόνον τὸν Ρότσιλδ, ἀλλὰ καὶ τί ἐφρόνουν οἱ σύγχρονοι τοῦ Ρότσιλδ περὶ αὐτοῦ καὶ ἐν γένει περὶ τοῦ πλούτου· διότι τὸ ὄνομα τοῦ Ρότσιλδ κατὰ τὸν παρελθόντα αἰῶνα ἦτο ταὐτόσημον εἰς ὅλα τὰ ἔθνη μὲ τὴν λέξιν *πλοῦτος*. Διὰ τοῦτο καὶ ὅστις ἤθελε παροιμιωδῶς νὰ εἴπῃ *πλοῦτον ἢ πλούσιος* ἔλεγε Ρότσιλδ.

Ἄπειρα εἶνε τὰ περὶ αὐτοῦ ἀνέκδοτα, ὅπως ἄπειρος ἦτο ὁ πλοῦτός του. Οἱ Ρότσιλδ ἦσαν κυρίως πολλοί, καὶ περὶ πάντας τὰ ἀνέκδοτα ταῦτα περιεστρέφοντο, ἀλλ' ὁ συγγραφεὺς ἢ συλλογεὺς Σάλτερ ἔλαβε μόνον ὑπ' ὄψει τοὺς *πέντε ἀδελφοὺς* Ρότσιλδ.

Ἡ μήτηρ τῶν Ρότσιλδ, Γούτσα Σνάπερ, εἶπε ποτὲ εἰς ἕνα ἑβραῖον, ἐκφράσαντα φόβους περὶ πολέμου : «Μεῖνε ἥσυχος· δὲν θὰ γίνῃ πόλεμος· ὁ υἱός μου δὲν δίδει χρήματα δι' αὐτό» !

Ὁ Ἄμσελ Ρότσιλδ, σύζυγος τῆς ἀνωτέρω ῥηθείσης μητρὸς τοῦ Ρότσιλδ, εἶχε ποτὲ ἀναμιχθῇ εἰς ἐμπορικὴν ὑπόθεσιν σίτου, καὶ ἐζήτει ὑψωμένας ὑπερβολικὰ τιμὰς διὰ τὸν σῖτον αὐτὸν παρὰ τοῦ παρουσιασθέντος ἐμπόρου. Τὴν παρατήρησιν ταύτην δὲν ἐδίστασε εἰς αὐτὸν νὰ κάμῃ ὁ ἔμπορος, λέγων, ὅτι, εἰς πλούσιος ὡς αὐτόν, δὲν ἔπρεπε νὰ ἀπαιτῇ ἀκριβῶς τὰ περισσότερα ἀπὸ ὅλους τοὺς ἄλλους.—«Ἄ, τί πλούσιος ! ἀπήντησεν ὁ γηραιὸς βαρῶνος· ἀξίζει ὁ σῖτός μου ὀλιγώτερον, διότι ἐγὼ εἶμαι πλούσιος ;» Ἐγνώριζε καλῶς ὅτι ὁ πλοῦτός του ἔδιδε πολλάκις ἀφορμὴν νὰ τῷ προσφέρωσι τιμὰς τῶν ἐμπορευμάτων των του τόσον ταπεινάς, ὅσον δὲν θὰ ἐτόλμων νὰ προτείνωσιν εἰς ἄλλους.

Ὁ μέγας πολιτικὸς τῆς Αὐστρίας Μέττερνιχ ἔλαβέ ποτε ὡς δῶρον παρὰ τοῦ Ἀνσέλμου Ρότσιλδ εἰς ἓν ταξείδιον αὐτοῦ 6 φιάλας ἐξόχου οἴνου παλαιοῦ ἐκ τῶν κτημάτων του. «Πόσον στοιχίζουν αἱ φιάλαι ; ἠρώτησεν ὁ πονηρὸς διπλωμάτης τὸν διευθυντὴν τῆς οἰναποθήκης, ὅστις τῷ ἔφερε τὰς φιάλας»· «Δώδεκα φιορίνια ἡ μία», ἀπήντησε.—«Καλά, εἶπε· κάμε μου τὴν χάριν, νὰ φυλάξῃς ἀθίκτους τὰς φιάλας· καὶ εἰς πρώτην εὐκαιρίαν, στεῖλέ τας ὀπίσω εἰς τὸν βαρῶνον, καὶ λογάριασέ τας πρὸς 15 φιορίνια τὴν μίαν—διότι ἕως τότε θὰ ἦνε παλαιότερος οἶνος».

Ἦτο καὶ εἴρων καὶ ἀστεῖος ὁ Ρότσιλ, καὶ μὲ τὸ ἴδιον νόμισμα ἐπλήρωνε πολλάκις τοὺς πειράζοντας αὐτόν. Εἷς ἰουδαῖος συγγραφεὺς εὑρέθη ποτὲ εἰς χρηματικὰς ἀνάγκας· ξεσχίζει ἐν φύλλον ἐκ τοῦ σημειωματαρίου του καὶ γράφει εἰς τὸν βαρῶνον «Στείλατέ μου 1000 φιορίνια καὶ λησμονήσατέ με.» Πειραχθεὶς ὁ βαρῶνος ἐκ τῶν λόγων τούτων τῷ ἀπαντᾷ «Θὰ λησμονήσω καὶ σὲ καὶ ἐκεῖνα». Ὁ συγγραφεὺς ὅμως ἐξεδικήθη βραδύτερον. Διότι ὅταν τὸν εἶδεν ὁ Ρότσιλδ καὶ τὸν ἠρώτησε τί κάμνει, ἤρχισεν αὐτὸς πάλιν νὰ παραπονῆται διὰ τὴν ἀχρηματίαν του. Ὁ Ρότσιλδ συγκινηθεὶς τῷ λέγει «Ἔλα αὔριον νὰ πάρῃς 500 φιορίνια· ὁ βαρῶνος Ρότσιλδ εὐχαρίστως βοηθεῖ τοὺς συγγραφεῖς». Φυσικὰ τὴν ἑπομένην ὁ συγγραφεὺς παρουσιάσθη εἰς αὐτόν· καὶ ὁ νέος Κροῖσος τὸν ἐδέχθη εἰπὼν «Ἄ, χά ! ἔρχεσαι γιὰ τὸ χρῆμά σου». Ἀλλ' ὁ ἰουδαῖος ἀπήντησε γελῶν· «Ὄχι, σεῖς ἔρχεσθε *γιὰ τὸ χρῆμά σας* !»

Ὁ υἱὸς τοῦ Ἀνσέλμου Ρότσιλ Σολομὼν εἶχεν υἱὸν ἐπίσης Ἄνσελμον καλούμενον. Οὗτος ἦτο γενναιόδωρος, σχεδὸν σπάταλος. Ὁσάκις ἐπέβαινεν ἀγοραίας ἁμάξης ἐν Βιέννῃ, ἐπλήρωνε γενναίως αὐτὴν, καὶ διὰ τοῦτο ἦτο γνωστὸς μεταξὺ τῶν ἁμαξηλατῶν τῆς αὐστριακῆς πρωτευούσης. Ἦτο γνωστὸς εἰς τὸν πολὺν κόσμον καὶ ὁ πατὴρ αὐτοῦ, ὅστις πάντοτε ἐπέβαινε τῆς ἰδίας του ἁμάξης. Ἔτυχεν ὅμως ποτὲ νὰ ἐπιβῇ μιᾶς ἰδιωτικῆς καὶ μετὰ τὸ τέλος τῆς κούρσας ἔδωκεν εἰς τὸν ἁμαξηλάτην ἀκριβῶς ὅσον ἦτο ἡ διατίμησις, οὐδὲ λεπτὸν περισσότερον. Ὁ ἁμαξᾶς ἔβλεπε ἐπὶ πολλὰς στιγμὰς ἔκπληκτος τὸ νόμισμα μὲ ἀνοικτὴν τὴν παλάμην οὕτως ὥστε ἐπὶ τέλους ὁ Ρότσιλδ τὸν ἠρώτησε, ἂν δὲν ἐπλήρωσε σωστά. «Πολὺ σωστά· εἶπεν ἐκεῖνος· ἀλλὰ ὁ νέος κύριος Βαρῶνος θὰ μοῦ ἔδιδε τὸ ὀλιγώτερον τὸ τριπλάσιον ἢ τετραπλάσιον». «Ἀλήθεια ; εἶπε μειδιῶν ὁ Σολομὼν Ρότσιλδ. Ναί, ἀλλὰ ὁ υἱός μου ἔχει ἕνα πλούσιον πατέρα—ἐγὼ ὅμως ὄχι!»

Ἔδιδεν ἐνίοτε κανὲν χρυσοῦν νόμισμα εἰς πτωχόν τινα, ὄχι ὅμως μὲ τὸν σκοπὸν νὰ εὐεργετήσῃ, ἀλλὰ μεφιστοφιλικῶς νὰ ἐξεγείρῃ εἰς αὐτὸν τὸ ἔνστικτον τῆς φιλοχρηματίας, καὶ νὰ εὐχαριστηθῇ οὕτως ἐκ τούτου ὁ Ρότσιλδ. Ἔλεγε ποτὲ εἰς τὸ Βούξτων εἰς ἕνα φίλον του: «Ὅταν θέλω νὰ διασκεδάσω, δίδω εἰς τὸν ἐπαίτην μίαν στερλίναν. Αὐτὸς νομίζει ὅτι ἠπατήθην, καὶ φοβούμενος μὴ ἐννοήσω τὴν ἀπάτην ἐγκαίρως, τρέχει νὰ φύγῃ ! Σὲ συμβουλεύω νὰ δίδῃς ἐνίοτε εἰς τὸν ἐπαίτην ἓν χρυσοῦν νόμισμα· εἶνε πολὺ διασκεδαστικόν !»

Ἡ Ἀγγλικὴ Τράπεζα, διαρκοῦντος τοῦ πολέμου τοῦ 1825 ἀπέφυγε τὴν χρεωκοπίαν μόνον διὰ τῆς ὑποστηρίξεως τοῦ Ἀνσ. Ρότσιλδ. Καὶ ἐντούτοις ἀγνωμόνως ἠρνήθη ποτὲ ἡ Τράπεζα εἰς τὸν ἀδελφόν του Νάθαν νὰ ἐξαργυρώσῃ ἓν συνάλλαγμά Του εἰποῦσα ὅτι «μόνον τὰ ἰδικά της συναλλάγματα ἐξαργυρώνει, ὄχι τὰ τῶν ἰδιωτῶν». «Ἰδιῶται, ἔ ! Θὰ δείξω λοιπὸν εἰς αὐτοὺς τοὺς κυρίους τί εἴδους ἰδιῶται εἶνε οἱ Ρότσιλδ !» Καὶ ἀμέσως ὁ προσθληθεὶς πλούσιος δίδει διαταγὴν εἰς τὸν γενικόν γραμματέα του νὰ συνάξῃ ἀμέσως καὶ ν' ἀγοράσῃ ὅλα τὰ συναλλάγματα τῆς ἀγγλικῆς Τραπέζης. Ἐπὶ τρεῖς ἑβδομάδας ἀπεσύρθη εἰς τὴν ἐξοχήν. Καὶ τότε πρωΐαν τινὰ παρουσιάζεται εἰς τὸν ταμεῖαν τῆς Τραπέζης, διὰ νὰ ἐξαργυρώσῃ μὲ ἀγρίαν εὐγένειαν ἓν χαρτονόμισμα τῆς τραπέζης τῶν 5 λιρῶν χρυσῶν. Ὁ ὑπάλληλος, ὡς ἦτο ὑπόχρεως, ἐπλήρωσε τὰ 5 χρυσᾶ νομίσματα χωρὶς ν' ἀποκρύψῃ τὸν θαυμασμὸν του ἐκ τῆς ἐκφράσεώς του, πῶς διὰ τόσον εὐτελὲς ποσὸν ἦλθεν ὁ ἴδιος μυριόπλουτος Ρότσιλδ Νάθαν. Οὗτος ὅμως ἐξήτασε μὲ ἠρεμίαν ἓν πρὸς ἓν τὰ 5 νομίσματα, καὶ τὰ ἔρριψεν ἔπειτα εἰς ἓν σακκούλιον. Καὶ μὲ τὴν αὐτὴν ἠρεμίαν ἐξάγει ἐκ τοῦ χρηματοφυλακείου του καὶ ἓν ἄλλο χαρτονόμισμα τῶν 5 λιρῶν· εἶτα ἓν τρίτον, ἓν τέταρτον, ἓν δέκατον ἓν ἑκατοστόν, ζητῶν καὶ λαμβάνων πάντοτε χρυσόν, τὸν ὁποῖον κάθε φορὰν ἐζήταζεν ἐπιμελῶς, καὶ ἐνίοτε ἐζήτει νὰ ζυγίζωσι τὰ χρυσᾶ νομίσματα, τοῦθ' ὅπερ ἦτο ὑποχρεωμένος ὁ ὑπάλληλος νὰ κάμῃ σιωπῶν. Ἄδειασε τοιουτοτρόπως ὅλον τὸ χρηματοφυλάκιόν του, ἱστάμενος πρὸ τῆς θυρίδος τοῦ Ταμείου· ἀλλ' ἀμέσως ἔρχεται εἷς ὑπάλληλός του, ὅστις τῷ ἐγχειρίζει καὶ δεύτερον χαρτοφυλάκιον, γεμᾶτον ἀπὸ χαρτονομίσματα τῆς ἀγγλικῆς τραπέζης, καὶ ἀρχίζει πάλιν ἡ ἰδία ἐξαργύρωσις καὶ ἐξακολουθεῖ μέχρις ἑσπέρας, ἐρχομένων διαδοχικῶς καὶ ἄλλων χρηματοφυλακείων γεμάτων, καὶ διακοπείσης ἐντελῶς πάσης ἄλλης πληρωμῆς. Τὸ ἀποθεματικὸν τῆς Τραπέζης εἶχεν ἐλαφρωθῇ εἰς μίαν ἡμέραν ἀπὸ 210,000 στερλίνας χρυσᾶς. Τὸ κοινόν, τὸ ὁποῖον ἀντελήφθη εἰς τὸ κατάστημα τῆς Τραπέζης τοῦ παραδόξου τούτου γεγονότος, ἐξεκαρδίσθη γελῶν, ὅταν μάλιστα τοῦτο διεδόθη καὶ εἰς τὸ Λονδῖνον.

Ἀλλ' ἐκεῖνοι οἵτινες δὲν ἠδυνήθησαν νὰ γελάσωσι, ἀλλ' εὑρέθησαν εἰς στενοχωρίαν ἦσαν οἱ διευθυνταὶ καὶ ὑποδιευθυνταὶ τῆς Τραπέζης.

Διότι, ἅμα τῇ πρωΐᾳ τῆς ἄλλης ἡμέρας, ὁ βαρῶνος Νάθαν Ρότσιλδ εὑρέθη πρὸ τῆς θύρας τῆς Τραπέζης, καὶ πρῶτος παρουσιάσθη πάλιν εἰς τὴν θυρίδα τοῦ Ταμείου καὶ ἤρχισε τὴν ἴδια δουλιὰ τῆς χθές. Ὁ Ταμίας τἄχασε· καὶ τότε μὲ ἀγρίαν εἰρωνείαν ὁ ἡγεμὼν τοῦ χρυσοῦ ἐκεῖνος εἶπεν : «Αὐτοὶ οἱ κύριοι ἠρνήθησαν νὰ δεχθοῦν τὰ συναλλάγματά μου· καὶ ἐγὼ ὡρκίσθην νὰ μὴ κρατήσω πλέον τα ἰδικά των. Πρέπει δὲ νὰ ἐννοήσητε ὅτι κατέχω αὐτῶν τόσα χαρτιά, ὥστε νὰ τοὺς ἀπασχολήσω *δύο μῆνας* πρὸς ἐξαργύρωσιν.

Δύο μῆνας ! Θὰ ἐλάμβανε δηλαδὴ ὄχι ὀλιγώτερον τῶν ἕνδεκα ἑκατομμυρίων λιρῶν στερλινῶν εἰς χρυσὸν ἀπὸ τὴν Τράπεζαν !

Τἄχασαν ! Ἐταπεινώθησαν τότε. Τὴν ἑπομένην πρωΐαν ἔλαβεν ὁ Ρότσιλδ μίαν δήλωσιν τῆς Ἀγγλικῆς Τραπέζης, καθ' ἣν τὰ συναλλάγματά του εἰς τὸ ἑξῆς θὰ ἐξαργυροῦντο ἀμέσως ἐπίσης ὡς τὰ ἰδικά της.

Οἱ ἐκ τῆς ἀριστοκρατίας, ἰδίως ἐν Αὐστρίᾳ, ἐπεζήτουν νὰ θεωρῶσιν ἑαυτοὺς ἴσους πρὸς τοὺς δύο Ρότσιλδ τοὺς ἀνακηρυχθέντας βαρώνους. Ἡ ψύχωσις αὕτη ἔκαμε καὶ τὸν αὐτοκράτορα Φραγκίσκον Α', νὰ ἀνακράξῃ ποτέ· «Θεέ μου ὅλο αὐτὸ χάριν τῶν δύο Φραγκφουρτίων !» (Οἱ Ρότσιλδ ἦσαν ἐκ Φραγκφούρτης). Παρουσιάσθη ποτὲ εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Ρότσιλδ εἷς ὑπερήφανος πρίγκηψ, κομίζων συστατικὰ γράμματα καὶ ζητῶν χρήματα. Ὁ Ρότσιλδ κατ' αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἐξήταζε ἔγγραφά τινα καὶ ψυχρῶς καὶ συντόμως εἶπεν εἰς τὸν παρουσιασθέντα «Παρακαλῶ, πάρτε μίαν καρέκλαν !» Ὁ πρίγκηψ ὅστις περιέμενε πανηγυρικωτέραν ὑποδοχὴν καὶ ὑποκλίσεις, δυσηρεστήθη μεγάλως· ἔμεινεν ὄρθιος καὶ εὐκρινῶς ἐπανέλαβε τὸ ὄνομά του καὶ τοὺς πριγκηπικοὺς τίτλους του. Ἀπορῶν ὁ Ρότσιλδ τὸν ἀτενίζει καὶ τῷ λέγει εἰρωνικῶς μειδιῶν : «Τότε πάρτε δυὸ καρέκλας !»

Κι' ὁ ἐν Παρισίοις Ἰωάννης Ρότσιλδ ἦτο εἰρωνικώτατος. Εἰς μίαν τῶν συναναστροφῶν αὐτοῦ τῶν ὀνομαστῶν, εἰς ἃς ἤξευρεν ὁ Ρότσιλδ νὰ συνάζῃ πᾶν ὅ,τι ἐκλεκτὸν εἶχεν ἡ γαλλικὴ πρωτεύουσα εἰς ὄνομα καὶ ὑπηρεσίας καὶ ἀξίαν, ἐγένετο λόγος περὶ τοῦ ἀκαθάρτου καὶ θολωμένου νεροῦ τοῦ Σηκουάνα ποταμοῦ. «Ἐγὼ τὸ εὑρίσκω πολὺ καθαρὸν εἶπε καὶ κρυσταλλῶδες, πλησίον εἰς τὴν οἰκίαν μου τοὐλάχιστον». —Ἀλλ' εὗρε τότε ὁ Ρότσιλδ ἄλλον μεγαλήτερον εἴρωνα, τὸν μέγαν Χαΐνε, ὅστις πολλάκις ἐπετίθετο κατὰ τοῦ ἑκατομμυριούχου πειράζων αὐτόν. «Καὶ ὁ πατέρας, κύριε Βαρῶνε, ἦτο ἀξιόλογος ἄνθρωπος καὶ τῆς αὐτῆς μὲ σᾶς ἰδέας».

Οἱ παρόντες ἐδάγκασαν τὰ χείλη των, ἐννοήσαντες τὴν σημασίαν τῶν λέξεων τοῦ Χαΐνε.

Ἄλλοτέ ποτε ὁ Χαΐνε εὑρέθη μετὰ τοῦ διηγηματογράφου καὶ ποιητοῦ Σουλιὲ εἰς συναναστροφὴν, ἧς μετεῖχε καὶ ὁ Ρότσιλδ. Ὅταν ὁ τελευταῖος οὗτος εἰσῆλθεν εἰς τὸ σαλόνι οἱ πλεῖστοι ἠγέρθησαν διὰ νὰ τιμήσωσι τὸν ἄνδρα, ὅστις ὡς ὁ Βαλζὰκ ἔλεγεν, ἠδύνατο «νὰ πωλήσῃ εἰς τὸ ὑπουργεῖον τοὺς βουλευτὰς ὡς καὶ Ἕλληνας εἰς τὴν Τουρκίαν», ἐὰν τὸ ἀπῄτουν τὰ μεγάλα σχέδιά του : «Ἰδέτε, εἶπεν ὁ Σουλιὲ, μὴ ἐγερθεὶς ποσῶς, ὁ δέκατος ἔννατος αἰὼν λατρεύει τὸν χρυσοῦν μόσχον».— Χμ', ἀπήντησεν ὁ Χαΐνε· μόσχον !... Ὁ Ρότσιλδ δὲν εἶνε πλέον τόσον νέος ὅσον νομίζετε».

Εἰς μίαν ὑποδοχὴν ἐν τῷ οἴκῳ Ρότσιλδ, καθ' ἣν οὗτος μετεχειρίσθη τὸν μέγαν γερμανὸν ποιητὴν (Χαΐνε) μὲ μεγάλην οἰκειότητα, ἀνεφώνησεν ἐκεῖνος γελῶν «μὰ ὁμιλεῖτε τόσον *φαμιλλιοναὶρ* (ἀντὶ νὰ εἴπῃ *φαμιλλιαὶρ*=οἰκείως) μὲ ἐμέ, διότι οἱ ἄνθρωποι ἠμποροῦν νὰ μὲ ἐκλάβουν ὅμοιόν σας».

Τότε ὁ βαρῶνος περιφρονητικῶς παρετήρησε «Καὶ τί θὰ τοὺς κάμω ἐγὼ τοὺς σάπιους συγγραφεῖς : Ἠμπορῶ ν' ἀγοράσω δέκα τέτοιους !»—«Πιθανόν, ἀπήντησεν ὁ Χαΐνε, ἀλλὰ πῶς θὰ κάμῃς ἔπειτα ν' ἀπαλλαγῇς αὐτῶν ;»

Καὶ ἄλλοτε ὁ Χαΐνε εὗρεν ἀφορμὴν νὰ τὸν πειράξῃ. Ἡμέραν τινὰ συνέτρωγον εἰς ἓν ἑστιατόριον, προσηνέχθη δὲ εἰς αὐτοὺς νὰ πίωσιν οἶνον, τὸν λεγόμενον «Δάκρυ Χριστοῦ». Ὁ Ρότσιλδ τὸν ἐρωτᾷ «Εἰπέ μοι, δοττόρε (ὁ Χαΐνε ἦτο διδάκτωρ τοῦ δικαίου)· διατί αὐτὸ τὸ κρασὶ λέγεται Δάκρυ Χριστοῦ ;»—Εὐνόητον, ἀπήντησεν ὁ ποιητής· ὁ Χριστός μας κλαίει, ὅταν βλέπῃ ὅτι τὸν πίνουν πλούσιοι ἄνθρωποι, ἐνῷ πολλοὶ πτωχοὶ ἀποθνήσκουν τῆς πείνης καὶ τῆς δίψης».

Κατῴκει ὁ Ρότσιλδ εἰς τὸ ἀνάκτορόν του εἰς τὴν ὁδὸν Λαμίτ, εἰς πλουσιωτάτην κόσμησιν τοῦ ὁποίου εἶχε δαπανήσῃ ἓν ἑκατομμύριον. Καὶ συνείθιζε νὰ λέγῃ εἰς τοὺς πρώτην φορὰν εἰσερχομένους ἐπισκέπτας «πῶς εὑρίσκετε τὸ *σενίλ μου* ; (=τὸ καλυβάκι μου, τὴν τρύπαν μου)». Ὁ Χαΐνε εὗρεν εὐκαιρίαν νὰ τῷ ψιθυρίσῃ εἰς τὸ οὖς· «πρόσεξαι· *σενὶλ* λέγουν γαλλιστὶ καὶ τὴν κατοικίαν τοῦ σκύλου». — «Καὶ λοιπόν ; τί...» ἠρώτησεν ὁ Βαρῶνος.—Ἀλλά, φίλε μου, σὺ εἶσαι ὁ κάτοικος αὐτοῦ τοῦ οἰκήματος. Ἂν σὺ ὁ ἴδιος τόσον κακὴν ἰδέαν ἔχεις περὶ τοῦ ἑαυτοῦ σου, σώπαινε τοὐλάχιστον !»

κ. Πυρ. Γιαν. Μιλάνον, Ἰταλίας.—Συμμορφωθῆτε μὲ ὅσα ἐν ἐκτάσει σᾶς ἔγραψε πρὸ ἡμερῶν ὁ κ. Ζ. Ἄλλο νὰ προσθέσωμεν δὲν ἔχομεν. Περιμένομεν κανὲν σύντομον Ἁγιοβασιλιάτικο διήγημα ἰδικόν σας πρωτότυπον ἢ μεταφρασμένον, ἀφοῦ πλέον δὲν μένει καιρὸς διὰ Χριστουγεννιάτικον τοιοῦτον.

κ. Τ. Τ. Κέρκυραν. — Ἐλήφθησαν. Εἶνε πολὺ ὡραῖα, ἀλλά...δυστυχῶς καὶ τὸ διήγημά σας καὶ τὸ ποίημα εἶνε ἐρωτικῆς ὑποθέσεως. Καὶ κατ' ἀρχὴν ἀπαράβατον τοῦ Α.Ο.Δ.Ο. τοιαῦτα ἔργα δὲν δημοσιεύονται.

κ. Μιχ. Αὐλιανόν, ἐνταῦθα.—Ἐλήφθησαν αἱ . . . . . φάλαινα καὶ οἱ καραχαρίαι.

κ. Ι. Μ. Σ. Ξυλόκαστρον.— Ἐγράψαμεν ταχυδρομικῶς χθές.

Ἀγ....μωρ. ἐνταῦθα.—Χριστουγεννιάτικον ἐλήφθη.

κ. Ι. Μ. Μαγκανάραν. Κόρινθον. — Καὶ τὰ ἰδικά σας ἐπίσης.

κ. Α. Παπαμήτρον Βόλον.— Καὶ τὰ ἡμέτερα ὡσαύτως.

κ. Ε. Ν. Νάτσην, ἐνταῦθα.—Χριστουγεννιάτικον ἐλήφθη.

κ. Νικ. Ἀγκωνιάτην, ἐνταῦθα.— Ἐλήφθησαν. Ὡραῖο τὸ Κεφαλλονίτικο Χριστογεννιάτικο ποίημα.

κ. Κοσμᾶν Π. Θανέμην. Πάτρας.— Ἐκεῖνο ἐγράφη διὰ νὰ μὴ κοπιάζῃ ἀδίκως ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος. Τὰ Χριστουγεννιάτικα διηγήματά σας πολὺ ὡραῖα καὶ θὰ δημοσιευθοῦν.

κ. Ι. Ρουτήρην. Ναύπακτον.—Τὰ Χριστούγεννα θὰ σᾶς σταλοῦν **ἐπιβατικῶς** καὶ ὄχι ταχυδρομικῶς.

ΤΟ ΣΑΛΟΝΙ ΤΟΥ Α.Ο.Δ.Ο.

Ὁ Ε. Ν. Νάτσης προσκαλεῖ ἅπαντας τοὺς Σαλονοφίλους ὅπως λάβουν μέρος εἰς τὴν ἀπὸ τοῦ παρόντος φύλλου ἀρχομένην νέαν Σαλονιακὴν κίνησιν, περιμένει ὅλους τοὺς ἐκλείψαντας φίλους του, Κουκουβῖνον, Ζῆτα Κρούπ, Αὐγερινόν, Φῶτον Γιοφύλλην, Λαγουμιτζάκην καὶ λοιπούς ἀναγνώστας τοῦ Α.Ο.Δ.Ο., ὅπως κάμουν τὴν ἐμφάνισίν των εἰς τὸ Σαλόνι ὅσον τὸ δυνατὸν πανηγυρικώτερον καὶ Χριστουγεννιατικώτερον.

Ο ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ Γεωργ. Δ. Φεξη
ΜΕΤΑΦΕΡΕΤΑΙ
ΕΝ
ΤΗι ΟΔΩι
ΓΛΑΔΣΤΩΝΟΣ
Ἑκατὸν δραχμῶν βιβλία καὶ μουσικὰ τεμάχια δύνασθε νὰ ἐκλέξητε πληρώνοντες αὐτὰ ἀνὰ 5 δραχ. κατὰ μῆνα. Ζητήσατε τιμολόγιον.

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ Π. Α. ΠΕΤΡΑΚΟΥ